Vremea culesului

Autorul a peste 100 de titluri, Michael Phillips este un nume de primă mărime pe scena literaturii creştine, lucrările sale vânzându-se până în prezent în peste 6 milioane de exemplare. Phillips este, de asemenea, recunoscut în lumea întreagă drept unul dintre cei mai competenţi experţi în opera scriitorului victorian creştin George MacDonald, pe care a redactat-o şi a republicat-o.

Surorile din comitatul Shenandoah * 2

Vremea culesului

MICHAEL PHILLIPS

Traducere de Mihaela Tocuț-Addy

CASACĂRȚII
Oradea, 2016

Vremea culesului
de Michael Phillips

OP 2, CP 30
410670, Oradea
Tel./Fax: 0259-469 057; 0359-800761; 0728-874975
E-mail: info@ecasacartii.ro
www.ecasacartii.ro

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
PHILLIPS, MICHAEL
Vremea culesului / Michael Phillips; trad.: Mihaela Tocuţ-Addy. - Oradea: Casa Cărţii, 2016
ISBN 978-606-732-061-9

I. Tocuţ-Addy, Mihaela (trad.)

821.111-31=135.1

Traducerea: Mihaela Tocuţ-Addy
Editarea: Camelia Luncan
Tehnoredactarea: Vasile Gabrian
Corectura: Lavinia Filipaş
Coperta: Marius Bonce

Tiparul executat la Metropolis srl, str. Nicolae Jiga 31, Oradea
Tel./Fax: 0259-472 640

Cuprins

1
Surori de suferință

N-aveam, vezi bine, cum să știu ce gândește cucoana care ținea magazinul universal și oficiul poștal din Greens Crossing, un târgușor aflat în comitatul Shenandoah din Carolina de Nord, dar eu una mă perpeleam la gândul că, *de nu izbutim s-o ducem cu vorba, ne puteam lua adio de la provizii. Sau mai rău, poate și de la Rosewood.*

Elfrida Hammond nu era genul de femeie pe care s-o citești dintr-o privire. Mai mereu încruntată, măsura pe fitecine cu ochii nițel mijiți, bănuitoare. Eu n-o mai văzusem decât o singură dată, și atunci doar de la fereastra de la etaj, unde mă ascunsesem când venise la Rosewood, dar a fost de ajuns să-i aud vocea acră ca să știu că nu era o făptură dintre cele mai prietenoase.

Casa de la Rosewood nu era a mea. Am să vă lămuresc eu mai încolo cum vine treaba asta. Orișicum, jupâneasa de la magazinul universal nu fusese nicidecum zâmbitoare în ziua cu pricina și ceva îmi spunea că n-o vom găsi nici azi cu zâmbetul pe buze. La drept vorbind, mi-e greu să cred că Elfrida Hammond a zâmbit vreodată.

Habar n-am în ce toane se găsea femeia, dacă văzuse căruța oprind în fața prăvăliei și ce gânduri îi trecură prin cap când clinchetul clopoțelului de la intrare anunță sosirea unui mușteriu, dar știu că, atunci când se întoarse s-o salute pe tânăra domnișoară care tocmai intrase pe ușă, ochii i se îngustară și mai abitir.

— Kathleen...? zise ea tărăgănat, cu îngrijorată mirare.

— Bună dimineața, doamnă Hammond, răspunse fata.

Deși abia împlinise 15 ani cu o lună în urmă, voia să pară mai matură, și asta dintr-un motiv bine întemeiat.

— Văd că mamă-ta nu-i cu tine.

— Mama n-a putut să vină azi în târg, doamnă Hammond, așa că m-a trimis pe mine. Aici este lista cu proviziile de care avem nevoie, adăugă tânăra, întinzându-i o foaie de hârtie peste tejghea.

Jupâneasa i-o înșfăcă din mână și își trecu ochii peste listă ca o guvernantă ce notează o lucrare de control.

— Sunt o grămadă de lucruri pe lista asta, Kathleen, comentă ea ursuză.

— Da, doamnă.

— A aflat mamă-ta ce ți-am spus despre contul ei de la prăvălie?

— Da, doamnă. Mama vă făgăduiește că își va achita datoria cât de curând și vă roagă s-o mai păsuiți puțin.

— Ei, zău așa, cât crede că am s-o mai pot păsui în chipul acesta? pufni femeia nemulțumită.

Se mai uită o dată peste listă, apoi la Katie, după care aruncă o privire spre căruța din fața prăvăliei.

— Cine-i negresa cu care ai venit? întrebă ea, mijind și mai tare ochii.

— Este... ăă... este una dintre sclavele noastre de casă.

— N-am mai văzut-o până acum. E odrasla lui Beulah?

— Nu, doamnă.

— Tare urâtă mai e!

— Nu și când ajungi să o cunoști, doamnă Hammond. Și e deșteaptă foc.

— Ei bine, mie nu mi se pare nici frumoasă, și nici deșteaptă, pufni coana Hammond, care nu suferea să fie contrazisă, și cu atât mai puțin de către o fetișcană. Nu, nu cred să se-ascundă mare lucru în căpățâna aia neagră a ei. Auzi colo: o negresă deșteaptă! E de-a dreptul caraghios să spui așa ceva.

— Noi trebuie să plecăm, doamnă Hammond, spuse Katie, fără a-i încuviința vorbele, mai avem câteva lucruri de rezolvat în târg. Vă las să ne pregătiți comanda.

Spunând acestea, fata se răsuci pe călcâie și părăsi prăvălia.

Negresa cu pricina, ce aștepta în căruță, eram eu. Nu auzisem, firește, toate câte se discutaseră înăuntru, dar Katie mi-a povestit mai apoi totul de-a fir a păr. Aceasta este povestea noastră. A mea și a lui Katie.

Pe mine mă cheamă Mary Ann Jukes, dar lumea îmi zice Mayme, așa că bag de seamă că puteți să-mi ziceți și voi așijderea. Fata care stătuse de vorbă cu coana Hammond se numea Kathleen Clairborne, dar prietenii îi spuneau, simplu, Katie. Așa îi ziceam și eu. Katie sau miss Katie.

Eu și Katie ne aflam la mare ananghie, căci războiul ne lăsase pe amândouă singure pe lume. Dumnezeu ne adusese împreună cu o lună și jumătate înainte, când o ceată de dezertori confederați cunoscuți drept Banda lui Bilsby trecuseră prin comitatul Shenandoah, ucigând toată suflarea de pe plantația stăpânului meu și de la Rosewood, plantația părinților lui Katie.

Eu scăpasem cu viață pentru că nu mă aflam la colibă, mă dusesem să iau apă de la fântână, iar doamna Clairborne o ascunsese pe Katie în pivnița casei, așa că mișeii n-au dat nici de ea. Ne-au ucis însă familiile – și mie, și ei.

Eu am părăsit plantația de îndată ce i-am îngropat pe ai mei. După ce am colindat o vreme prin ținut, am ajuns la plantația lui Katie. Când am dat pentru prima dată cu ochii una de alta, am rămas amândouă buimăcite. Dar, încetul cu încetul, ni s-au dezlegat limbile. Am rămas la Rosewood peste noapte, socotind că Katie avea nevoie de cineva care să-i poarte de grijă până se va obișnui cu gândul celor întâmplate. Dar ea a ținut să rămân de tot acolo. Așa că m-am învoit să mai rămân o săptămână ș-apoi încă una și uite așa au trecut trei săptămâni.

Trăiam singure în ditamai conacul de pe plantație, mulgând vacile, făcând pâine și având grijă una de alta. Katie mi-a arătat o sumedenie de cărți, mi-a dăruit una dintre păpușile ei și m-a

învățat să citesc mai bine. Eu, pe de altă parte, am învățat-o să taie lemne și să cânte cântări de-ale sclavilor. Ea îmi citea povești din cărți, eu îi spuneam povești știute din bătrâni.

Știam, vezi bine, că odată și odată tot va trebui să plec de la Rosewood. Dacă se afla că eu, o negresă fugară, dormeam în patul unui alb, știam că or să mă jupoaie de vie sau or să mă spânzure de un copac. Habar n-aveam dacă stăpânul meu fusese ucis ori scăpase cu viață. Cel mai tare, însă, mă frământa ce avea să se întâmple cu Katie. Am stăruit să se gândească la viitorul ei și la ce s-ar cuveni să facă. Avea trei unchi și o mătușă. Mătușă-sa trăia undeva în nord, dar Katie n-o văzuse niciodată. După cele povestite de ea, mă temeam că unchiu-său, cel de trăia în apropiere de Rosewood, va încerca să pună mâna pe plantație. Un alt unchi, frate cu măicuța ei, plecase să caute aur în California, dar Katie se îndoia că acesta ar mai fi în viață. Celălalt frate al maică-sii era un pierde-vară care mai dădea în răstimpuri pe la Rosewood atunci când avea nevoie de bani. Katie nu-i plăcea nici pe unchi, nici pe mătușă, și n-o trăgea inima să se mute la niciunul dintre ei.

Într-o zi s-au ivit, hodoronc-tronc, la conac trei indivizi dubioși care îl căutau pe unul dintre unchii ei. Ne-am ascuns și am izbutit să îi punem pe fugă, trăgând cu armele peste capetele lor. Înțelegând în ce pericol se afla Katie, am socotit că nu mai putea amâna – trebuia să vorbească neîntârziat cuiva despre cele întâmplate – și că era mai bine pentru amândouă ca eu să plec. Și am plecat. Dar despărțirea noastră n-a durat mult, căci Katie a venit după mine și m-a implorat să mă întorc. Avea nevoie de ajutorul meu. Numai ce găsise, ascunsă în grajd, o negresă fugară ce stătea să nască!

Negresa aceea era Emma, o sclavă neghioabă care fugea de oarece bucluc în care se băgase și despre care nu voia în ruptul capului să ne vorbească.

Pe când ne întrebam ce să ne facem cu Emma și cu pruncul ei nou-născut, iar pe mine mă bătea iar gândul plecării, numai ce-i veni lui Katie o idee năstrușnică: să trăim mai departe la

Rosewood la fel ca până atunci, dar să lăsăm a se crede că *nu suntem* singure, că taică-său și frații ei nu se întorseseră încă de pe front și că mamă-sa și sclavii erau încă acolo.

Iată de ce ne aflam azi aici eu și Katie – două fete orfane, surori de suferință. Veniserăm la Greens Crossing, lăsându-i pe Emma și pe băiețelul ei, William, singuri la conac, ca să ne punem, pentru prima oară, planul la încercare. Să vedem dacă o să-i putem convinge pe oameni că lucrurile decurgeau normal la Rosewood și că totul era așa cum trebuia să fie.

2
Primul hop

Katie ieşi din prăvălie şi, când ajunse lângă căruţă, ridică privirea spre mine cu un licăr de surâs. Din spatele ferestrei deschise ne urmărea cu ochi de vultur coana Hammond.

— Nu spune nimic, miss Katie, îi şoptii eu, încercând să nu-mi mişc buzele. E cu ochii pe noi!

Katie dădu să se răsucească.

— Nu te uita! şuierai eu printre dinţi.

Katie se întoarse spre mine şi urcă în căruţă. Eu priveam drept înainte, cu ochi goi şi lipsiţi de expresie, aşa cum se aşteptau albii să privim noi, sclavii de culoare, de parcă nu ne-am gândi la nimic, de parcă nici n-am fi în stare să gândim.

Sub această mască placidă, creierul însă îmi zbârnâia, nu alta. *Dacă o putem duce de nas pe coana Hammond, făcând-o să creadă că totul e în ordine, putem păcăli pe oricine!*

Katie ridică frâna, plesni din hăţuri şi căruţa o luă din loc. Ardeam amândouă de curiozitate şi tare am fi vrut să putem privi înapoi. Dar încă nu puteam, căci pesemne coana Hammond ne urmărea şi acum de la fereastră.

— Am reuşit, Mayme! exclamă Katie în şoaptă. Cred că am izbutit s-o conving că mama m-a trimis în oraş.

— Nu uita, miss Katie, că mai trebuie să dai o dată ochii cu ea.

Brusc, o voce mă făcu să sar ca arsă.

— 'Neaţa, don'şoară Kathleen.

Când m-am întors să văd cui îi aparținea glasul acela prietenos am văzut pe marginea drumului un negru înalt și slab ce își ridică pălăria, zâmbind cu toată fața.

— Bună ziua, Henry, îl salută Katie, oprind căruța.

Lunganul se apropie. Privirea îi alunecă o clipă spre mine, dar eu rămăsei cu ochii ațintiți înainte – chit că nu-mi venea ușor, pentru că la câțiva pași în urma lui venea un băiat de culoare cam de același stat cu el, ce părea să fie de-o seamă cu noi două. Băiatul mă cerceta la rându-i cu coada ochiului.

— Ce mai face mămuca dumitale, don'șoară Kathleen? întrebă negrul mai vârstnic.

— Ăă... toate merg cât se poate de bine, Henry, răspunse Katie.

O expresie stranie alunecă peste chipul negrului, ca și cum ar fi băgat de seamă că fata îi ocolește întrebarea. Dar nu apucă să mai spună nimic, căci Katie i-o luă înainte.

— Henry, ea este Mayme. De-acum încolo Mayme va fi... va lucra la noi.

— Mă bucur s-aud asta. Încântat de cunoștință, don'șoară Mayme.

Făcu o pauză, privind într-o parte, apoi își întoarse iar privirea spre noi.

— Nu cred că-l știți pe feciorul' meu, Jeremiah. Jeremiah, adăugă el, uitându-se la băiat, dânsele sunt don'șoara Kathleen și don'șoara Mayme.

Flăcăul își scoase pălăria jerpelită de pe cap, rămase o clipă cu ochii-n pământ, foindu-se stingher, apoi își ridică privirea spre căruță.

— Ziua bună. Mă bucur să vă cunosc pe amândouă, murmură el, după care își plecă iar privirea.

— Nici nu știam, Henry, că ai un fiu! exclamă Katie uimită. Mama știa... ăă... știe de el?

— Mă-ndoiesc, don'șoară Kathleen, răspunse negrul. Nu vorbeam mai deloc de copilu' meu, că mă durea prea tare sufletu'. Când mi-aminteam de el, îmi venea să plâng ca un prunc, nu alta. Vezi dumneata, Jeremiah și mămuca lui au fost vânduți și

luaţi de lângă mine pe când el era abia de-o şchioapă. După ce m-am răscumpărat de la stăpân, i-am căutat în lung şi-n lat, da' n-am izbutit nicicum să dau de ei. Ei, dar după proclamaţiune, uite că a venit Jeremiah să mă caute aici în Greens Crossing, cum l-a îndrumat mămuca lui.

În timp ce taică-său vorbea, Jeremiah îmi aruncă pe furiş o privire, două. Simţeam cum mi se înroşeşte grumazul şi faţa toată, dar am rămas cu ochii aţintiţi în poală, făcându-mă că nu bag de seamă.

— Soţia ta se află şi ea aici? întrebă Katie.

— Nu, don'şoară Kathleen. S-a prăpădit, sărmana, în timpu' războiului.

— Vai... sincere condoleanţe, Henry...

— Eşti tare amabilă, don'şoară Kathleen. Ei, da' hamu' ăsta al dumitale bag seamă că mai are puţin şi s-a rupe. De veniţi pân' la rotărie, vă schimbăm noi cureaua cât aţi bate din palme.

— Păi... nu avem timp acum, trebuie să ne întoarcem acasă... La revedere, Henry, adăugă Katie grăbită, plesnind din hăţuri.

Când conversaţia cu Henry se încheie şi căruţa se urni din loc, am răsuflat parcă uşurată. Cu greu m-am putut ţine să nu întorc capul după Jeremiah, dar mă bucur că n-am făcut-o, fiindcă sunt sigură că taică-său încă ne mai petrecea cu privirea.

Nu mai aveam nimic de făcut în Greens Crossing, dar hotărâserăm de la bun început că era bine să ne învârtim prin oraş, ca lumea să se obişnuiască a ne vedea împreună. Aşa că, în ciuda celor spuse lui Henry, Katie a mânat alene căruţa prin tot târgul, salutându-i pe cunoscuţi şi spunându-le că ne aflam în oraş cu fel de fel de treburi, toate născocite. La capătul străzii am ocolit pe după câteva case, apoi am făcut cale întoarsă.

— Nu vrei să intru cu tine? o întrebai eu pe Katie când ne oprirăm pentru a doua oară în faţa magazinului universal. Coana Hammond o să intre la bănuieli dacă ai să cari singură cumpărăturile până la căruţă.

— Sinceră să fiu, nici nu m-am gândit la asta. Da, Mayme, cel mai cuminte e să mă însoţeşti înăuntru.

Am coborât amândouă din căruţă şi am intrat în prăvălie, eu cu un pas, doi în spatele lui Katie şi cu ochii fixaţi în pământ. Tare-aş fi vrut să arunc o privire în jur şi mai cu seamă la faţa coanei Hammond, dar nu îndrăzneam.

— Văd că te-ai întors, Kathleen, spuse femeia, privindu-mă în treacăt cu silă, de parcă aş fi suferit de cine ştie ce boală scârboasă. Am pregătit proviziile pentru mamă-ta. Spune-i să le ducă la căruţă, adăugă ea, arătând cu capul spre mine.

— Du cumpărăturile la căruţă, Mayme, îmi spuse Katie.

— Da, don'şoară Katie, răspunsei eu cu vorba îngălată, făcând un pas înainte.

La auzul acestor cuvinte, coana Hammond se făcu foc şi pară.

— Aşa se vorbeşte cu o fiinţă care-i mai presus de tine?! se oţărî ea la mine. Nu te-a învăţat doamna Clairborne cum să i te adresezi fiicei sale? Trebuie să-i spui „domnişoara Clairborne" sau „domnişoara Kathleen".

— Da, doamnă, încuviinţai eu, înciudată că uitasem un lucru atât de simplu.

În momentul acela un bărbat dădu buzna în prăvălie, izbind uşa de perete, şi se duse întins la coana Hammond, care stătea în spatele tejghelei. Uitându-mă pe furiş la el, mi se păru că-i recunosc profilul feţei. Or faptul că era un om alb pe care îl cunoşteam sau care mă cunoştea nu putea fi de bine. Mă întorsei iute cu spatele la el.

— N-ai auzit vorbindu-se prin târg de o negresă fugară? o întrebă bărbatul pe jupâneasă. Mă gândesc că n-avea cum să-ţi scape un zvon ca acesta.

— Nu, n-am auzit, răspunse femeia tărăgănat, aruncând o privire de vultur spre mine şi îngustându-şi ochii. A cui e?

— E una dintre fetele noastre. S-ar putea să aibă un sugaci cu ea.

La auzul cuvântului, Katie dădu să se întoarcă spre mine, dar se înfrână la timp.

— Vai, Doamne, Dumnezeule! exclamă coana Hammond. Te pomeneşti că o fi furat pruncul!

— Nu, e al ei. De când cu vâlva iscată de proclamația lui Lincoln…

Zărindu-mă în cealaltă parte a prăvăliei, bărbatul se opri brusc. Am rămas cu privirea plecată, dar știam că mă măsoară din cap până-n picioare. În cele din urmă, mulțumit pesemne să constate că nu aveam un prunc cu mine și că eram prea slabă ca să port unul în pântec, se întoarse iar spre coana Hammond.

— Știi cum stau mai nou lucrurile, continuă el. Fata se lăsase pe tânjală și acum uite că și-a luat tălpășița.

— Îmi pare rău, răspunse doamna Hammond, n-am auzit nimic despre asta.

— Atunci n-am de ce să mai zăbovesc. Dar vezi să-mi dai de știre dacă afli ceva!

Bărbatul se răsuci și, în drum spre ieșire, îmi aruncă o privire încruntată care mă nelinişti nițel, de parcă m-ar fi cunoscut, dar nu știa de unde să mă ia. Am răsuflat ușurată când ușa se închise în urma lui. Oricine ar fi fost individul, nu-mi plăcea defel!

De îndată ce a plecat, am luat de pe tejghea două dintre cele trei pachete învelite în hârtie maronie și am pornit târșâindu-mi picioarele spre ușă. Trecând pe lângă Katie, i-am citit spaima în ochi. Am schimbat o privire în tăcere, dorindu-ne pesemne cu aceeași ardoare să ne vedem plecate până nu se înfierbântă și mai tare lucrurile.

După un minut m-am întors după ultimul pachet și am părăsit prăvălia împreună cu Katie, simțindu-ne parcă spatele pârjolit de privirea sfredelitoare a jupânesei.

Am răsuflat amândouă ușurate când am urcat în căruță și am pornit spre casă. Ne venea să râdem, dar trebuia să ne înfrânăm câtă vreme ne aflam încă în târg. Lângă biserica de la marginea orașului Katie îl zări, mergând la oarece distanță în fața noastră, pe reverendul Hall.

— Bună ziua, domnule reverend, îl salută ea.

Pastorul se răsuci și, recunoscând-o, înclină din cap. Katie nu struni caii, chitită să își vadă de drum, dar când văzu că

reverendul o ia la fugă spre noi, neavând încotro, trase de hățuri, oprind căruța.

— Bună dimineața, Kathleen, zise pastorul gâfâind când ajunse lângă căruță. Aș avea o rugăminte – spune-i, te rog, mamei dumitale să treacă pe la mine.

— Am să-i spun, domnule reverend.

— Tatăl și frații dumitale încă tot nu s-au întors acasă?

— Ăă... nu, domnule reverend.

— Vezi dumneata, mulți dintre cei care au luptat atâta vreme pe front se întorc acasă schimbați. Un bărbat din celălalt capăt al orașului a căzut, bunăoară, în patima băuturii și uneori, la beție, își bagă soția și fiica în sperieți.

— Tata nu este mare băutor, domnule reverend.

— Sunt sigur că nu este, dragă Kathleen, și asta nu poate decât să mă bucure. Dar mai sunt și alte probleme. Războiul îi schimbă pe oameni în fel și chip și vreau ca mama dumitale să fie pregătită. Spune-i să treacă, dacă poate, pe la mine.

— Am să-i spun, domnule reverend, răspunse Katie, plesnind din hățuri.

Pornirăm iar la drum, răsuflând ușurate când ultimele case din târg se pierdură în depărtare în urma noastră. Katie rămase tăcută o vreme, chibzuind la cele spuse de pastor, dar nu trecu mult și gândurile ne zburară iar la coana Hammond.

Într-un târziu nu ne-am mai putut reține. Eu am început să chicotesc, iar Katie se porni a râde în hohote, de am crezut, zău așa, că or s-o taie caii la galop de la sperietură.

— Cu câtă siguranță i-ai vorbit coanei Hammond! am îngăimat eu printre chicoteli. Curată comedie! Aș fi jurat că ești o femeie în toată firea.

Zguduită încă de râs, Katie nu-mi putu răspunde.

— Ai lăsat-o cu gura căscată pe sărmana femeie!

— Ei, dar nici tu nu te-ai lăsat mai prejos, răspunse Katie râzând. „Da, don'șoară Katie", făcu ea pe un ton spășit, încercând să mă imite, după care o pufni iar râsul. Jucai teatru mai abitir ca mine, cu fața aia posomorâtă și ochii lăsați în pământ!

— Las', că era cât pe ce s-o fac de oaie spunându-ți așa. Doamna Hammond putea să intre la bănuieli.

— Dar n-a intrat.

— De-alde Henry te privea însă cam strâmb după ce te-a întrebat de măicuța ta și i-ai răspuns pe ocolite.

— Henry a fost întotdeauna extrem de amabil cu mine. Dar acum, că era și fiul lui acolo, n-am fost prea atentă la el. Când te gândești că nu s-au văzut de ani de zile! E de necrezut!

Nu i-am răspuns. Nu știam ce să zic despre fiul lui Henry. Cert e că, de când îl văzusem, nu mi-l mai puteam scoate din minte. Glasul lui Katie îmi întrerupse gândurile.

— Bărbatul acela care a venit la prăvălie n-o căuta, oare, pe Emma?

— Ba da, răspunsei eu. Sau, mă rog, așa se pare.

— Crezi că ar trebui să-i dăm de știre?

— Asta tu o hotărăști, miss Katie. Dar ia seama că fata trăiește și așa cu frica-n sân, iar o asemenea veste o s-o bage pasămite în sperieți.

— Ai dreptate, Mayme. N-are niciun rost să-i spunem... cât timp este în siguranță.

Am rămas o vreme tăcute, apoi chipul lui Katie se lăți încet într-un zâmbet.

— Mayme, am trecut cu bine de primul hop! exclamă ea voioasă.

— Meritul este în mare parte al tău, miss Katie.

La acest gând, înțelegând parcă brusc că aveam dreptate și simțindu-se aproape mândră de sine, Katie se opri din râs și redeveni serioasă. Apoi zâmbi.

— Mda, bănuiesc că m-am descurcat binișor.

— Te-ai descurcat de minune, miss Katie... Adică, pardon, domnișoară *Kathleen*.

Ne pufni iar râsul pe amândouă.

3
Planul de bătaie

În casa ce aparținuse odinioară părinților lui Katie, Emma ne aștepta cu sufletul la gură, perpelindu-se de grijă și de înfrigurare. Eu și Katie am ținut-o într-un râs tot drumul până acasă, voioase nevoie mare că izbutiserăm s-o păcălim pe coana Hammond, dar toată buna noastră dispoziție se risipi când Emma se năpusti afară pe ușă să ne iasă în întâmpinare, spunându-ne iar și iar cât se temuse că n-o să ne mai întoarcem. Om fi trecut noi de prima încercare, dar mai aveam încă multe hopuri de trecut chiar aici, la Rosewood.

Obosite și lihnite de foame, ne-am așezat la masă și am încercat să mâncăm câte ceva în timp ce Emma turuia pe nerăsuflate.

— William orăcăia de mama focului, miss Katie. Urla ca din gură de șarpe și nu era chip să-l ostoiesc.

— Și până la urmă ce-ai făcut? o întrebă Katie cu glas blajin, încercând s-o liniștească.

— I-am dat piept, miss Katie, ș-apoi ăl mic a adormit, da' io mă perpeleam la gându' că n-o să vă mai întoarceți în veci.

— Dar uite că ne-am întors, spuse Katie. Și are să treacă vreme îndelungată până ce va trebui să ne ducem iar în târg.

După ce ne-am ostoit foamea și setea, am descărcat proviziile din căruță și am deshămat caii.

— Trebuie să punem la cale un plan de bătaie, i-am spus eu lui Katie când am isprăvit treaba.

— Ce plan de bătaie? întrebă ea.

— Trebuie să hotărâm cu de-amănuntul ce avem de făcut. Singure nu putem birui toată munca de pe plantație, așa că trebuie să hotărâm ce ne stă în putere să facem și ce nu, care câmpuri se cer îngrijite și care ba.

— Dar eu nu știu nimic despre muncile câmpului...

— Știu eu îndeajuns pentru amândouă, că doar am muncit pe câmp de când aveam opt ani. Dar, pe lângă ogoare, trebuie să ne îngrijim și de alte lucruri, dacă vrem ca totul să pară la fel ca înainte.

— Ce alte lucruri?

— Lucrurile pe care le făcea mama ta pe vremea când conducea ea plantația.

— Aha, am înțeles.

— Așa că mâine, miss Katie, uite cum ar trebui să facem... dacă nu ai nimic împotrivă, firește. Nu vreau să-ți spun eu ce să faci, dar...

— Mayme, te rog să nu mai vorbești așa, mă întrerupse Katie. Știi bine că, fără tine, aș fi cu totul neajutorată. Cum i-am spus și doamnei Hammond, ești o fată deșteaptă, Mayme, cu o judecată mai sănătoasă ca a mea.

— În privința Emmei tu te-ai arătat mult mai înțeleaptă ca mine.

— Emma ca Emma – îi vom da împreună o mână de ajutor. Dar, în multe alte privințe, pur și simplu nu știu ce să fac. Așa că vezi să-mi împărtășești întotdeauna gândurile tale și să-mi spui ce trebuie să facem.

— Dar este plantația *ta*, miss Katie. Nu vreau să-mi iau prea multe libertăți și să...

— În momentul de față, Mayme, aceasta este plantația *noastră*.... a ta *și* a mea.

— Ei, asta-i prea de tot, miss Katie.

— Dacă plantația este a mea, cum spui tu, atunci în momentul ăsta uite că-ți dăruiesc ție jumătate din ea.

Cuvintele ei m-au amuțit. Pur și simplu nu știam ce să spun.

— Bi-bine, miss Katie, am răspuns eu în cele din urmă cu limba împleticită. Dacă asta-i dorința ta, bag de seamă că n-are rost să mă mai împotrivesc.

— Da, asta *este* dorința mea, Mayme. Deci, ce voiai să-mi spui?

— Ceea ce voiam să-ți spun adineauri e că socotesc c-ar trebui să înșeuăm doi cai și să facem un ocol, ca să-mi arăți tot ce se găsește pe plantația măicuței tale.

— Pe plantația *noastră*, mă corectă Katie.

— Bine atunci, pe plantația noastră... Vreau să văd câmpurile, colibele negrilor... întreaga plantație.

— Nici eu nu cunosc plantația ca-n palmă și n-aș putea să-ți spun cu exactitate care terenuri au aparținut părinților mei.

— Păi, n-ai decât să-ți dai silința și de-a lungul drumului probabil că o să-ți amintești locurile unde i-ai văzut lucrând când și când pe tăticul tău sau pe sclavii voștri. Orișicum, va trebui să ne dumirim cumva până unde se întinde pământul tău și ce s-ar cuveni să facem cu el.

4
Rosewood

A doua zi, după ce am luat micul dejun și am văzut de vaci, porci și găini, asigurându-ne că Emma și micuțul William nu vor duce lipsă de nimic vreme de câteva ceasuri, am pus șaua pe doi cai și am pornit călare pe deal în jos, cu Rusty și ceilalți doi câini lătrând și alergând în urma noastră.

Întâi Katie m-a dus la colibele negrilor, aflate cale de o jumătate de milă de conac.

— Aici trăiau sclavii noștri, spuse ea când am ajuns în dreptul coloniei, oprind calul.

Vreme de câteva clipe, am privit tăcute din șa priveliștea mohorâtă. Totul era cufundat în tăcere. Nu erau multe de spus. Toate coloniile negrilor arătau la fel – o adunătură de colibe dărăpănate, ca vai de ele. Nu se găsea nicio deosebire între satul acesta și cel în care trăisem eu sau oricare alt sclav de culoare. Ceva îmi spunea că acum, după ce văzuse coliba mea, Katie privea cu alți ochi locul acesta. Îi venea pasămite greu să se împace cu gândul că în aceste cocioabe trăiseră cândva nu animale, ci oameni – oameni ca mine, sclavi pe plantație față de care tatăl ei se arătase probabil la fel de necruțător cum se arătase stăpânul nostru față de noi.

În scurtul răstimp de când eram împreună începuserăm amândouă să privim lumea cu alți ochi. Katie bănuiesc că înțelegea mai profund ca niciodată realitatea sclaviei, iar eu vedeam,

în rându-mi, lucrurile cu totul altfel acum că *nu* mai trăiam într-un astfel de loc.

Într-un târziu, pornirăm mai departe.

— Știu că acela, spuse Katie, arătând la dreapta, spre terenul din spatele colibelor, este principalul nostru lot de bumbac.

Privind într-acolo, am văzut câmpul înțesat de tulpini. Era aidoma câmpurilor noastre de bumbac, pe care nu le putusem suferi. Acum că nu mai era cine să prășească, spațiul dintre rânduri era năpădit de buruieni. Încă din fragedă pruncie petrecusem ceasuri nenumărate muncind pe loturile de bumbac.

— Pământul de dincolo de copaci nu știu dacă este al nostru, continuă Katie, dar în pădurea de acolo se află refugiul meu secret. Câmpurile ce se întind dincolo de pădure nu cred să fie ale noastre. Nu-mi amintesc să fi văzut vreun sclav de-al nostru sau pe mama trecând dincolo de pădure.

Peste cinci minute am ajuns la cea de-a doua holdă, aflată în spatele câmpului de bumbac, care era plină de tulpini verzi, pasămite de grâu, înalte de aproape un metru.

Am mers mai departe spre stânga, în direcția opusă pădurii lui Katie. După ce am traversat un pârâiaș, am ajuns la râu și am luat-o la dreapta, de-a lungul malului ce mărginea plantația, își aminti Katie. Am traversat drumul ce ducea spre oraș și ținând-o tot spre stânga, am făcut ditamai ocolul, Katie arătându-mi încă o seamă de câmpuri, mai mici sau mai mari, pe care creștea una, alta – îndeosebi bumbac.

— Dacă nu mă înșală memoria, spuse ea, cred că i-am văzut pe sclavii noștri muncind aici. Și odată m-am dus cu mama până acolo, când a trebuit să stea de vorbă cu Mathias.

— Acela-i un lan de porumb. Când se coace, o să fie ușor de cules și o să avem ce mânca vreme îndelungată.

— Acolo ce crește? întrebă Katie, arătând într-o altă direcție.

— Nu-s sigură. S-ar putea să fie tutun. Părinții tăi n-aveau cumva un hambar pentru uscat tutunul?

— Nu cred. Te referi la un hambar special?

Încuviințai din cap.

— Ai şti dacă aţi avea vreunul. Nici eu n-am văzut vreun acaret care s-aducă cu aşa ceva. Înseamnă că nu-i tutun. Sau poate că pământul acela aparţine altcuiva.

Gândul păru s-o sperie pe Katie şi cătarăm amândouă în jur, să vedem dacă nu ne-a luat careva la ochi, întrebându-se ce fac două fete ca noi – una albă şi cealaltă - *de culoare* – pe proprietatea sa. Dar nu văzurăm pe nimeni.

În cele din urmă, am purces îndărăt spre casă, din direcţia opusă celei în care porniserăm, pe drumul ce ducea spre plantaţia domnului Thurston.

— Aceea este una dintre păşunile pe care ducem vacile la păscut, spuse Katie, arătând spre dreapta.

— Iarba a crescut multişor. Se vede că n-a mai fost păscută de ceva vreme. Mâine aducem vacile aici.

După ce ne-am întors, am dat o raită în jurul casei. Voiam să văd tot ceea ce poate nu băgasem în seamă până atunci.

Lângă grajdul vacilor se afla o fântână cu pompă, acoperită, pe care, dată fiind pompa din bucătărie, o foloseam numai pentru a umple cu apă albiile animalelor. Cele două jgheaburi erau legate între ele, dar îndreptate în direcţii diferite, unul în aşa fel încât să ajungă la el porcii din ţarc, iar celălat pe marginea păşunii de lângă grajd, ca să se adape din el caii şi vacile. În timpul zilei, când erau afară la păscut, dobitoacele se adăpau din pârâul care curgea de-a curmezişul câmpului şi străbătea apoi pădurea lui Katie în drum spre râu.

Lângă fântână se mai găseau niscaiva acareturi din scânduri la care nu prea luasem seama până atunci – un şopron pentru unelte agricole, o şură pentru unelte de grădinărit, afumătoarea şi o mică baracă aşezată deasupra gheţăriei din beci. În afară de grajdul cel mare, al vacilor, mai era un hambar cu unelte şi o fierărie. Lipit de grajdul vacilor se afla cel al cailor. Caii intrau şi ieşeau singuri, stând afară pe câmpul spre care dădea grajdul în zilele însorite şi adăpostindu-se înăuntru atunci când ploua. În afară de ovăzul cu care le hrăneam zilnic, animalele astea îşi cam purtau singure de grijă.

Cu atâtea cotloane ale plantației și unelte despre care niciuna dintre noi nu știa mai nimic, îmi era greu să cred că vom izbuti vreodată să facem ca totul să pară *cu adevărat* normal.

5
Povestea Emmei

Ca Rosewood să pară o plantaţie îngrijită, cu stăpân şi sclavi, ştiam că se impune să stabilim un program fix de sarcini. Mă îndoiam că Emma avea să ne fie de mare ajutor. La cât era de slăbită, abia era în stare să aibă grijă de pruncul ei. Aşa că tot greul avea să cadă pesemne pe umerii noştri – pe ai mei şi ai lui Katie.

A doua zi, după ce m-am trezit, am ieşit şi am făcut o plimbare în jurul casei, trecând totul în revistă.

Brusc, mi s-a ridicat parcă vălul de peste ochi. Descoperirea, neaşteptată, nu-mi dădea pace şi mă întrebam cum de putuse să-mi scape aşa ceva.

Nimic din ce mă înconjura nu *arăta* cum trebuie. Conacul părea pustiu şi părăginit. În curte, lucruri lepădate care pe unde. Scânduri sfărâmate. Ferestre sparte – cea în care trăsese Katie cu puşca şi cele sparte pesemne de ticăloşii care îi uciseseră familia. Mormanul de vase sparte pe care le strânsesem eu la sosire încă mai zăcea afară, acolo unde îl lăsasem, în faţa uşii de la bucătărie. Grădiniţa de flori de lângă casă era năpădită de buruieni. Totul arăta neîngrijit.

Şi era prea tăcut. În afară de scâncetele pruncului ce răzbăteau când şi când dinăuntru, ai fi zis că locul e cu totul pustiu. Dacă venea careva să arunce o privire, ar fi crezut, fără doar şi poate,

că e o casă nelocuită – chit că având-o pe Emma în preajmă era cu neputință să fie vreodată liniște deplină!

Trebuia să înviorăm cumva atmosfera. În caz că mai primeam vreo vizită – și eram cât se poate de sigură că o să primim! – aceasta trebuia să pară o gospodărie ca oricare alta, locuită și îngrijită.

După ce s-au trezit Katie și Emma și ne-am pregătit micul dejun, i-am împărtășit lui Katie gândurile mele.

— Rosewood trebuie să *arate* ca o plantație normală, miss Katie. Odată și odată or să mai vină și alții pe aici și or să-și dea seama că ceva nu-i în regulă.

La auzul acestor cuvinte, Emma sări ca arsă.

— Or să vină și după mine, să vezi de nu! Văleu, ce-o să-mi facă de mă găsesc?

— N-or să îți facă nimic, Emma, o liniști Katie. La o adică, te vom ascunde.

— Cine crezi că o să vină să te caute? stăruii eu pe lângă Emma, sperând să-i dezleg în sfârșit taina.

Îi mai puseserăm noi întrebări în câteva rânduri, dar Emma nu se arătase nicicând prea dornică să-și împărtășească povestea. Totuși, azi ceva îi dezlegă limba mai mult ca oricând.

— Prietenii lu' conașu', răspunse ea.

— Cu unul din ei ai făcut copilul? o întrebai eu.

— Nu, tata pruncului e chiar conașu', feciorü' stăpânului. El a intrat la mine o dată când a venit în permisie. Când s-o întors de pe front și m-a găsit grea cu pruncu' lui, a fost de-ajuns o privire ca să știu ce gândește. Conașu' era, vezi bine, logodit cu o don'șoară bogată de pe o plantație megieșă și nunta bag seama că urma să aibă loc cât de curând, că numa' despre asta se vorbea la conac. Nu știu ce-o fi crezut stăpânu' și familia lui văzând că mă tot împlinesc la trup, da' nime' n-a spus nimica pân' să se-ntoarcă conașu'.

— Și el ce-a făcut când s-a întors? întrebai eu.

— L-am auzit o dată cân' vorbea cu prietenii lui. Spunea că-s o javră cu limba slobodă și că, dacă tărășenia ajunge la urechile

lu' taică-său, își poate lua adio de la bani, pământ sau orișice altă moștenire și poate chiar și de la nuntă. Așa că și-a îndrumat tovarășii să-mi facă felu'. El le-a zis să m-omoare făr' să mă chinuiască, da' io știam că prietenii ceia ai lui sunt oameni răi. Da' s-a ales prafu' de uneltirile lor, că în cele din urmă stăpânu' tot a aflat. I-o fi zis careva că eram grea cu pruncu' lu' fii-su. Auzind una ca aceasta, stăpânu' s-a făcut foc și pară. Ei nu știau că trag cu urechea din odaia alăturată și uite așa am auzit ce-aveau de gând să-mi facă.

— Ce-au spus? întrebă Katie, făcând ochii mari.

— Stăpânu' a zbierat la fii-su că-i un neghiob că siluise o sclavă nătoadă, apoi i-a spus: „Descotorosește-te de negresă și de bastardul ei!". Vorbele astea m-au vârât în sperieți.

— Ce aveau de gând să-ți facă? întrebă Katie.

— A doua zi, înnebunită cum eram de frică, am tras iar cu urechea, continuă Emma. Mă aflam înăuntru, că eram sclavă de casă și l-am auzit pe William spunând c-or să mă ducă în satul negrilor, chipurile să fac curat, chit că toți ceilalți erau de pe-acum morți...

Ciulii urechile. Toți cei din satul negrilor erau morți? Cum venea asta?! Nenorocirea să fi lovit mai multe plantații, nu doar pe ale noastre?

— Și că pe drum, continuă Emma cu înfrigurare, de parcă simpla amintire ar fi fost de-ajuns s-o bage în sperieți, tovarășii lui aveau să mă înhațe și să mă ducă undeva departe. Da' io știam c-or să mă vâre într-un sac burdușit cu pietroaie ș-or să m-azvârle-n râu, într-o albie adâncă unde să nu mă mai găsească nimenea. Așa că-n noaptea aia m-am strecurat binișor afară din casă și m-am ascuns într-o căruță plină cu bumbacul ce avea să fie dus a doua zi în târg. Dimineața, când căruța a luat-o din loc, numai ce mă strigă cineva. Am încremenit de groază la gându' c-or să mă găsească, da' spre norocu' meu n-au oprit căruța. În apropiere de oraș, am sărit jos din căruță și am tulit-o în pădure. Ș-am fugit, ș-am tot fugit, fără să mă opresc. Știam că pân' la ora prânzului, văzând că nu-s de găsit, or să pornească neîntârziat pe

urmele mele. Aşa că am tot fugit până ce-am ajuns să mă-mpleticesc de foame. Doamne, şi ce mai tremuram de frică! Şi uite aşa am tot mers două, trei zile, ascunzându-mă în pădure şi bând apă pe unde apucam, pân' ce m-au purtat paşii aicea. În dimineaţa 'ceea voi două vă plimbaţi pe câmp şi io stăteam ascunsă în pădurea de lângă casă, când numai ce se năpusteşte spre mine ditai dulău' ăla al vostru, lătrând ca bezmeticu'. Atunci m-am gândit că s-a zis cu mine, zău aşa.

Katie se prăpădea de râs ascultând-o.

— Îmi amintesc ziua aceea. Credeam că Rusty se luase după vreun guzgan.

— Guzganu' cela eram io, miss Katie! exclamă Emma. Ş-apoi v-am şparlit pâinea, că eram hămesită, şi m-am furişat în grajd. Îmi pare rău c-am şterpelit pâinea, miss Katie.

— Nu face nimic, Emma, răspunse Katie. Eu nu pot decât să mă bucur că te-am găsit la timp.

— Ş-apoi ai venit dumneata în grajd cu ditai puşcoiu' de-am crezut c-o să crape inima-n mine de spaimă!

Mă pufni şi pe mine râsul. Katie îmi istorisise toată tărăşenia, dar încă tot îmi venea greu să mi-o închipui cu puşcoiul ăla în mână!

După ce a mai povestit un pic cu Katie despre ziua când venise William pe lume, am luat-o eu în primire pe Emma, încercând să aflu mai multe despre locul de unde venise. Mă întrebam, vezi bine, ce distanţă străbătuse până la Rosewood şi dacă următorilor ei le-ar trece prin cap s-o caute aici. Dar Emma a spus că nu ştie unde şi la ce depărtare se află plantaţia de pe care fugise. Ce mai, era mai lesne să scoţi apă din piatră seacă decât să scoţi vreo informaţie de la Emma, aşa că în cele din urmă m-am lăsat păgubaşă.

6
Începe schimbarea la față

După ce am aflat povestea Emmei, a început să mă mustre zdravăn cugetul că o judecasem atât de aspru la început. În fond și la urma urmei, se găsea în aceeași situație nefericită în care mă găsisem și eu. Eram bucuroasă că Katie îi oferise adăpost și rușinată de felul în care mă purtasem eu. Dar toate acestea țineau de trecut.

— O să puteți schimba la față locu' ăsta? mă întrebă Emma în seara aceea când începurăm să discutăm despre schimbările ce trebuiau aduse la Rosewood.

— Nu știu. În primul rând, trebuie să facem ordine și curățenie – să strângem gunoaiele de pe lângă casă și să smulgem buruienile din grădina de flori.

— Elvia se ocupa de plivitul grădinii, spuse Katie.

— Foarte bine, am replicat eu. Încearcă să-ți amintești ce altceva mai făceau măicuța ta și toți ceilalți. La fel trebuie să facem și noi, ca plantația să nu pară pustie. În casă focul trebuie să ardă, bunăoară, tot timpul. În zilele mai calde noi nici măcar nu aprindem focul. Dar poate că ar trebui s-aprindem focul în fiecare zi, ca să iasă fum pe horn. Unde mai pui că și colibele sclavilor arată părăsite.

— Păi chiar sunt. Cum am putea lăsa impresia că trăiește cineva acolo?

— Știu și eu? Aprinzând și acolo focul într-o colibă, ca să pară că cineva gătește.

— Nu putem face asta zi de zi.

— De ce nu?

— Ar fi o pierdere de timp.

— Nu și dacă se întoarce coana Hammond și asta o s-o împiedice să fie prea iscoditoare.

— Cine-i coana Hammond? întrebă Emma.

— O cucoană din târg care își bagă nasu' în toate și căreia ar fi mai cuminte să nu-i dăm de bănuit, răspunsei eu.

— Nu cred că doamna Hammond are să mai treacă pe aici, interveni Katie.

— N-ai de unde să știi. N-ai văzut cu câtă neîncredere se uita la noi când am fost la prăvălie? Iar eu una nu i-am plăcut defel.

— Nu cred că există vreo ființă de culoare care să-i placă doamnei Hammond.

— Un motiv în plus ca să fim cu băgare de seamă. Niciodată nu știi la ce să te aștepți de la una ca ea. După ce facem nițică ordine, o să întindem rufele la uscat pe sfoară și o să priponim poate și un cal în fața casei... Nu uita, miss Katie, că tu ai vrut să lăsăm a se crede că măicuța ta și sclavii sunt încă aici. Or, acum, plantația pare de-a dreptul părăsită. Ce mai, trebuie să ne apucăm a aduce niscaiva schimbări, așa cum ai spus chiar tu în noaptea când ți-a venit ideea.

Katie rămase câteva clipe tăcută, apoi privi în jur.

— Ai dreptate, Mayme. Nu mi-am dat seama ce muncă grea ne așteaptă. De-acum va trebui să facem lucrurile acestea zi de zi.

— Ce altceva mai tre' făcut? sări Emma, începând deja să se socotească una de-a noastră și fremătând la rându-i de entuziasm pe măsură ce se dumirea asupra stratagemei ticluite de Katie. Pot să dau și io o mână de ajutor. Vă rog să-mi dați și mie ceva de făcut!

— Tu trebuie în primul rând să te întremezi și să ai grijă de William, răspunse Katie, arătând spre ghemotocul care dormea

în poala ei. Dar stai liniştită: când va veni vremea, se va găsi destul lucru şi pentru tine, nu-i aşa, Mayme?

— Aşa e, am răspuns eu, zâmbind înspre Emma. N-avea grijă, fetiţo, vom avea de lucru cu vârf şi-ndesat tustrele.

— Nu mă dau în lături de la treabă! exclamă Emma. O să muncesc din greu, zău că da!

M-am întors iar spre Katie.

— Miss Katie, ştii cum mergeau lucrurile înainte, când trăia măicuţa ta. Trebuie să-ţi aminteşti şi să ne spui ce trebuie să facem.

— Am să-mi dau silinţa, Mayme.

— În curând o să trebuiască să mai facem un drum până în târg. O să avem nevoie de una, alta, şi trebuie să ne încredinţăm că doamna Hammond nu intră la bănuieli.

— Înainte de toate mă voi apuca de plivitul grădinii, spuse Katie. Am să încep chiar azi.

— Iar eu am să strâng vasele sparte. Să-mi arăţi unde se pune gunoiul.

A doua zi am muncit amândouă pe rupte. Emma încerca să ne fie de ajutor, dar nu izbutea decât să ne încurce, sâcâindu-ne tot timpul cu pălăvrăgeala ei fără noimă. Trebuie să recunosc că mi-a cam pus răbdarea la încercare! Ei, dar acum că aveam un plan de bătaie şi ştiam ce trebuie să facem, nimic nu ne putea ştirbi entuziasmul. Şi uite aşa, până la sfârşitul zilei eu am făcut ordine prin jurul casei, iar grădina de flori, plivită de Katie, a ajuns să arate de-a dreptul drăguţ.

Din vreme în vreme, când nici nu te-aşteptai, ieşea la iveală vechea Katie.

— Detest corvoada asta mizerabilă şi năduşitoare! răbufni ea în plină după-amiază.

De obicei nu-i răspundeam, lăsând-o să îi treacă năduful, să-şi aducă aminte că acum nimic nu mai e cum era înainte şi să se reapuce încet de lucru. Alteori era de ajuns să arunce o privire spre Emma ca să-şi dea seama că acum aveam de îngrijit o tânără mămică şi pe pruncul ei nou-născut, iar aceasta era parcă

o răspundere chiar mai mare și mai însemnată decât plantația în sine.

Lui Katie și Emmei trebuie să le fi fost mult mai greu să se acomodeze cu munca decât mie. Eu muncisem din greu toată viața. Chiar dacă proveneam din două lumi diferite – sau poate chiar din trei lumi diferite – nenorocirea ne adusese pe toate laolaltă și acum trebuia să învățăm a răzbi prin viață împreună. Când a ajuns să înțeleagă impasul în care ne aflam, precum și faptul că depindeam una de cealaltă și că nu puteam ieși la liman decât ajutându-ne între noi, Katie s-a maturizat dintr-odată, parcă și mai mult decât se întâmplase în ziua când ajutase la nașterea micuțului William. Se transforma într-o tânără hotărâtă, pregătită să ia în mână frâiele situației.

Ziua aceea a fost obositoare, dar și rodnică. În timp ce munceam, vorbind despre una, alta, ne veneau tot mai multe idei. Atât de multe, încât la sfârșitul zilei am conchis că planul lui Katie s-ar putea, totuși, să meargă.

7
Vechiul jurnal

Pe măsură ce îi dădeam înainte, tot buchisind din abecedarele McGuffey, cititul îmi venea din ce în ce mai uşor. Uneori Katie îi citea Emmei din cărţile ei ca s-o liniştească, de parcă ar fi citit poveşti unui copil. De fapt, dacă stau bine să mă gândesc, tocmai asta făcea. Cred că nimeni nu îi mai arătase cândva Emmei atâta bunătate. Seara, când îl alăpta pe cel mic, Emma o ruga pe Katie să îi citească o poveste, iar Katie nu o refuza niciodată. Nu am văzut în viaţa mea o fiinţă mai devotată decât îi era Emma lui Katie. Iar respectul meu pentru Katie creştea pe zi ce trece văzând cu *câtă* dragoste şi răbdare o tratează pe Emma. Orice ar fi spus Katie când am cunoscut-o, cum că nu ar fi la fel de deşteaptă ca mine, adevărul e că nu am întâlnit nicicând o fiinţă mai iubitoare ca ea. Cred că am auzit undeva cum că nenorocirea îţi dă putere să iubeşti mai mult. Nu ştiu dac-o fi adevărat, dar în cazul lui Katie chiar aşa era.

Iar noaptea, după ce Emma adormea şi ne pregăteam şi noi de culcare, eu şi Katie încă ne mai citeam şi ne spuneam poveşti. Mă întrebam dacă n-am putea s-o învăţăm şi pe Emma să citească. În fond, educaţia negrilor trebuia să înceapă şi ea de undeva. Dacă Emma învăţa să citească, avea să-l înveţe şi pe William, iar pentru copiii lui William scrisul şi cititul vor fi lucruri fireşti, aşa cum erau pentru copiii albi.

Într-o zi mi-am adus aminte de vechiul meu jurnal, găsit sub salteaua din coliba de pe plantația lui McSimmons. Acum mă simțeam pregătită să mă uit încă o dată peste foile acelea.

Le-am scos din sertar, m-am așezat pe marginea patului și am început să citesc. Nu mai aruncasem nici măcar o privire peste ele din ziua în care le pusesem în sertar. Când îmi căzură ochii pe paginile acelea vechi, zdrențuite și pătate, mă năpădi un șuvoi de emoții. Cuvintele erau parcă scrise de altcineva, nu de mine. Scrisul, stângaci și neșlefuit, părea să aparțină unui copil – și chiar așa era. Pe vremea aceea nu eram decât o copilă.

Citind rândurile acelea, înțelesei dintr-odată cât de mult mă schimbasem de atunci. Cât de diferită era viața mea acum. Era cât se poate de limpede. Trăiam precum albii! Există momente când parcă ți se deschid ochii și vezi lucrurile într-o lumină cu totul nouă. Și chiar dacă este un lucru mărunt, descoperirea ți se pare uriașă și te schimbă pe dinăuntru – te face să te mai maturizezi un pic. Pentru mine, acesta a fost un astfel de moment.

Mă maturizasem și din alte puncte de vedere. Acum îmi doream, bag seama, lucruri pe care și le dorește un om mare. Nu trecuseră decât două luni de când fugisem de pe plantația lui McSimmons, unde îmi petrecusem primii cincisprezece ani din viață, dar mie mi se păreau ani de zile.

Îmi aplecai privirea peste cuvintele gri, scrise cu un creion bont, și începui să citesc.

Azi am cules bumbac. Taare lungi mai îs rândurili de bumbac. Ma batut cu biciu pen cam cazut. Iam spus lu Rufus o poveste despe doo vulpi cari fugărește găinili. Stăpânu a venit și sa uitat la mine și mia vărât mânan gură. Mia fo ciudî pe el, da nam zis nimica. Mămuca îi bolnavă și sugaciu plânge tâtă nuaptia. O trebuit să mă scol la mijitu zorilor și să prășesc buruieni tâtă ziulica. Îs ruptă de obosială. Câtiodat mântreb ceo sa sentample dacă stăpânu mă silește sam și io un copil și daco să duarî, da mi se face fricî cân mă gândesc la asta. De ces bărbații albi așa de răi. Lo biciuit pe tăicuțu ăl bătrân că zice că mergea prea încet. Mia fo ciudă pe ăl de la biciuit, da am întors priviria ca să nu văd

cum plângie tăicuțu că dei vediam lacrimile mă apuca și pe mine plânsu și mă biciuieau că plâng.

Un surâs trist îmi alunecă peste buze și ochii mi se umplură de lacrimi. Trecuseră parcă ani de zile de atunci.

Cine era fata care scrisese acele rânduri? Să fi fost cu adevărat eu? Cât de îndelungați mi s-au părut acei ani... Credeam că nu se vor sfârși niciodată... Uneori o zi petrecută afară pe câmp părea un an întreg – fiecare minut, o oră.

Apoi, brusc, viața aceea... s-a încheiat.

Și iată-mă acum, văzând de coșcogea plantația împreună cu o fată albă pe care nici măcar n-o știam cu trei luni în urmă și o negresă care, fără ajutorul nostru, probabil că și-ar fi găsit de mult sfârșitul.

Ce repede se pot schimba lucrurile!

Zâmbeam printre lacrimi, privindu-mi cuvintele stângace. Într-un târziu am tras adânc aer în piept și, punând foile la o parte, mi-am luat rămas-bun de la fetița care fusesem cândva.

Nu cred c-am să mai fiu vreodată copila aceea. Orice mi-ar rezerva viața, trebuie să privesc înainte, nu îndărăt. Cea care voi fi cândva este o ființă despre care încă nu știu prea multe. Dar sunt sigură că n-am să mai fiu niciodată fetița aceea. Vreau să fiu mândră de cine sunt... și, mămucă, am să încerc să nu te dezamăgesc și să devin o femeie vrednică, de care să fii mândră.

Am închis sertarul. *Rămas-bun, micuță sclavă.*

M-am întors cu spatele, m-am șters la ochi, apoi am tras adânc aer în piept și am expirat încet.

Acela era trecutul, nu prezentul. Totuși, aveam să păstrez jurnalul ca amintire a acelei vieți. Cu toate că nu fusese o viață ușoară, eram oarecum mândră de greutățile prin care trecusem, căci ele plămădiseră, la rându-le, ființa care eram acum. Nu doar fericirea îl modelează pe om. Uneori, știu și eu, poate că tocmai tristețea e cea care te face mai bun. Orișicum, eu mă simțeam mândră de mine, dar nu eram sigură că voi avea puterea să mai recitesc vreodată acele pagini.

A fost de ajuns să-mi revăd scrisul de odinioară ca să-mi dau seama cât de multe învățasem în scurtul răstimp de când mă aflam la Rosewood. Acum citeam mult mai bine și eram chitită să văd dacă mi se șlefuise și arta scrisului. Voi lua, mi-am zis, niște foi curate și mă voi reapuca de scris. De astă dată însă aveam să scriu despre *prezent*, despre ceea ce făceam împreună cu Katie, și despre *noua* Mayme, ființa în care se transforma fetița care fusesem odată.

De ce să mai amân? Voi începe de îndată!

M-am dus la Katie și, spunându-i ce aveam de gând să fac, am întrebat-o dacă nu avea să-mi dea niște hârtie și un creion.

— Am ceva mult mai potrivit, răspunse ea. Un jurnal!

— Nu vreau să-ți iau jurnalul, miss Katie.

— Este un jurnal de rezervă pe care mi l-a dat mama.

— Bine, dar n-ai nevoie de el?

— Deocamdată, nu. Am deja două jurnale. Într-unul îmi scriu poeziile.

— Și în celălalt?

— În celălalt îmi notez gândurile și scriu despre lucrurile pe care vreau să le țin minte. Dar n-am prea scris în el. Poftim, vreau să ți-l dăruiesc ție pe acesta, adăugă ea, luând de pe raft o carte cu coperte maronii.

Părea o carte ca oricare alta, dar când am deschis-o am văzut că toate paginile erau albe.

Am ținut jurnalul în mâini clipe în șir, minunându-mă cât era de frumos.

— Vreau să ți-l dăruiesc ție, repetă Katie. Gândul că ai să scrii în el mă va face fericită.

— Mulțumesc, miss Katie, șoptii eu cu un zâmbet tremurat, încercând să-mi zăgăzuiesc lacrimile. Ești prea bună cu mine.

— Vei avea nevoie și de un condei.

Aruncă o privire peste birou și îmi întinse un toc de scris.

— Și de o călimară.

— N-am mai scris niciodată cu condeiul.

— Am să-ți arăt eu cum se folosește, spuse Katie. E un pic anevoios până te obișnuiești. Înainte de a scrie ceva în jurnal, să faci o probă pe o coală de hârtie.

M-a pus să mă așez, apoi mi-a arătat cum se ține condeiul și cum se înmoaie penița în călimară. La prima încercare mi-a picurat tușul, lăsând o ditamai pată neagră pe foaia de hârtie.

Ne-a pufnit râsul pe amândouă. Sub neobosita îndrumare a lui Katie, tot mișcând penița pe hârtie, ca și cum aș scrie cuvinte, am învățat în cele din urmă să mânuiesc condeiul.

În seara aceea m-am așezat la masa din odaia mea și, deschizând jurnalul la prima pagină, am stat pe gânduri minute în șir, întrebându-mă ce să scriu. Într-un târziu, am înmuiat penița în călimară și m-am pus pe scris.

Mă numesc Mary Ann Jukes, da lumea îmi zice Mayme. Am 15 ani și până nu demult am fost sclavă pe o plantație. Dar acu-s 2 luni niște uameni răi au venit călare și miau înpușcat toată familia. Eu mam ascuns și apoi am fugit diacolo și am ajuns la o altă plantație numită roswood. Îs aici de fo doo luni. O fată albă pe nume Katie Klarborn ma lăsat să stau la roswood și acu suntem prietene. Când ne-am întors la vechia mia colibă am găsit Biblia lu mămuca și acu că Katie mă învață să citesc tot încerc să buchisesc cartea sfântă. Am început să mă rog la Dumnezeu și el mia răspuns de câteva ori așa că acum știu că are grijă de noi. S-a mai pripășit pe aici înco negresă năpăstuită. Am ajutato săși aducă pruncu pe lume și au rămas amândoi aici cu noi. Katie și cu mine încercăm să vedem de plantație ca să păcălim lumia și să nu bănuească nimeni că suntem numai noi trei aici șun sugaci.

Am pus tocul jos și mi-am aruncat privirea peste pagină. Nu scriam mult mai meșteșugit decât înainte, dar era un început promițător. Și în momentul acela mi-am jurat că voi continua să scriu, că în acest jurnal dăruit de Katie îmi voi consemna povestea vieții, oricare avea să fie ea.

8
Ne punem planul la încercare

După o săptămână în care am avut grijă ca focul să ardă mereu în casă și într-una dintre colibele sclavilor, Katie pufni ofuscată:

— Câtă muncă! Dacă o ținem tot așa, în curând o să rămânem fără lemne de foc și fără chibrituri. Ce rost are să facem focul și să agățăm hainele pe sfoară, dacă n-are cine să le vadă?

— Nu se știe când s-ar putea ivi careva, am ripostat eu.

— Păi, de ce nu așteptăm până atunci? Dacă ne pregătim dinainte, am putea face totul pe loc.

— Ar fi prea târziu. N-am putea face toate astea după ce îți bate omul la ușă.

În momentul acela mi-am dat brusc seama că aveam o mare problemă: dacă îi vedea careva pe Emma și pe William în casă, am fi încurcat-o fără doar și poate! La cât de bezmetică era Emma, nimeni n-ar fi crezut că este o sclavă de casă.

— Miss Katie, ce ne facem cu Emma de trece careva pe-aici?

— Va rămâne pur și simplu ascunsă în casă, răspunse Katie.

— Și dacă William se pune pe plâns? Sau dacă Emma se sperie și începe să țipe sau să trăncănească, așa cum face ea câteodată, de nu-i chip s-o faci să tacă din gură?

Katie căzu pe gânduri.

— Nu știu, Mayme, spuse ea în cele din urmă. Dar ai dreptate, dacă vine careva, va trebui să facem ceva în privința Emmei.

La scurtă vreme după discuție, mi se năzări o idee. Puteam pregăti lemnele într-una dintre colibele sclavilor și în fierărie astfel încât, dacă pica pe nepusă masă vreun musafir, să dau fuga până acolo și să aprind focul, iar apoi să vin înapoi ca și cum m-aș întoarce din colonia negrilor. Iar când avea să se înzdrăvenească Emma, putea să ne dea și ea o mână de ajutor.

— Și am putea să avem întotdeauna pregătit un coș cu rufe, spuse Katie entuziasmată. Iar șareta o vom aduce în fața casei, cu un cal priponit alături, ca să pară că mama se pregătește să meargă undeva.

Venindu-ne și mai multe idei ca acestea, pe parcursul zilelor ce au urmat, am pus la cale fel și fel de tertipuri și am exersat ce vom face dacă se ivea vreun vizitator, precum și explicațiile pe care i le vom da la o adică.

— Dacă o ținem tot așa, o să ajungem în curând la capătul puterilor, se plânse într-o zi Katie.

— În scurtă vreme o să ne poată ajuta și Emma.

— Până atunci mai e. Emma este încă prea slăbită. Își consumă toată energia doar ca să îl alăpteze pe William.

— Mda, bănuiesc că ai dreptate. Câtă vreme e numai piele și os, n-are cum să ne fie de mare ajutor. Și-apoi, dacă e să ne gândim la indivizii aceia de zicea că-s pe urmele ei, nu se știe oricum cât timp are să mai stea cu noi.

Am încropit oarece stratageme, ceea ce era un lucru bun, dar cu Emma și William tot nu știam ce să ne facem.

Într-o dimineață, când am isprăvit treaba la grajd, numai ce aud o albină zumzăind sus pe la căpriori. *O fi vreun stup*, îmi zisei eu și, încercând să-l dibuiesc cu privirea, îmi veniră în minte cuvintele unui vechi cântec pe care obișnuiau să-l cânte sclavii de parte bărbătească. În drum spre casă, mă trezii îngânându-l la rându-mi.

Vacile dau lapte,
Albinele fac miere,
Negrii culeg bumbacu',
Și albii fac avere.

Zâmbii în sinea mea. Eu una nu culegeam niciun fel de bumbac, iar Katie nu făcea nicio avere!

Ratonu' are coada stufoasă,
Oposumu' o are golașă,
Iar Iepurilă, țupa-țup,
Prins de coadă nu se lasă.

Nu apucai să mai cânt și alte strofe, căci dintr-odată, întocmai cum știuserăm că o să se întâmple, îmi ajunse la urechi un zgomot. Întorcând iute privirea, zării o căruță cu coviltir, cu oarece litere pictate în lateral, care se apropia încet, huruind, pe drumul dinspre târg.

Pe capră ședeau doi inși. În clipa în care i-am văzut, uitând cu totul de albine și de culesul bumbacului, am tulit-o întins spre casă.

Mă năpustii înăuntru și dădui fuga la fereastră. Katie se înființă numaidecât lângă mine.

— Îl știi?

— Cred că e vânzătorul de gheață, spuse Katie, mijind ochii să vadă mai bine.

— Are să vină la ușa din dos?

— Cred că da.

— Atunci nu pot să ies prin spate, gândii eu cu voce tare. Am să ies pe ușa din față, să nu mă vadă, și am să mă duc să aprind focul în colibă. Tu fă așa cum ne-a fost vorba, de parcă mamă-ta ar fi sus, la etaj!

— Și cu Emma ce să mă fac?

— Ascunde-o undeva și spune-i să tacă chitic!

Am străbătut salonul în fugă și am ieșit pe ușa din față, să nu fiu văzută. Katie o ascunse iute pe Emma, apoi dădu și ea fuga la etaj. Vânzătorul de gheață coborî din căruță și se îndreptă spre ușa de la bucătărie, lăsându-și tânăra calfă pe capră. Katie deschisese deja fereastra care dădea deasupra bucătăriei și, când omul ajunse îndeajuns de aproape, îngroșându-și nițel vocea ca să semene cu a maică-sii, strigă în așa fel încât el s-o audă:

— Katie, vezi că a sosit domnul Davenport. Coboară, te rog, și spune-i că avem nevoie de patru blocuri de gheață.

— Da, mamă, răspunse apoi Katie, schimbându-și iar glasul, după care coborî într-un suflet și se duse să deschidă ușa. Bună ziua, domnule Davenport.

— Bună dimineața, Kathleen. Îmi cer iertare că n-am izbutit să ajung pe aici luna trecută. Înțeleg că aveți trebuință de niște gheață?

— Da. De patru blocuri. Le puteți pune în ghețăria din beci.

Omul se întoarse la căruță, care se întâmpla să fie trasă chiar lângă ghețărie.

Eu tocmai ce ajunsesem la colibele sclavilor. Am dat buzna în cea cu vatra pregătită dinainte și am aprins focul. În câteva clipe fumul se înălța deja sus pe horn. Am așteptat vreo cinci minute, până ce vânzătorul și calfa sa descărcară gheața și o duseră în beci, apoi am pornit spre casă. Abia ce-a reluat negustorul discuția cu Katie, că hop și eu. Katie își îndreptă privirea spre mine.

— Ah, iată-te, Mayme! Mama vrea să te duci până la ea. E sus, în camera de cusut.

— Da, don'șoară Kathleen, făcui eu, pornind cu capul plecat spre casă.

— Cât costă gheața, domnule Davenport? întrebă Katie.

— 60 de cenți pentru cele patru bucăți.

— Mă duc să-i spun mamei.

Katie intră în casă, urcă repede până la etaj, mă privi conspirativ, apoi luă câteva monede și făcu cale întoarsă.

— Aici aveți jumătate din sumă. Mama vă întreabă dacă putem achita restul data viitoare.

— Sigur că da.

— Vă mulțumim, domnule Davenport.

Vânzătorul de gheață luă banii, aruncă o privire în jur, zări fumul ridicându-se pe hornul colibei unde numai ce aprinsesem focul, mai șovăi o clipă, apoi porni înapoi spre căruță.

— Domnule Davenport, strigă Katie după el, tocmai mi-am amintit ceva. Știți cumva cine ne-ar putea repara ferestrele... la cine ar putea apela *mama* pentru reparații?

Bărbatul se opri din mers și întoarse încet capul.

— La geamgiul Krebs, firește. Mama dumitale o știe prea bine.

— Ăă, da, desigur... Mai puteți aștepta o clipă?

Katie dădu iar fuga înăuntru și, în scurtă vreme, domnul Davenport avu impresia că aude un schimb de cuvinte de la fereastra de la etaj. Peste un minut Katie se întoarse.

— Ați fi bun să-i spuneți domnului Krebs că mama îl roagă să vină să ne repare cele patru geamuri sparte?

— Cum să nu... da, desigur, domnișoară Clairborne, am să vorbesc cu el. Dar...

— Vă mulțumesc, domnule Davenport, îi tăie Katie vorba, după care îi întoarse spatele, intră în casă și închise ușa.

Eu, să mor de râs, nu alta. Katie era o actriță pe cinste, zău așa!

Trăgând cu ochiul de la fereastră, pitită în spatele draperiei, văzusem cum bărbatul rămâne câteva clipe nemișcat, holbându-se la ușa pe care Katie tocmai o închisese în urma ei, apoi clatină nedumerit din cap. În cele din urmă, omul se sui înapoi în căruță, le strigă cailor s-o ia din loc și căruța porni huruind spre plantația lui Thurston.

De îndată ce se făcu nevăzut, am coborât într-un suflet.

— Ai izbutit, miss Katie! exclamai eu râzând. Chiar l-ai făcut să creadă că măicuța dumitale s-a aflat tot timpul ăsta sus, la etaj!

Katie schiță un zâmbet în colțul buzelor, după care, nemaiputându-se înfrâna, pufni și ea în râs.

Cum stăteam noi așa de vorbă, Katie numai ce încremeni brusc.

— Vai... am uitat de Emma!

Uitasem și eu de ea.

Nici n-am apucat să întreb unde-i Emma, că Katie se răsuci pe călcâie şi se duse valvârtej în salon. Azvârli covorul la o parte şi înălţă chepengul ce dădea în pivniţă. Din bezna de dedesubt răzbi numaidecât plânsetul pruncului.

— Poţi să urci, Emma, a trecut pericolul, spuse Katie, coborând doi-trei paşi pe scara de lemn. Hai, dă-mi-l mie pe William.

— Miss Katie, se auzi glasul Emmei din pivniţă, mi-a fost aşa de frică să stau pe întunericu' ăsta!

— Îmi pare rău, Emma. Toate s-au petrecut aşa de repede! Dar data viitoare îţi vom lăsa o lumânare sau un felinar.

— O să mă puneţi să cobor iar acol'? se smiorcăi Emma, urcând pe scară.

— Doar dacă are să fie nevoie, răspunse Katie. Doar în caz că vine careva. Dar data viitoare are să fie mai bine, îţi făgăduiesc.

9
O discuție despre Dumnezeu

Într-o zi, numai ce mulserăm vacile și pornirăm cu ele spre pășune. Pe când mergeam noi așa pe drum, am întors privirea. Vreo opt-zece vaci de lapte ne urmau agale, înșirate câte una, câte două în spatele nostru. Și atunci am înțeles că făceam întocmai precum ne propuseserăm: ne sculam în fiecare dimineață și ne apucam de treabă, văzând de plantație. Nu era ea cine știe ce plantație, dar izbutiserăm măcar să salvăm animalele de la pieire și să supraviețuim la rându-ne, iar lapte, ce să mai zic, aveam cu prisosință. Ceea ce era un lucru bun în ceea ce o privește pe Emma, care începea să se mai împlinească la trup și să nu mai pară așa de scofâlcită. Iar cu timpul socoteam că și William avea să lase pieptul maică-sii și să apuce a bea lapte de vacă din sticlă.

Am întors iar capul.

Vacilor din urma noastră nu le păsa ce vârstă avem. Ele doar mergeau unde le mânam noi, mâncau hrana pe care le-o dădeam și ne lăsau să le mulgem. Puțin le păsa de aveam pielea albă ori neagră sau dacă eram copile ori femei în toată firea.

Și, cum mergeam eu așa, numai ce simții că mă străbate un val de fericire. Din ce pricină, n-aș ști să vă zic. Tot ce știu e că soarele strălucea, vacile ne urmau agale, iar eu și Katie vedeam de toate

cele de parcă ar fi fost un lucru firesc – de parcă am fi știut cu adevărat ce facem. Ce mai, era un sentiment tare plăcut.

Am aruncat pe furiș o privire spre Katie, care mergea alături de mine. Și pe chipul ei se citea seninătatea, o mulțumire care mai că aducea a fericire. Se schimbase grozav de tare în răstimpul pe care îl petrecuserăm împreună. Schimbarea i se citea pe față. Pășea altfel, vorbea altfel. Devenise mult mai sigură pe ea. Nu mai aducea cu fetița speriată de odinioară. Cel mai tare, bag de seamă, o maturizase răspunderea față de Emma. O făcuse să se simtă utilă și necesară. Știa că viața Emmei și a lui William era în mâinile ei. Or, când viața cuiva depinde de tine, n-ai cum să nu te maturizezi.

— Miss Katie, tu nu te întrebi câteodată cum de a lăsat Dumnezeu să se întâmple toate astea? Cum de a lăsat să ne fie ucise familiile?

— Mayme, crezi că El a dat să se întâmple asta? mă întrebă ea.

— Credeam că Dumnezeu face să se întâmple toate cele. Credeam că tot ce se petrece pe pământ e din voia Lui.

— Nu cred că un lucru atât de cumplit s-ar putea petrece din voia lui Dumnezeu, răspunse Katie.

Cugetai o clipă la vorbele ei.

— Înțeleg ce vrei să spui. Nici eu nu cred c-ar fi cu putință așa ceva dacă Dumnezeu este bun. Dar credeam că totul se întâmplă din voia Lui.

— Nu știu ce să-ți spun, răspunse Katie. Părinții mei nu m-au învățat prea multe despre Dumnezeu.

Mersei o vreme îngândurată, întorcând lucrurile pe toate părțile.

— Tu crezi că Dumnezeu este bun, miss Katie?

— Nu știu. Pentru mine El este pur și simplu... Dumnezeu.

— Bine, dar cum este Dumnezeu? stăruii eu.

— Nu știu. Presupun că ar trebui să fie bun.

— De ce?

— Păi, dacă este Dumnezeu, *ar trebui* să fie bun, nu crezi?

— Știu și eu? Până acum nu m-am prea gândit la asta.

— Ar trebui să fie bun.

— De ce crezi asta?

— Nu știu, dar așa pare logic. Adică viața este un lucru bun, nu-i așa? Or, dacă Dumnezeu a făcut viața, și El trebuie să fie bun.

— Sclavii nu au o viață ușoară, am ripostat eu. Nici noi – eu, tu și Emma – n-avem o viață prea ușoară. Cum poate fi viața un lucru bun când oamenii se omoară unii pe alții?

Katie căzu câteva clipe pe gânduri.

— Poate că la început Dumnezeu a făcut toate lucrurile bune, răspunse ea în cele din urmă. Pun rămășag că nu exista niciun sclav pe atunci.

— Bănuiesc că ai dreptate, încuviințai eu. Sunt sigură că Dumnezeu nu vrea ca unii oameni să fie sclavii altora și să fie tratați cu cruzime, așa cum n-are cum să fie voia Lui ca oamenii să se omoare între ei.

— Dacă Dumnezeu nu vrea ca oamenii să fie sclavi, răspunse Katie, atunci poate că El este totuși bun, chiar dacă oamenii fac lucruri rele, precum cei care ne-au ucis familiile.

Am căzut iar pe gânduri. Îmi era greu să cuprind cu mintea întreaga idee. Cu cât mă căzneam mai tare, pe atât se zbătea mai abitir, de parcă ar fi încercat să-mi alunece printre degete.

— Dar dacă Dumnezeu este bun, așa cum zici, de ce n-a împiedicat să se întâmple una ca asta? întrebai eu într-un târziu. De ce nu face să se întâmple lucruri bune, nu lucruri rele?

— Poate că nu Îi stă în putință, răspunse Katie.

— De ce nu I-ar sta în putință? Dacă este Dumnezeu, nimic n-ar trebui să fie peste puterile Lui.

— Știu și eu? Pesemne că nu-i poate face pe oameni să fie buni dacă ei nu vor.

— Hm... S-ar putea să ai dreptate.

— Poate că nu vrea să înlăture toate relele din lume – precum faptul că tu ești sclavă sau că acei ticăloși ne-au ucis familiile.

— De ce să nu vrea?

— Nu știu, răspunse Katie. Dar înțeleg ce vrei să spui – de ce se întâmplă atâtea rele, dacă Dumnezeu este bun? El ar trebui să împiedice cumva răul.

— Cu toate relele care ni s-au întâmplat, Dumnezeu a avut totuşi grijă de noi. Eu cred că Îi pasă de noi. Tu nu crezi, miss Katie?

— Da, cred că Dumnezeu ne iubeşte şi ne veghează.

— Poate că binele este amestecat cu răul, cum s-a întâmplat cu noi. Am trecut prin încercări grele, dar Dumnezeu ne iubeşte – sau, mă rog, aşa credem noi. Vasăzică în privinţa asta bag de seamă că Dumnezeu este bun. Chit că încă tot nu înţeleg pe de-a-ntregul cum vine treaba asta.

Ne văzurăm îngândurate de drum. Prima care curmă tăcerea, după vreo două minute, am fost eu.

— Mă întreb cum afli.

— Ce să afli? întrebă Katie.

— Cum e Dumnezeu.

— Presupun că din Biblie.

— Hm, eu credeam că acelea sunt poveşti de demult.

— Ai putea să Îl întrebi chiar pe El.

— Pe Dumnezeu? Aşa cum am făcut data trecută, când I-am cerut ajutorul?

Katie încuviinţă din cap.

— Dar cum mi-ar putea răspunde?

— Nu ştiu, răspunse Katie.

— Poate că aş înţelege dacă mi-aş asculta inima, aşa cum am făcut când mi-a spus să rămân aici. Tare năstruşnic e să simţi că-ţi vorbeşte Dumnezeu! Dar e şi tare bine.

Între timp ajunserăm la câmp. Am mânat vacile prin poarta deschisă, apoi am închis-o în urma lor. Dobitoacele se zbenguiră câteva clipe prin iarba înaltă şi deasă, dacă se poate spune aşa ceva despre nişte animale atât de mari şi de greoaie, după care se puseră serios pe treabă, că doar veniseră acolo cu un scop anume: să pască pe săturate.

Am pornit tăcute spre casă. Eu mă gândeam la ceea ce îmi spusese Katie adineauri, cum că ar trebui să Îi pun întrebarea chiar lui Dumnezeu. Peste vreo patru-cinci minute, cam pe la jumătatea drumului, am întrebat-o:

— Atunci de ce n-o facem?

— Ce să facem?

— De ce nu-L întrebăm pe Dumnezeu? Data trecută, când citeam Biblia în casă, L-am rugat să vină să sălășluiască în noi. Iar apoi L-am rugat să-mi arate dacă trebuie să rămân sau să plec de la Rosewood. Pare-se că atunci când ne rugăm, El ne răspunde, nu-i așa?

— Așa se pare, răspunse Katie.

— Atunci de ce nu Îl întrebăm cum este El cu adevărat?

— Bine, zise Katie. Bănuiesc că dacă vrea să sălășluiască în inimile noastre și să ne răspundă la rugăciuni, ar vrea ca noi să Îl cunoaștem cu adevărat.

— Păi nu?

— *Doamne, Te rugăm să ne arăți cum ești Tu cu adevărat*, se rugă Katie fără pic de șovăială.

Rostise cuvintele firesc, fără să se oprească din mers și fără să închidă ochii. Mă surprindea mereu naturalețea cu care Îi vorbea lui Dumnezeu, de parcă El ar fi fost chiar acolo, cu noi, și n-am fi avut de ce să ne temem sau să ne codim a-I vorbi așa cum vorbeam cu orișicine. În fond și la urma urmei, cu cine să te simți mai în largul tău dacă nu cu Dumnezeu?

— *Te rog să îmi arăți și mie, Doamne,* am spus eu. *Vrem să știm cum ești Tu cu adevărat și dacă ești bun, în ciuda tuturor relelor care s-au întâmplat.*

10
Înapoi la plantația McSimmons

Deși mă învoisem să rămân cu Katie la Rosewood, tot mă mai întrebam din când în când ce se va alege de noi... mai încolo. Gândul la unchii lui Katie continua să mă frământe. Da, mă învoisem să mai rămân o vreme, dar știam că nu puteam rămâne acolo la nesfârșit.

Uneori mă gândeam, fără să vreau, și la situația mea. Eram o sclavă fugară, exact ca Emma. După cum îi spusesem lui Katie, nu încăpea îndoială că fugarii erau pedepsiți cu asprime. Oare ce s-o fi întâmplat cu stăpânul meu și cu restul celor de pe plantație? Să fi avut cu toții aceeași soartă precum familia mea? Când mă întorsesem acolo împreună cu Katie, nu văzusem și nu auzisem nicio mișcare. La drept vorbind, de teamă să nu mă vadă cumva oareșicine, nici nu mă apropiasem de conac ca să aflu. Acum însă întrebările nu-mi dădeau pace. Dacă stăpânul nu fusese ucis, ar fi fost vai de mine de eram descoperită. Poate că domnul McSimmons știa, vezi bine, care sclavi fuseseră omorâți și care nu, iar acum era pe urmele mele.

Punând toate astea la socoteală, am hotărât să mă mai duc o dată la plantația McSimmons. M-am gândit că nu era un lucru cuminte, căci, de punea stăpânul mâna pe mine, mă trimitea

negreşit la muncă ori, mai rău, punea pe careva să îmi ia fecioria. După zvonurile pe care le auzisem despre băieţii lui McSimmons, gândul ăsta îmi dădea fiori, nu alta. Chiar şi aşa, trebuia să aflu care fusese soarta celorlalţi şi care avea să fie propria-mi soartă. Ca să gândesc limpede şi s-o pot ajuta pe Katie aşa cum se cuvine, trebuia mai întâi de toate să ştiu care era situaţia mea.

M-am perpelit mai bine de o săptămână. Pe de o parte, gândul de a mă întoarce acolo mă îngrozea. Ceva îmi spunea că am să fiu descoperită, şi nu voiam să-i facă una ca asta lui Katie. Totuşi, în cele din urmă, măcinată de întrebări, am luat o hotărâre – trebuia să aflu dacă mai era cineva în viaţă ori ba.

Aşa că, într-un sfârşit, i-am spus lui Katie că voi mai face un drum până la fosta mea colibă.

— Dar de astă dată, miss Katie, trebuie să mă duc singură.

Katie făcu ochii mari, redevenind într-o clipită fetiţa de altădată.

— Îmi pare rău, miss Katie, dar trebuie să mă duc.

— Dar dacă te pun iar la treabă? întrebă ea cu vocea tremurândă. Dacă n-ai să te mai întorci niciodată... eu ce mă fac? Cum voi putea avea grijă de Emma?

— Dacă au să mă prindă, îţi făgăduiesc că am să-ţi dau cumva de ştire. Dar stai liniştită – am să fiu cu băgare de seamă.

— Te rog să nu te duci, Mayme. Are să-mi fie frică fără tine. De ce trebuie să te duci?

— Cred că aşa-i cel mai bine. Trebuie să aflu dacă sunt declarată fugară şi dată în urmărire. Nu pot să-mi văd de viaţă până nu aflu răspunsul.

— Cât... cât timp ai să fii plecată, Mayme?

— Doar o zi.

— Când te duci?

— Mâine.

Katie îşi întoarse privirea. Ştiam că o apucase plânsul.

— Am să mă întorc cât de repede pot, miss Katie.

— Te duci... te duci călare, nu-i aşa? suspină ea fără să se întoarcă cu faţa spre mine.

— Dacă aşa vrei tu, miss Katie, atunci da, am să iau calul.

Katie încuviință din cap și, fără să mai spună un cuvânt, se ridică de pe scaun și părăsi încăperea.

A doua zi ne-am trezit amândouă devreme. Emmei nu îi spuseserăm nimic. Nu era nevoie să știe. Eram amândouă tăcute. După ce-am pus șaua pe cal, Katie îmi luă mâna și mi-o strânse într-a ei.

— Mayme, ai grijă să te întorci.

Își ostoise plânsul în ajun și azi nu îi mai tremura glasul. Se uită adânc în ochii mei și adăugă:

— Nu pot face asta fără tine, Mayme. Mi-e frică. Așa că fă bine să te întorci.

— Am să mă întorc, Katie. Îți făgăduiesc.

Katie îmi lăsă mâna, inspiră adânc, ușor tremurat, și încercă să zâmbească. Îi zâmbii și eu, apoi mă suii pe cal și o pornii pe drumul ce ducea spre oraș.

— Să fii cu băgare de seamă! strigă Katie după mine. Ai grijă să nu te vadă nimeni. Și întoarce-te degrabă, Mayme!

Planul meu era să mă furișez până la conacul McSimmons ca să văd dacă e vreo mișcare. Mergeam pe drum fără să mă grăbesc, cu gândul la o mulțime de lucruri. Nu-mi păsa dacă avea să-mi ia o zi întreagă. Am lăsat calul să meargă la pas și, ori de câte ori vedeam că se apropie careva, mă ascundeam în pădure, așteptam să treacă și apoi îmi vedeam mai departe de drum.

M-am dus întâi la colibele sclavilor, așa cum făcusem și data trecută, și am priponit calul în apropiere. Satul era aproape pustiu, dar de astă dată am auzit niscaiva glasuri și am zărit oarece mișcare. Era vădit că trăia cineva într-una dintre colibe, dar vocile îmi erau necunoscute.

Dinspre hambar m-am strecurat spre conac, având grijă să nu fiu văzută. Voiam doar să arunc o privire în jur.

M-am furișat până aproape de casă și, pitindu-mă după fântână, i-am zărit în spatele hambarului pe supraveghetor și pe cei doi fii ai stăpânului. Nu se vedea niciun negru prin preajmă, dar albii păreau să își vadă de treburi ca de obicei. Apoi s-au mai

ivit alți câțiva oameni, albi și de culoare, dar mie niciunul nu-mi era cunoscut.

Deodată numai ce aud o voce în spatele meu.

— Hei, fetițo, ce... măi să fie, *Mayme*?!

La auzul glasului cunoscut m-am răsucit numaidecât.

— Dumnezeule mare... chiar tu să fii, copilă? făcu uimită voinica menajeră și bucătăreasă a doamnei McSimmons, despre care se zicea, pe bună dreptate, că ar conduce întreaga plantație.

Îmi săltă inima de bucurie să văd un chip cunoscut!

— Da, Josepha, chiar eu sunt, am răspuns zâmbind.

— Credeam că ti-i fi prăpădit și tu, la fel ca ăilalți... cum ai reușit... unde fusăși atâta amar de vreme, măi copilă?

— Am fugit.

Cu fața-i rotundă și neagră strălucind de fericire, Josepha se apropie legănându-și șoldurile masive și mă cuprinse în brațe. Fu cât pe ce să mă podidească plânsul.

— Înseamnă că tu îi îngropași p-ai tăi – că nu ne dumiream în ruptu' capului cum de unii or fost îngropați și ăilalți, ba.

Am încuviințat cu un zâmbet trist, amintindu-mi ziua aceea îngrozitoare.

— Hai 'năuntru! zise Josepha, făcând un pas în spate și măsurându-mă din cap până în picioare. Ai fost întotdeauna slăbănoagă, ce-i drept, da' se vede treaba că-n ultima vreme n-ai mâncat cum se cuvine. Tre' să pui ceva în gură, fata mea.

Zicând acestea, Josepha dădu să mă tragă spre casă, dar eu șovăiam.

— Trebuie să plec, Josepha.

— Ce tot spui?... Doar n-oi avea de gând să fugi iară?

— Nu pot să mă întorc aici, Josepha. Stăpânul are să mă biciuiască fără milă că am fugit. Acum că ai mei s-au dus, locul meu nu mai este aici. Te rog să nu le spui că m-ai văzut.

— Stai liniștită, copilă, și vino cu mine. O să am eu grijă de tine. Că doar te știu de când ai venit pe lume...

Josepha tăcu o clipă și mă măsură iar cu o expresie care mi se păru tare ciudată.

— Vreau să zic că tu ai avut întotdeauna un loc aparte în inima mea. Ș-apoi, n-are de ce să-ți fie teamă. De pe-acu' albii nu mai au nicio putere asupra noastră.

— Cum așa? întrebai eu uimită.

— Păi, n-ai auzit? Nu mai există sclavi. Acum suntem cu toții oameni liberi.

— Liberi? repetai eu nedumerită.

— Așa cum auziși – acu' ești liberă, copilă. Unu' de-i zice Lincoln a scos o proclamațiune care spune că-i în afara legii să ai sclavi. Așa că acu' ești o negresă liberă, fata mea. Albii nu mai au cum să-ți facă rău.

Citiserăm noi în câteva gazete despre proclamația domnului Lincoln, dar eu una n-am crezut niciodată că ar putea fi adevărat. Sau, mă rog, nu în ceea ce mă privește. Nu înțelegeam cum câteva cuvinte simandicoase venite taman din nord puteau să schimbe vederile stăpânului McSimmons în privința sclavilor.

— Și războiul?

— Războiu' s-a încheiat, copilă, răspunse Josepha. Bag seama că tocmai pentru asta s-au luptat. Nordiștii or ieșit biruitori și sudiștii n-or avut încotro – or trebuit să ne elibereze. Sau mă rog, așa mi-o zis stăpânu'.

Cuvintele ei mă zăpăciră cu totul. Îmi venea greu să cred că se găsea chiar și un singur alb care să se lupte pentru cei de culoare, darămite o armată întreagă. Pe când încercam eu să pun lucrurile cap la cap, Josepha își petrecu brațul vânjos pe după mine și mă conduse în sus pe trepte.

Nu mai pusesem niciodată piciorul în casa stăpânului. Am intrat pe ușă cu inima cât un purice, cătând speriată în jur. După vestea primită de la Josepha și după răstimpul petrecut la Rosewood, unde mă purtam de parcă aș fi fost la mine acasă, nu-mi puteam explica neliniștea pe care o încercam în momentul acela. Adevărul e că încă tot îmi mai era frică de stăpân. Îmi aminteam încă prea bine bicele primite de la el.

M-am așezat agitată la masă și Josepha îmi așeză înainte o farfurie cu pâine și brânză.

— Şi-acu', copilă, ce-ai de gând să faci? mă întrebă ea. Bag de seamă că stăpânu' n-ar avea nimic împotrivă dacă ai rămâne aici, aşa cum am făcut eu.

— Adică aş putea să trăiesc aici, pe plantaţie, aşa ca odinioară?

— Întocmai. Dar nu ca sclavă, ci pe simbrie. Ai putea rămâne aici cu mine, ca fată în casă, să mă ajuţi la treburile gospodăriei.

— Cum adică pe simbrie? m-am minunat eu.

— Aşa cum ai auzit. Din moment ce nu mai suntem sclavi, acum sunt nevoiţi să ne plătească. Eu primesc 5 cenţi pe zi. Da' nu ştiu ce s-o alege de mine, de conaşu' ăl tânăr are să se-nsoare, că logodnica 'ceea a lui nu mă are defel la inimă. Ei, da' deocamdată n-am de ce să mă plâng – am şi acum odaia mea şi vezi bine că de mâncat, mănânc - har Domnului - pe săturate, adăugă trupeşa negresă, izbucnind în râs.

Râdea cu tot corpul, făcând să mi se cutremure podeaua sub picioare. Eu însă nici c-am băgat de seamă. Îmi era încă greu să cuprind cu mintea faptul că negrii primeau o simbrie propriu-zisă pentru munca lor.

— Şi... şi dumneata *vrei* să rămâi aici?

— Unde să se ducă o negresă bătrână şi grasă, copilă dragă? Oi fi eu liberă, da' n-am unde altundeva să mă duc. Aici am trăit toată viaţa, aşa că bag seama că aici oi rămâne până la sfârşitu' zilelor mele.

Am luat un dumicat de pâine, cugetând la spusele ei.

— Nu..., Josepha. Nu cred că pot rămâne. Aşa c-a venit, zic eu, vremea s-o iau din loc.

Zicând acestea, m-am ridicat de la masă.

— Şi ce-ai să te faci dacă nu vrei să stai aici? întrebă ea năucită, privindu-mă de parcă mi-ar fi lipsit o doagă.

— Nu... nu ştiu exact. Dar ştiu că locul meu nu mai este aici. După ce am văzut ce s-a întâmplat cu mămuca, cu Sammy, cu tata-mare şi cu ceilalţi, nu cred că m-aş mai putea simţi vreodată acasă pe plantaţia McSimmons. Îmi pare rău, Josepha, dar trebuie să plec.

Josepha se ridică de la masă, privind mâhnită cum mă îndrept încet spre ușă.

— Stai nițel, copilă.

Vocea Josephei mă făcu să mă opresc și să întorc capul spre ea.

— Așteaptă acolo, spuse ea, făcându-se nevăzută.

După câteva clipe se întoarse cu un șervet alb în mână, legă în el o bucată de pâine și niște brânză și îmi întinse bocceaua.

— Să desfaci șervetul după ce-i purcede la drum, spuse ea. Știu că ți-e greu acu' că mămuca ta s-a dus, așa că ți-am pus înăuntru ceva ce socotesc că ți-a fi de folos, mai adăugă bătrâna negresă, după care mă luă în brațe și mă strânse îndelung la pieptul ei.

Uitasem cât de mult înseamnă cei pe care îi cunoști de o viață. Îmbrățișarea ei îmi umplu ochii de lacrimi. Acum că mămuca se dusese, Josepha îmi era ca o a doua mamă. Și era de culoare, ca mine. Dintr-odată, o parte din mine începu să se întrebe dacă nu ar fi mai bine să rămân pur și simplu acolo, cu Josepha. Ea ar avea grijă de mine. Iar dacă miss Katie ar putea să vină să trăiască alături de noi, ar fi și ea în siguranță. Ei, dar Katie era albă și asta ar stârni o mulțime de întrebări. Și atunci cine știe ce avea să se aleagă de Rosewood... Dacă avea să piardă totul? Unde mai pui că, la câte auzisem despre feciorii stăpânului, Katie n-avea ce căuta în preajma lor.

Am făcut încet un pas îndărăt, apoi mi-am ridicat privirea spre fața Josephei.

— Îți mulțumesc, Josepha. Sunt tare bucuroasă că ne-am întâlnit.

— Domnu' să te binecuvânteze, copilă, spuse ea, lacrimi mari și grele începând să i se prelingă în jos pe obraji. Acu' că știu că ești în viață, numai la tine are să-mi stea gându'. Poți veni pe la mine oricând dorești, auzit-ai?

Nu mi-am putut înfrâna un zâmbet.

— Să știi că s-ar putea să vin.

Josepha mă însoți până afară. Am coborât încet treptele verandei și, în timp ce mă îndepărtam de casă, am mai întors o dată

privirea. Josepha era încă tot acolo, pe verandă. Cu o mână își ștergea lacrimile, fluturând-o pe cealaltă în chip de rămas-bun. I-am făcut și eu cu mâna, apoi am întors capul și am pornit mai departe.

Nici n-am făcut bine câțiva pași că de după casă numai ce se ivi stăpânul. Venea direct spre mine. Când mă văzu, încetini pasul, apoi se opri.

Am încremenit. Inima începu să îmi bubuie de groază, mai-mai să îmi sară din piept. Când suntem speriate, noi, negresele, n-avem cum să ne facem albe ca varul, dar simții cum mi se strânge stomacul și mi se înmoaie genunchii. Nu știam dacă aș fi în stare să alerg mai iute ca el, dar dacă încerca să mă înșface, aveam negreșit de gând să îmi iau picioarele la spinare.

La început nici nu cred că m-a recunoscut. Din moment ce Katie se schimbase, bag de seamă că m-oi fi schimbat și eu. Era o vorbă în rândul sclavilor cum că în ochii albilor, toți negrii arată la fel. Nefiind albă, n-am aflat niciodată dacă era adevărat ori ba. Sunt sigură că nimeni nu m-ar fi confundat cu Josepha, pentru că ea era un munte de femeie, iar eu eram slabă cât un țâr. La început pe chipul stăpânului se citi nedumerirea. Se vede treaba că nu înțelegea ce căutam eu acolo. Apoi își îngustă ochii și își încreți fruntea, scormonindu-și parcă memoria. Își amintea pasămite de mine, dar nu știa exact de unde să mă ia.

Într-un târziu se lumină la față.

— Ești fata lui Henry și-a Lemuelei Jukes, nu-i așa?

Încuviințai din cap, pironită parcă locului.

— Ai scăpat cu viață vasăzică.

— Da, domnule.

— Unde ai fost până acum?

— Pe acolo.

Nu știu ce credea el că vreau să zic cu asta. La drept vorbind, nici eu nu prea știu. Cert e că McSimmons nu mi-a cerut amănunte și nici nu m-a întrebat cum de izbutisem să rămân în viață vreme de două luni.

— Eh, ce mai importă? făcu el. De pe-acum e treaba ta ce faci. Nu mai ești sclava mea. În fine... vorbește cu Josepha – o să-ți dea ea ceva de lucru.

Zicând acestea, McSimmons o luă din loc și se făcu nevăzut în cealaltă parte a casei.

Josepha mă privea de pe verandă, sperând pasămite că m-oi fi răzgândit și-am să rămân. Dar eu i-am făcut încă o dată cu mâna și mi-am văzut de drum.

De astă dată nu m-am mai uitat înapoi. Nu voiam să plâng, or știam că, dacă îi voi vedea fața răvășită de lacrimi, n-ar fi fost chip să mă înfrânez.

11
O sărbătorire a libertății

Pe când mă îndreptam spre locul în care priponisem calul, trecând iar pe lângă colibele negrilor, am aruncat o ultimă privire spre căsuța pustie în care îmi trăisem mare parte din viață. De astă dată nici măcar n-am vrut să privesc înăuntru.

Acea parte a vieții mele se încheiase. După cele aflate de la Josepha, partea aceasta de lume nu mai exista. Dacă aș fi știut ceea ce știu acum, poate că aș mai fi zăbovit o clipă acolo, cugetând asupra epocii ce tocmai apusese – căci din momentul acela sclavia n-avea să mai existe decât în manualele de istorie. Dar tânără fiind, n-am vrut să zăbovesc. Puțin îmi păsa mie de istorie. Tot ce îmi doream era să plec de acolo.

Rămas-bun, fetițo, i-am urat eu din nou copilei ce fusesem cândva. *De-acum înainte nu mai ești sclava nimănui!*

M-am apropiat de cal. Acum că eram singură, nu știu de ce, cu toate că nu mi-era foame, am hotărât să desfac bocceluța pe care mi-o dăduse Josepha. M-am așezat pe iarbă și mi-am pus șervetul în poală.

Când l-am desfăcut, am făcut ochii cât cepele! Pe bucata de pâine se aflau șase penny și o monedă argintie. M-am holbat la bănuți clipe în șir, apoi i-am luat în mână. Era prima dată când țineam bani în mână. Prima dată când aveam banii mei.

Draga de Josepha! Chiar dacă nu știam cât valorau bănuții, cert e că făceau mai mult de cinci cenți, cât primea Josepha

simbrie pentru o zi de lucru. Primul meu gând a fost să dau fuga înapoi și să îi mulțumesc. Chibzuind însă mai bine, mi-am dat seama că era mai cuminte să nu mă întorc, căci la cât îmi era de dragă Josepha în momentul acela și știind că n-avea de ce să-mi mai fie frică de stăpân, cine știe dacă nu m-ar fi putut lămuri să rămân acolo?

Am înfășurat monedele la loc și am băgat șervetul în buzunarul larg al rochiei, apoi m-am suit pe cal și am pornit încet pe drumul pe care venisem, fără să mă gândesc încotro merg și nici la ce aveam să fac mai departe. Mintea îmi era plină de gânduri noi. Cine n-a fost sclav nu are cum să înțeleagă cum e să descoperi așa, deodată, că ești liber. N-am să uit niciodată ce-am simțit în ziua aceea.

Brusc, totul se schimbase. *Totul!* Nu mai trebuia să mă tem că voi fi prinsă și că voi deveni iar sclava cuiva. Nu mai eram o fugară!

Ei, dar atunci... ce eram? Cine eram eu acum că eram liberă?

Simțeam că sunt aceeași Mary Ann Jukes... și totodată diferită. Îmi venea să strig de fericire, să urlu *„Sunt liberă! Nu mai sunt sclavă!"* și să plâng în același timp.

Așadar, cine era Mary Ann Jukes... acum? Ce valoare avea ea?

Înainte de momentul acela, valoarea îmi fusese întotdeauna măsurată în calitate de sclavă, în funcție de câtă treabă puteam face, câți copii puteam zămisli și câți bani îi puteam aduce, la o adică, stăpânului meu.

Or schimbarea asta subită însemna că acum era cu putință să am o valoare a mea... ca *persoană*, și nu fiindcă puteam fi vândută pe 10, 30 ori 50 de dolari... Cine era acum stăpân pe viața mea?

Pentru prima dată în viață, mă întrebam cine eram eu ca ființă. Chiar eram propria mea stăpână?

Tot gândindu-mă la asta, am ajuns la o răscruce. Ridicând distrată privirea spre cele două tăblițe de la răspântie, numai ce-mi dau seama că le pot citi. Puteam să citesc ce scrie pe ele!

Pe una dintre ele scria *„Greens Crossing – 3 mile"*. Acela era drumul pe care venisem. Pe cealaltă tăbliță, care arăta în direcția opusă, scria *„Oakwood – 2 mile"*.

După-masa era deja pe sfârşite. Nu ştiu ce-mi veni, dar numai ce mă trezii mânând calul în direcţia opusă celei din care venisem, spre Oakwood. Auzisem de târg, dar nu mai fusesem niciodată acolo.

Pesemne că voiam pur şi simplu să *fac* ceva ca să demonstrez că eram cu adevărat liberă. Până atunci nu fusesem nicicând liberă să fac *orice* mi-ar da prin cap. Chiar şi când am fugit de pe plantaţie, după ce îmi fusese ucisă familia, nu se poate spune că mă gândeam la ceea ce fac – încercam pur şi simplu să mă refugiez cât mai departe. Iar în ultimele două luni de zile nu făcusem nimic fără să pun la socoteală felul în care o afectau acţiunile mele pe Katie.

Ei, dar acum, uitându-mă la cele două indicatoare, eram cu adevărat liberă s-o iau în direcţia dorită de mine. Nu îmi doream cu ardoare să merg la Oakwood; voiam pur şi simplu să văd cum e să fac ceva doar pentru că aşa am hotărât eu.

Peste vreo 20 de minute am ajuns în oraş.

Pe când mergeam călare pe străzile târgului, m-a năpădit iarăşi frica. Preţ de o clipă m-am gândit să cotesc şi să fac la galop cale întoarsă. Totuşi, ceva din adâncul meu se întreba dacă pot intra într-un oraş ca om liber şi eram curioasă să văd ce are să se întâmple. De când mă ştiam, nu mai călcasem singură în vreun oraş.

Aşa că am ţinut-o tot înainte pe strada principală. Câţiva indivizi s-au zgâit la mine, dar m-am prefăcut că nu bag de seamă şi mi-am văzut de drum.

Se întâmpla cu adevărat! Eram liberă şi neînsoţită şi nimeni nu încerca să mă oprească!

Pe o clădire din faţă erau pictate, cu litere mari de tot, două cuvinte. Le mai văzusem şi în Greens Crossing, când am însoţit-o pe Katie. A fost iarăşi o senzaţie plăcută să fiu în stare să citesc singură cuvintele pictate... *Magazin universal*... şi să ştiu ce înseamnă asta.

Am descălecat şi am legat calul de bara din faţa clădirii, apoi am păşit pe trotuar şi am intrat în prăvălie.

Tremuram din cap până-n picioare. Era mare îndrăzneală ca o negresă să intre neînsoțită într-un magazin. Dar, dacă eram liberă, ce mă împiedica?

Mi-am trecut privirea peste lucrurile frumoase de pe rafturi, încercând să îmi ascund emoția. Bărbatul de la tejghea stătea cu ochii pe mine și nu părea prea încântat că mă aflu în prăvălia lui.

Mă învârteam încet prin magazin, încercând să par calmă. Bărbatul îmi urmărea fiecare mișcare cu ochi de vultur, de parcă s-ar fi temut să nu fur, vezi Doamne, ceva.

Niște batiste drăguțe din dantelă mi-au atras atenția – semănau cu batistuțele lui Katie și ale maică-sii. Mă năpădi subit același sentiment pe care îl încercasem și în fața celor două tăblițe de pe drum – că puteam face orice doream, pentru că acum eram liberă.

Și unde mai pui că aveam și bani în buzunar!

Or, mi-am zis eu, oamenii se folosesc de bani ca să cumpere una, alta. *Oare... oare chiar aș putea să cumpăr un lucru frumos ca acesta...* pentru mine?

Am întins mâna și am atins una dintre batistele dantelate.

— Hei! strigă bărbatul la mine. Nu atinge marfa dacă nu ai bani s-o cumperi.

Mi-am tras iute mâna înapoi. Apoi mi-am amintit de banii pe care îi aveam în buzunar.

— Poate că *am* cu ce s-o cumpăr, am replicat eu cu glasul mic, tremurând pe dinăuntru.

Nu încercam să trec drept un mușteriu alb. Voiam doar să mă încredințez că sunt liberă să fac ceea ce fac albii. Mă îngrozea faptul că îi ripostasem unui alb. Dar de ce trebuise să-mi vorbească în felul acela dacă eram liberă? Nu eram sclava lui. Nu eram sclava nimănui.

Așa că mi-am luat inima în dinți, am întins mâna și am atins iarăși batistuța.

— Cât costă?

Bărbatul se apropie morocănos de mine și, după ce cercetă batista, îmi răspunse cu o căutătură urâtă, de parcă ar fi fost nervos că-l întrebasem:

— 9 cenți.

— Ați fi bun să îmi spuneți câți bani am aici? am întrebat eu, întinzându-i bănuții.

— Ce întrebare mai e și asta? pufni bărbatul. Ai 11 cenți – 6 penny și o monedă de 5 cenți.

— Atunci vreau să cumpăr batista.

Se uită lung la mine, de parcă s-ar fi întrebat ce ar putea face una ca mine cu o batistuță fină ca aceea, apoi luă batista și se întoarse la tejghea.

— Ce preț are panglica aceea roșie din spatele dumneavoastră?

— Jumătate de cent 30 de centimetru, răspunse el, sau 60 centimetri la 1 penny.

— Înseamnă că aș avea bani să cumpăr și 60 centimetri de panglică.

— Sigur că ai avea. Tare mai ești grea de cap! Ai avea și încă ți-ar mai rămâne 1 penny.

— Atunci vă rog să-mi dați și 60 centimetri de panglică.

Oftând cu năduf, bărbatul tăie o bucată de panglică și o împachetă laolaltă cu batista în hârtie maro, apoi îmi întinse pachetul peste tejghea. I-am dat toate monedele, păstrând doar un penny, zicându-mi că pesemne toți comercianții or fi ca el și ca doamna Hammond – oameni care nu știu să zâmbească. Bărbatul nu mi-a mai adresat niciun cuvânt și nici nu părea prea încântat că a făcut o vânzare.

Dar mie nici că-mi păsa. M-am răsucit pe călcâie și am ieșit țanțoșă din magazin, mândră nevoie mare.

Chiar cumpărasem ceva... *pentru mine*!

M-am așezat lângă cal, pe marginea trotuarului. Lângă magazinul universal era o bancă, dar nici prin cap nu mi-a trecut să mă așez pe ea. O fi scos Lincoln sclavia în afara legii, dar negrii erau tot negri și eu îmi cunoșteam lungul nasului. Lumea în care trăiam era mai departe o lume a albilor, indiferent de ceea ce făcuse de-alde Lincoln. Numai ce intrasem în prăvălia unui alb pentru că avusesem bani de cheltuit. Dar știam că, de aș îndrăzni să mă așez pe banca lui, omul m-ar izgoni numaidecât.

Am desfăcut pachetul, am despăturit batista și, așezându-mi-o pe genunchi, am pus în mijlocul ei ultimul penny rămas din banii primiți de la Josepha, apoi am împăturit batista în jurul bănuțului și am legat-o cu panglica roșie, încercând să fac o fundă. Nu mi-a ieșit din prima, dar în cele din urmă am izbutit. Am rămas multă vreme cu ochii ațintiți la pachețelul acela frumos pe care îl țineam în palmă, admirându-l.

O batistuță de dantelă albă, legată cu panglică roșie. Ce minunăție!

Batista nu fusese o achiziție prea practică. Dar era *a mea*. Numai a mea. Primul lucru pe care îl cumpărasem de una singură, cu banii mei.

Stăteam acolo, cu ochii lipiți de mica mea comoară, cugetând mai adânc la libertate.

Nu mai țin bine minte ce gânduri mi-au trecut atunci prin cap. La început îmi venise să strig, să zburd și să chiui de bucurie. Între timp mă mai domolisem. Nu știu dacă mă simțeam recunoscătoare. Nici măcar nu-s sigură că sentimentul pe care îl încercam se poate numi fericire. Aveam mai degrabă impresia că se deschide în sufletul meu o cămăruță pe care nu o mai avusesem. Nu știu cum altfel să descriu sentimentul acela.

Nu se poate zugrăvi în cuvinte ceea ce simți atunci când povara cuvântului „sclav" ți se ridică de pe umeri, ca un lanț greu care te-a sugrumat toată viața. Stăteam cu ochii ațintiți asupra batistuței albe în care așezasem bănuțul, știind că ea avea să-mi amintească toată viața de ziua aceea. Avea să-mi aducă pururi aminte că în ziua aceea mi se întâmplase ceva cu totul nemaipomenit ce mă făcea să devin o nouă ființă... Batistuța aceea avea să fie pentru mine simbolul libertății în genere, precum și cel al libertății de a face ceva doar pentru mine.

Acea clipă avea să-mi rămână întipărită în memorie toată viața. Pentru mine, aceea avea să rămână pentru totdeauna ziua în care am aflat că sunt liberă, ziua când am pășit de una singură în prăvălia unui alb și am cumpărat o frumoasă batistuță de dantelă, rezervată până atunci numai femeilor albe.

12
Afișul

Într-un târziu am înălțat privirea spre calul ce mă aștepta răbdător și m-am ridicat în picioare. În loc să mă sui însă în șa, am luat-o de-a lungul trotuarului. Mintea îmi era încă plină de gânduri și nu voiam decât să văd cum e să te plimbi prin târg așa cum fac albii, fără grabă, cercetând agale vitrinele comercianților.

Dintr-o prăvălie de pânzeturi tocmai ieșeau două doamne. Neștiind ce să fac, le-am zâmbit în treacăt cu jumătate de gură. Părând surprinse să mă vadă, cucoanele au trecut numaidecât pe partea opusă a trotuarului, de parcă s-ar fi temut să se apropie prea tare de mine. Călărisem toată dimineața. Oi fi mirosit urât, mi-am zis, deși mie nu mi se părea. Când au trecut pe lângă mine, mi-au ajuns la ureche vorbele lor răutăcioase. Puteau să spună ele ce pofteau. Eram liberă și n-aveau ce să-mi facă, așa că puțin îmi păsa mie de comentariile lor.

Mai erau și alți albi prin preajmă și mare parte din ei s-au purtat așijderea. Unii îmi strigau să cobor de pe trotuar, că una ca mine n-are ce căuta acolo, alții mă ocoleau, pur și simplu, de departe. Eu îmi vedeam de drum, făcându-mă că nu bag de seamă, dar după o vreme vorbele acelea usturătoare au cam început să mă doară. Nu-mi mai auziseră urechile asemenea ocări nici chiar pe vremea când eram sclavă. Poate că pe albi îi înfuria

gândul că acum eram și eu liberă ca ei și aveam dreptul să mă plimb pe unde voiam, chiar și-n inima unui târg înțesat de albi.

Trecând pe lângă o brutărie, mi-au ajuns la nări niște arome de-ți lăsa gura apă. Mai că-mi părea rău că îmi cheltuisem cei 9 cenți pe batistă!

Am trecut apoi pe lângă un magazin de unelte și câteva birouri, iar în cele din urmă am ajuns la o bancă. De cealaltă parte a străzii se afla o cârciumă prin ale cărei uși deschise răzbătea zvon de muzică și de voci ridicate. Vrând să mă țin cât mai departe de locul acela, în dreptul băncii am cotit în direcția opusă.

Lumea continua să se zgâiască la mine și să-mi arunce vorbe urâte. Încă nu văzusem nicio altă persoană de culoare. Oi fi fost, mi-am zis, singura negresă din târg. Poate așa se explica faptul că nimeni nu părea încântat să mă vadă acolo.

În dreptul unui hotel cu locandă, cu un du-te-vino de mușterii, am dat să fac cale întoarsă, când un afiș lipit pe geam mi-a atras atenția. M-am apropiat, curioasă să văd dacă pot citi ce scrie în anunț. M-am oprit în dreptul vitrinei și am citit încet cuvintele, încercând să le pun cap la cap. A fost neașteptat de ușor. În doar câteva minute, m-am dumirit că anunțul zicea așa:

Tocmim: cameristă albă, leafă 25 de cenți pe zi, cameră și masă.

Tocmim: menajeră de culoare, leafă 10 cenți pe zi, cameră și masă.

M-am răsucit și am pornit încet înapoi spre bancă. Cuvintele anunțului îmi răsunau în cap iar și iar.

Tocmim... menajeră de culoare... 10 cenți pe zi...

Creierul îmi zbârnâia, nu alta! Să fie oare cu putință ca una ca mine să... capete cu adevărat o slujbă?! O slujbă plătită? Simbria oferită era mai mare decât cea pe care o câștiga Josepha într-o zi de lucru. Dacă mă angajam cu 10 cenți pe zi, asta ar fi însemnat că *atât* valorez eu?

M-am răsucit pe călcâie și am făcut cale întoarsă. Am intrat în hotel și, trecând cu fruntea sus pe lângă ferchezuiții mușterii albi, m-am dus întins la recepție și am așteptat ca bărbatul din spatele tejghelei să mă bage în seamă. Rochia mea de lucru era cam jerpelită, și nici de mirosit, bag seama că nu miroseam prea bine.

Dar puțin îmi păsa. Nu căutau o fată care să miroasă frumos și să poarte haine drăguțe, ci o menajeră care să știe să muncească. Or la muncă nu mă întrecea nimeni.

Într-un târziu, când catadicsi să-mi arunce o privire, bărbatul din spatele tejghelei rămase cu gura căscată.

— Am... am citit în anunț că vreți să tocmiți o menajeră de culoare.

— Mă duc să îl anunț pe domnul director, bolborosi bărbatul, după care se răsuci pe călcâie și se făcu nevăzut.

Am așteptat nemișcată, cu stomacul ghem, încercând să îmi domolesc bătăile inimii.

Peste vreo două minute, funcționarul se întoarse însoțit de un bărbat ceva mai în vârstă, îndesat și pe jumătate chel. Acesta din urmă purta o jiletcă neagră lucioasă și la gât avea legată o cravată fistichie, subțire ca un șnur.

— Cum te cheamă? mă întrebă bondocul când ajunse în dreptul meu.

La fel ca toți ceilalți albi din oraș, ai fi zis că nu știe să zâmbească.

— Mary Ann.

— Mary Ann și mai cum?

— Jukes.

— De unde ești? Cine ți-a fost stăpân?

— Domnul McSimmons, am răspuns eu respectuos.

Bărbatul dădu din cap.

— Trăiești și acum pe plantația lui?

— Nu, domnule.

— Și atunci unde trăiești?

— Ăă.. în altă parte... unde m-am mutat după ce am plecat de la domnul McSimmons.

Bărbatul mă privi cu oarece suspiciune.

— În fine, presupun că nu importă. Treabă știi să faci?

— Da, domnule.

— Știi să-ți ții gura și să îi respecți pe cei ce-s mai presus de tine?

— Ăă.. da, domnule.

— Şi să faci ce ţi se spune?

— Da, domnule.

— Bine, atunci hai să-ţi arăt odaia în care o să stai.

Zicând acestea, bărbatul ieşi de după tejghea şi o luă înainte. Am străbătut un coridor lung şi în scurtă vreme am ajuns în curtea din dos. Într-o clădire mică din spatele hotelului, am traversat un alt coridor întunecos şi cu puţin înainte de a ajunge la capătul holului am cotit, urcând pe o scară îngustă şi şubredă până în dreptul unei uşi, unde ne-am oprit. Bărbatul deschise uşa şi intră.

— Asta o să fie odaia ta, zise el. Lasă-ţi catrafusele aici, apoi vino la recepţie să te pun la treabă.

Aruncai o privire în jur. În cămăruţa înghesuită nu era loc decât pentru un pat lipit de perete, o măsuţă şi un scăunel. Odaia nu sclipea nici pe departe de curăţenie, iar salteaua de pe pat părea a fi umplută cu paie precum cea pe care o avusesem la colibă. Nu era locul unde mi-aş fi dorit să-mi petrec următorii ani din viaţă, nici măcar pentru 10 cenţi pe zi.

— Încă nu sunt sigură că îmi doresc slujba.

— Poftim?! Eşti cu nasul pe sus, carevasăzică! Ar fi trebuit să-mi dau seama. Cum îndrăzneşti să-mi iroseşti timpul în chipul acesta?

— Iertaţi-mă, domnule. Voiam doar să aflu mai multe despre slujbă.

— Valea de-aici şi să nu te mai întorci decât dacă eşti gata să te apuci de treabă.

Zicând acestea, bărbatul ieşi pufnind din odaie şi coborî treptele valvârtej, lăsându-mă să îmi găsesc singură drumul spre ieşire.

13
Alegerea

Păşii afară în stradă, simţindu-mi spinarea pârjolită de căutătura ucigătoare a directorului de hotel, care ştiam că mă urmăreşte de la tejghea.

După ce ieşii din hotel, pornii în direcţia din care venisem, cu mintea învolburată de tot soiul de gânduri.

O slujbă!

O slujbă adevărată, o cameră numai a mea... şi o leafă propriu-zisă! Odaia nu era cine ştie ce şi poate că 10 cenţi pe zi nu erau nici jumătate din leafa pe care o primea o cameristă albă, dar ar fi fost ale mele... propria mea odaie, propriii mei bani.

Cu banii aceia aş putea să-mi cumpăr haine, o pereche de încălţări, una, alta...

Îmi coborâi privirea spre batista albă pe care o ţineam încă strâns într-o mână. Dacă aş fi acceptat slujba, mi-aş fi putut permite toate batistele de dantelă pe care mi le poftea inima. Chiar şi o duzină întreagă! Şi panglici de toate culorile!

Viitorul era, dintr-odată, plin de posibilităţi. Departe de a mai fi o sclavă fugară... puteam să fiu şi să fac orice îmi doream!

Mergeam încet, cugetând la toate acestea.

Chiar dacă directorul hotelului era morocănos, odaia îngrămădită, iar salteaua de paie, plină de cocoloaşe, ce-ar fi, m-am întrebat, dacă m-aş angaja, totuşi, la hotel?

Ce schimbare ar mai fi!

După ce începea să-mi curgă leafa, poate că voi fi nevoită chiar să-mi deschid un cont la bancă, un cont numai al meu, pe numele meu – un cont bancar pe numele *Mary Ann Jukes*.

Dar aveau oare negrii voie să își înființeze cont la bancă? Era o întrebare la care nu știam răspunsul. Și-apoi, pe lângă faptul că eram negresă, nici măcar nu ajunsesem la vârsta maturității.

Orișicum, dacă nu m-ar lăsa să-mi fac cont la bancă... atunci mi-aș păstra cei 10 cenți câștigați zilnic în altă parte. Dacă aș lucra îndeajuns de mult la hotel – mai știi? – aș putea chiar să mă îmbogățesc!

Încetinii pasul, apoi mă oprii. Ajunsesem iar în dreptul băncii, vizavi de cârciumă.

Mă oprisem chiar la colț. În josul străzii, dincolo de brutărie, birouri și prăvălia de pânzeturi, calul mă aștepta și acum cuminte în fața magazinului universal.

Cu gândul la bani, aruncai o privire în bancă. Gândul de a avea un cont numai al meu mă făcea să freamăt de emoție!

Aruncai o privire îndărăt, spre hotel.

Am rămas la colțul străzii vreme de două minute, întorcând lucrurile pe toate părțile. Știam că trebuie să fac o alegere. Iar alegerea îmi aparținea numai și numai mie. Eram, doar, un om liber. Eram liberă să fac ce vreau. Puteam să mă tocmesc menajeră la hotel, dacă așa aveam eu chef. Sau...

Un sunet îmi tulbură gândurile, readucându-mă la realitate. Nu știu cum de am deslușit glasul acela prin zarva iscată de oameni, cai și șarete. Cert e însă că, în ciuda zgomotului și a agitației din jur, am auzit clar, din direcția magazinului universal, îndemnul pe care îl dădu bărbatul cailor.

Deși eram cu spatele la el, am știut numaidecât că-i glasul unui negru, căci e o diferență și poți întotdeauna să-ți dai seama dacă-i voce de negru sau de alb. Și, instinctiv, m-am întors să mă uit.

Era o căruță trasă de doi cai, încărcată cu fân și alte câteva provizii, iar cel ce ședea pe capră, plesnind din hățuri și strigând

cailor era nimeni altul decât Henry, prietenul lui Katie din Greens Crossing!

Nu ştiu de ce, dar nu voiam să mă vadă. Văzând o faţă cunoscută, m-a copleşit subit sentimentul că nu trebuia să mă aflu acolo.

Am dat să mă pitesc după zidul băncii, dar era prea târziu. Henry mă văzuse deja la rându-i.

Când căruţa ajunse în dreptul meu, privirile ni se încrucişară preţ de o clipă şi am avut senzaţia că Henry vrea să oprească sau să spună ceva.

Dar înainte să apuce, eu am întors privirea şi am pornit grăbită spre magazinul universal.

Ajungând la locul unde priponisem calul, m-am oprit şi am privit înapoi. Henry nu se mai zărea. În depărtare, dincolo de bancă, se vedea acoperişul hotelului.

Încă tot nu luasem o hotărâre în privinţa slujbei.

Bani... o odaie numai a mea... un cont la bancă pe numele meu... în care într-o bună zi s-ar putea să am chiar şi 10 dolari...

Dar ce contau toate astea, când eu aveam o prietenă care mă aştepta? Iar prietenia face mai mult decât toţi banii din lume!

Ce fusese în capul meu?! Acum locul meu era alături de Katie! Pentru ea nu conta că eram neagră, urâtă sau că nu miroseam frumos. Ea avea nevoie de mine şi mă respecta. Poate că valoarea mea ca om era dată tocmai de faptul că eram prietena cuiva.

Zâmbii, aruncai o ultimă privire asupra străzii, apoi dezlegai calul, mă suii în şa şi mă îndreptai în grabă spre ieşirea din oraş.

Nevrând să mai dau ochii cu Henry, am încetinit abia după ce toate clădirile din târg se făcură nevăzute în urma mea.

14
Unde-i Katie?

În drum spre Rosewood numai ce mă cuprinse o sfârșeală grozavă. Pesemne că emoțiile te secătuiesc de puteri la fel de tare ca munca sau orice altceva, iar în ziua aceea eu una avusesem parte de un noian întreg de emoții – frica pe care o simțisem când mă furișasem înapoi pe plantația McSimmons, apoi emoția întâlnirii cu Josepha și cea stârnită de vestea pe care mi-a dat-o ea, urmată de întâlnirea cu stăpânul și toate câte s-au întâmplat în Oakwood.

Simțindu-mă sleită de oboseală, de foame și de sete, am socotit că mi-ar prinde bine un pic de răgaz.

Până la râu, aflat la jumătatea distanței până la Rosewood, mai aveam de bătut cale lungă. N-aveam de gând să aștept atâta. Văzusem un pârâu ce curgea șerpuit, alăturându-se în răstimpuri drumului. În scurtă vreme, zărindu-l iar, am cotit de pe drum spre un pâlc de copaci de pe malul apei unde creștea și niscaiva iarbă.

Găsind un loc bun de popas, am băut cu nesaț din apa pârâului și eu, și calul, după care am lăsat calul să pască iarbă, iar eu am scos bocceluța, m-am așezat și mi-am ostoit la rându-mi foamea, înfruptându-mă cu o poftă de zile mari din merindele pregătite de Josepha.

Când am isprăvit de mâncat, am aruncat o privire în jur. Mai era puțin și asfințea soarele. Katie pasămite își pregătea deja

masa de seară. Până să se lase întunericul îmi mai rămâneau, totuși, vreo două-trei ceasuri bune, timp berechet dacă-i dădeam zor și străbăteam o bucată de drum la trap.

Ei, dar acum că îmi luasem un răgaz și îmi pusesem burta la cale, eram prea moleșită ca să încalec numaidecât la loc în șa. N-o fi bai, mi-am zis, dac-oi trage un pui de somn ca să-mi refac puterile înainte de a purcede mai departe.

M-am întins, așadar, pe iarba moale, cuprinsă de-o mulțumire cum de mult nu mai simțisem. Încet-încet pleoapele mi se îngreunară și în scurtă vreme mă fură somnul.

Eram, se vede treaba, mai ostenită decât crezusem, căci m-am trezit abia în miez de noapte. M-am ridicat ca arsă în șezut, cu gândul că trebuie să mă întorc acasă, dar mi-am dat numaidecât seama că ar fi fost o nesăbuință. Era întuneric beznă. Pe cer, nici urmă de lună. Nu cunoșteam drumul îndeajuns de bine și cine știe pe unde aș fi ajuns, dacă înaintam pe bâjbâite?

Nu-mi rămânea decât să mă culc la loc și asta am și făcut. Am adormit destul de iute, deși mă încerca iar foamea și mi se cam făcuse frig.

De astă dată calul a fost cel care m-a trezit, nechezând și dându-mi ghes cu botul. Soarele era iar sus pe cer și calul lui Katie îmi dădea astfel de înțeles că era vremea s-o pornim către casă, unde îl aștepta o albie plină cu ovăz.

M-am ridicat somnoroasă în picioare și m-am întins zdravăn să îmi dezmorțesc mădularele. De pe-acum foamea îmi rodea abitir stomacul, dar nu mai aveam ce să mănânc până nu ajungeam în bucătăria de la Rosewood. Așa că, fără să mai pierd vremea degeaba, am băut cu nesaț din apa pârâului și apoi am pornit la drum.

Poate că mânam sărmanul cal un pic mai iute decât s-ar fi cuvenit, dar știam că suntem amândoi nerăbdători să ajungem acasă. Când clădirile de la Rosewood se iviră în sfârșit în zare, am răsuflat ușurată și am făcut restul drumului la galop.

— Miss Katie! am strigat, oprind calul în spatele casei. Miss Katie... m-am întors!

M-am repezit în bucătărie, aşteptându-mă s-o găsesc acolo. Dar în bucătărie nu era nimeni. Am năvălit spre scară.

— Miss Katie! Miss Katie, eşti la etaj?

Niciun răspuns. Toate încăperile erau cufundate în tăcere. În mod vădit, Katie nu era în casă. Totuşi, judecând după focul ce ardea în vatră şi felul în care arătau lucrurile, se vede treaba că nu plecase de mult. Brusc, mi-am dat seama că nu se auzea nici glasul Emmei, şi nici cel al sugaciului!

Din clipa aceea am început să mă îngrijorez de-a binelea. Ce s-o fi întâmplat cu ei?

S-or fi dus cu toţii undeva... Dar unde să se ducă?

Am ieşit iar afară, cu gândul că Katie o fi în grajd şi nu m-o fi auzit când sosisem, ceea ce, la drept vorbind, îmi venea greu să cred.

Am pornit cu calul ostenit spre grajduri, scrutând totul în jur, iar în dreptul uşii am strigat iar:

— Miss Katie... Emma, sunteţi aici?

Nimic. Nici vacile nu erau acolo, aşa că mi-am zis că miss Katie pesemne le mulsese deja şi le scosese la păşune.

Am scos şaua de pe cal, i-am dat nişte ovăz proaspăt şi lăsându-l să mănânce, socotind că de periat, am să-l perii mai târziu, mi-am văzut mai departe de căutări.

Unde puteau fi?

M-am oprit în mijlocul curţii, între casă şi grajd, şi mi-am plimbat privirea de jur împrejur. Totul era cufundat în tăcere. Nici măcar câinii nu erau acolo. Iacătă de ce era atâta linişte. Or fi cu toţii la colibele sclavilor! Asta trebuia să fie. Katie pregătea pesemne focul în vreo cocioabă din satul negrilor. I-o fi arătând Emmei ce să facă sau unde să se ascundă cu pruncul în caz că veneau s-o caute cei ce erau pe urmele ei.

M-am răsucit pe călcâie şi am dat fuga în josul drumului, apoi am cotit la dreapta. Peste trei minute eram deja în colonia negrilor.

— Miss Katie! Miss Katie... eşti aici? M-am întors acasă, miss Katie.

Niciun răspuns. În satul negrilor domnea parcă o tăcere și mai adâncă decât la conac. Katie se vede treaba că nu era acolo.

Am urcat iar dealul până la drum și am pornit înapoi spre casă, nădăjduind din adâncul inimii că de astă dată am s-o găsesc pe Katie acolo, așteptându-mă. Dar n-am găsit-o.

Îngrijorată peste poate, am început să caut bezmetică peste tot, în fiecare acaret, în întreaga casă și în grajduri. Dar pe Katie ia-o de unde nu-i.

Deodată numai ce îmi zbură gândul la refugiul ei tainic din pădure. Acolo trebuia să fie!

Am luat-o la goană și nu m-am oprit până la pârâul din luminiș.

Dar pădurea era și ea cufundată în tăcere. Nici urmă de Katie sau de câini.

Doamne, am început eu să mă rog, speriată de-a binelea, *ajută-mă, Te rog, să-i găsesc.*

Am dat fuga înapoi la casă, nădăjduind să se fi întors câtă vreme mă aflasem în pădure.

Dar Katie nu era acolo. Dispăruse parcă fără urmă.

După ce am străbătut încă o dată toată casa, m-am oprit în mijlocul salonului și am strigat, mai mult pentru mine:

— Of, miss Katie... unde-ai dispărut?

În momentul acela se auzi un ciocănit ușor, apoi un glas înăbușit.

Zgomotele veneau de jos, din pivniță!

M-am dat repede înapoi, am tras covorul la o parte și am deschis chepengul din podea. Întâi am zărit un licăr de lumină, apoi am auzit gângurit de copil și o voce cunoscută.

— Tu ești, don'șoară Mayme? Dea Domnu' să fii tu!

— Eu sunt, Emma... eu sunt! i-am strigat eu prin deschizătură. Ce se întâmplă? Unde-i Katie?

În lumina slabă și pâlpâitoare de dedesubt se ivi chipul Emmei.

— Don'șoara Katie ne-a băgat pe mine și pe William aci, în pivniță, spuse ea cu ochii ridicați spre mine. A venit cineva și-a

trebuit să plece undeva, așa că ne-a ascuns aicea ca să nu pățim nimica și ca să nu dea careva de mine.

— Cine a venit, Emma... cine?

— Nu știu, don'șoară Mayme. Da' ia uite ce-am găsit aicea, în pivniță, spuse ea, urcând pe scară și întinzându-mi mâna. Ce-s ăștia?

În palma ei scânteia ceva colorat. Erau trei monede. Când i le-am luat din mână și am văzut cât sunt de grele, am făcut ochii mari.

— E aur, Emma. Cred că ăștia sunt galbeni.

Și acum cred că se cuvine să vă povestesc ce se întâmplase la Rosewood câtă vreme fusesem eu plecată.

15
Singură la Rosewood

În ajunul plecării mele i-am spus lui Katie că de dimineață, înainte să pornesc la drum, am s-o ajut la mulsul vacilor. Ea însă a zis că voia să încerce să facă totul singură. A zis că oricum trebuia să învețe odată și-odată și voia să vadă dacă se descurcă. La început nu m-am învoit, dar apoi mi-am dat seama că avea pesemne dreptate. Cu cât știa să facă mai multe, cu atât mai bine, în caz că pățeam eu ceva.

A doua zi dimineața, după ce am plecat, Katie s-a dus întins la grajd să se apuce de treabă. I-a luat două ceasuri, mai mult decât îmi lua mie, să mulgă toate vacile, dar important e că a izbutit, și cred că s-a simțit tare mândră de ea.

După aceea a deschis poarta și a mânat vacile până la pășunea unde le duceam noi să pască. Odată ce se obișnuiesc cu o rutină, dobitoacele nu se abat de la ea. Așa că vacile noastre au urmat-o cuminți pe Katie până la pășunea aleasă de ea. După ce le-a dat drumul pe imaș, Katie a închis poarta după ele și s-a întors acasă. Sunt sigură că fața îi radia de mulțumire. Era singură la Rosewood – sau, mă rog, fără mine – și reușea, totuși, să facă față!

Deoarece mulsul o ostenise nițel, și-a scos cizmele și s-a dus la bucătărie să pregătească micul dejun. A făcut focul în sobă, a pus apa la fiert și a pregătit niște terci de mălai pentru ea

și pentru Emma, care între timp se trezise la rându-i, împreună cu William.

După ce Emma a alăptat pruncul și au luat micul dejun, Katie s-a apucat de treburile gospodărești pe care obișnuiam să le facem împreună în fiecare dimineață. S-a întors la grajd, a dat cailor ovăz, apoi a adus apă într-o găleată și a amestecat-o cu ovăzul și porumbul în albia porcilor. Amestecarea terciului pentru porci era mereu anevoioasă. Nerăbdători, porcii se îngrămădeau guițând în jur, vârându-și râtul sau chiar călcând în troacă în timp ce tu încercai să le amesteci mâncarea, așa că nici nu apucai s-o amesteci bine că animalele și dădeau iama, făcând o mizerie de nedescris. Când îi plesneai, la o adică, peste cap ori peste bot ca să se dea la o parte, făceau o hărmălaie grozavă, guițând de mama focului, după care se întorceau și o luau de la început. Nu știu cum de a scos-o Katie la capăt cu ei, dar cert e că a izbutit.

După ce a adus mai multe legături de lemne și vreascuri la bucătărie și a strâns ouăle din coteţul păsărilor, Katie s-a apucat de spălatul vaselor. În lipsa mea nu avea să se ocupe de bătutul untului și nici de alte treburi mai anevoioase pe care trebuia să le facem cu regularitate, așa că în dimineața aceea nu îi rămânea mai nimic de făcut.

Odată isprăvită treaba, Katie simți că o năpădește ușor sentimentul singurătății, apoi o ușoară teamă. Îmi ducea lipsa. Cu toate că o avea pe Emma alături, Katie se simțea singură, știind că ea va trebui, la o adică, să rezolve lucrurile, fără niciun ajutor. Dacă venea careva? Asta era cea mai mare grijă a ei. N-avea cum să știe răspunsul la această întrebare și nici ce va trebui să facă în cazul unei vizite neașteptate. Hotărâse deja că, în cazul în care venea vreun cunoscut, precum doamna Hammond, domnul Thurston sau vânzătorul de gheață, o va duce pe Emma în pivniță și se va ascunde la rându-i până va pleca musafirul nepoftit, lăsând explicațiile pe altă dată. Voia, totuși, să fie aprins focul și să fie rufe întinse afară la uscat, ca totul să pară normal, întocmai cum ne înțeleseserăm.

Ei, dar dacă îi bătea la ușă vreun necunoscut, chiar că nu știa ce se va face.

Ceasurile s-au scurs însă fără să se arate nimeni. Katie încerca să își ocupe mintea și timpul cu altele, ceea ce nu i-a fost deloc greu, urmată fiind la tot pasul de Emma, care se văieta și trăncănea întruna. Totuși, pe la amiază Katie stătea deja ca pe ace. Scruta mai mereu drumul, nădăjduind să mă vadă venind. Spre sfârșitul amiezii, văzând că încă tot nu m-am întors, a început să se îngrijoreze. Nu-i stătea însă în putere să schimbe lucrurile, așa că s-a dus să aducă vacile de la pășune și s-a apucat de muls.

După ce a isprăvit treburile serii, sleită de oboseală și de îngrijorare, s-a spălat și a pregătit cina pentru ea și pentru Emma, chit că era prea ostenită chiar și să mănânce, mi-a mărturisit mai apoi Katie, apoi a cântat puțin la pian încercând să mai prindă inimă.

Cântatul, mi-a zis ea, n-a ajutat-o. Până și flecăreala Emmei nu făcea decât să-i aducă aminte că nu eram acolo.

Într-un târziu, a început să se întunece. Și eu încă tot nu mă întorsesem acasă. Neavând încotro, în cele din urmă, Katie îi pregăti de culcare pe Emma și pe William, cu toate că pruncul n-avea să doarmă șnur toată noaptea, apoi se retrase în odaia ei. În loc să se întindă în pat, se așeză în fotoliu, cu urechile ciulite, nădăjduind să mă audă venind. Dar nu mă auzi, iar greierii și zgomotele nopții făceau așteptarea și mai grea.

Într-un final ațipi, apoi se trezi iar.

Văzând că încă tot nu mă întorsesem, se vârî în pat, sub pături. Moleșită cum era de somn, i-a venit mai ușor să nu cadă iar pradă îngrijorării, dar fiindcă îi era frică să stea singură pe întuneric a ținut lampa cu petrol aprinsă toată noaptea.

16
Aleta

William s-a trezit în miez de noapte ca să fie alăptat, după care și el, și mamă-sa au adormit la loc. Katie, care n-a avut niciodată probleme cu somnul, a dormit neîntoarsă până dimineața, fără să audă ceva din toate acestea.

De cum se deșteptă, sări jos din pat și dădu fuga în odaia fratelui ei.

— Mayme... Mayme, te-ai întors?

O privire aruncată asupra patului a fost de ajuns. Răspunsul era limpede. Eu dormeam încă dusă pe iarba de pe malul pârâului, la vreo cinci mile de Rosewood.

Katie simți că i se strânge inima. Începu să-și facă tot felul de gânduri: ba că am fost rănită, ba că stăpânul McSimmons m-a obligat să rămân pe plantația lui și m-a pus la lucru, ba că oi fi hotărât, pur și simplu, să nu mă mai întorc.

Mintea îi juca tot soiul de feste, iar Katie era copleșită de îngrijorare.

Totuși, faptul că soarele strălucea pe cer făcea ca totul să fie mult mai ușor decât dacă ar fi stat trează toată noaptea, bântuită de astfel de gânduri. Așa că s-a îmbrăcat și s-a apucat frumușel de treburile gospodăriei, cum știa că trebuie să facă fie că eram acolo, fie că nu eram. Iar după ce Emma și William s-au trezit la rândul lor, treburile s-au înmulțit și n-a mai avut o clipă de liniște.

Cândva pe la jumătatea dimineții, după ce Katie s-a îngrijit de animale și se afla în bucătărie, gândindu-se la ce avea să gătească la cină în seara aceea, cineva bătu ușor la ușă.

Știind că Emma era la etaj, Katie înlemni. Câinii lătrau de vreo două minute, dar neauzind zgomot de copite, nu le dăduse atenție.

Așteptându-mă cu atâta înfrigurare, mai că dădu fuga să deschidă ușa, în speranța că mă va găsi pe mine așteptând în prag. Dar știa că n-aveam cum să fiu eu. Știa că eu n-aș fi bătut încetișor la ușă, fără să spun nimic.

Rămase încremenită preț de o clipă, apoi primul ei impuls fu să se ascundă. Dar atunci cel sau cea care se afla la ușă ar fi auzit-o. Nu avea încotro: trebuia să meargă să deschidă.

Se duse cu pași nesiguri până la ușă și ridică încet zăvorul. În fața ușii se afla o sărmană fetiță ce nu părea să aibă mai mult de opt-nouă ani, cu rochița ruptă și mânjită toată de pământ.

Când o văzu pe Katie, copila izbucni în plâns.

La început Katie o măsură nedumerită, apoi își roti privirea să vadă dacă mai era cineva prin preajmă. Dar fetița era singură.

— De ce plângi? o întrebă Katie, aplecându-se și privind-o în ochi.

— S-a întâmplat ceva cu mămica, zise copila.

— Ce s-a întâmplat cu ea?

— Nu știu, răspunse fetița, trăgându-și nasul și ștergându-și ochii cu mâna murdară. Mergeam călare și calul s-a poticnit și a căzut. Eu m-am prăbușit pe iarbă, iar când m-am ridicat n-am izbutit s-o trezesc pe mămica din somn.

Katie se întoarse în bucătărie, luă un șervet de vase și șterse cu el obrajii, nasul și ochii fetiței.

— Unde s-a întâmplat asta?

— Mai încolo, răspunse copila, arătând cu degetul spre drumul ce ducea spre vest.

— Cât de departe de aici? N-am auzit nimic.

— Nu știu, răspunse fata.

— Și ai venit pe jos până aici?

Copila încuviință din cap.

— Ți-a luat mult timp?

— Da, doamnă.

— Du-mă acolo, spuse Katie, prea înfrigurată ca să bage de seamă că era prima dată în viața ei când i se spunea „doamnă".

Dădu să iasă, apoi își aminti brusc de Emma.

— Mă întorc îndată, îi spuse ea fetiței. Așteaptă aici.

Spunând acestea, Katie se repezi înapoi în casă, deschise trapa din podea, aprinse în grabă unul dintre felinarele de rezervă, coborî în pivniță și îl așeză într-un loc sigur, apoi se duse după Emma.

— Emma, trebuie să plec pentru scurtă vreme, o anunță ea pe negresă.

— Să pleci?! Da' un' te duci, miss Katie?

— Nu știu. A venit cineva să îmi ceară ajutorul. Nu știu câtă vreme am să fiu plecată, dar tu și William va trebui să stați ascunși în pivniță până mă întorc.

— Da' o să-mi fie frică, miss Katie!

— Nu are de ce să îți fie teamă. Ți-am aprins un felinar. Vei lua cu voi mai multe pături ca să nu vă fie nici frig. Hai, Emma, urmează-mă.

Peste câteva minute, Katie se întoarse la fetița care o aștepta răbdătoare afară. Copila își ridică ochii spre ea și o luă de mână, iar cele două porniră la drum, urmate cu mare însuflețire de cei trei câini.

— Cum te cheamă? o întrebă Katie.

— Aleta, răspunse fata.

— Eu sunt Katie.

Dacă ar fi știut cât vor avea de mers, Katie ar fi înhămat calul la șaretă. Copila, vădit zdruncinată, nu se exprimase însă prea clar, vorbele ei confuze făcând-o să creadă că accidentul avusese loc undeva în apropiere. După ce-au mers și au tot mers, Katie începu să se întrebe dacă nu cumva fusese o greșeală să pornească pe jos. Fetița o trăgea însă de mână, nelăsând-o să încetinească pasul, iar ea nu putea decât să o urmeze.

După vreun ceas, ajunseră în sfârşit la locul unde căzuse calul, cale de 3-5 kilometri de Rosewood. Trecuseră de mult de cotitura spre plantaţia domnului Thurston, iar Katie nu recunoştea nimic din ceea ce se afla în jurul ei. Pe marginea drumului se vedeau dârele lăsate de copite în alunecare, iar în colb zăcea o bonetă. Fetiţa o luă în jos pe povârnişul de lângă drum, iar Katie coborî după ea.

— Aici e mămica, spuse copila. Mergeam călare, când calul s-a poticnit şi a alunecat pe costişa asta. Atunci am căzut amândouă.

— Calul alerga la galop? întrebă Katie.

— Da, goneam tare de tot.

— De ce?

— Ca să nu ne ajungă din urmă.

— Ca să nu vă ajungă din urmă?... repetă Katie nedumerită. Cine vă urmărea?

— Tata. Era beat şi mama se temea de el.

— Cum de era beat?

— Se îmbăta seară de seară, răspunse fetiţa, trăgând-o de mână. De când s-a întors de pe front, e tot timpul rău şi mânios. Zbiera la mama şi uneori mă bătea. De aceea am fugit.

— Unde trebuia să ajungeţi?

— Nu ştiu. Într-un loc unde spunea mama că o să fim în siguranţă.

După ce coborâră panta, de îndată ce îi zări trupul zăcând lângă pârâul de la baza digului, Katie ştiu că mama fetei murise. Femeia avea chipul cenuşiu şi gâtul răsucit într-un unghi nefiresc. În cădere se lovise pesemne cu capul de bolovanul de lângă ea. Calul nu se vedea nicăieri.

— Mămico... trezeşte-te, mămico... te rog! exclamă copila printre suspine, alergând spre trupul neînsufleţit al maică-sii.

Katie îngenunche lângă ea şi începu să plângă la rându-i.

— Of, Doamne, de ce mă faci să trec încă o dată prin asta?... murmură ea pentru sine. Ce ar trebui să fac?

— Vă rog, doamnă, s-o ajutați, o imploră copila, ridicându-și ochii spre ea cu o mină dintre cele mai oropsite. Ajutați-o cumva. Faceți-o să se trezească!

Zicând acestea, fata se aplecă să atingă fața maică-sii. Când simți însă sub degete răceala morții, își trase speriată mâna, părând să înțeleagă că ceva nu era nicidecum în ordine. Katie o cuprinse în brațe și o strânse la piept. Acum ea era fata mai vârstnică și ei îi revenea sarcina de a o liniști pe cea mai tânără. Plângeau amândouă. Și cum plângea ea așa în brațele lui Katie, fata păru să înțeleagă instinctiv, cum se întâmplă adesea în asemenea momente, că nu avea să își mai revadă mama niciodată.

Plânseră minute în șir una în brațele celeilalte, apoi Katie se ridică încet, o luă de mână pe copilă și o conduse în sus pe dig.

Când ajunseră într-un loc de unde nu se mai vedea trupul femeii, Katie se opri. Se propti într-un genunchi, luă mâinile fetei într-ale sale și o privi în ochi, încercând din răsputeri să își zăgăzuiască propriile lacrimi.

— Aleta, spuse ea încet, mama ta nu se va mai trezi.

— Cum adică nu se va mai trezi?...

— Aleta... mămica ta a murit. Acum va trebui să Îl lăsăm pe Dumnezeu să îi poarte de grijă.

Ochii fetei se umplură iar de lacrimi mari, grele.

Katie o strânse încă o dată în brațe, îndelung, și le apucă din nou plânsul pe amândouă.

— Stai liniștită, Aleta, spuse Katie. Vom avea noi grijă de tine până ce vom găsi o soluție. Ne vom întoarce acasă la mine, te vei spăla, vei lua ceva în gură și apoi vom hotărî ce e de făcut.

— Și mama? gemu copila printre suspine, înnebunită de durere.

— Ne vom întoarce cu o căruță. Voi avea eu grijă de ea, Aleta.

17
Cuvinte aspre

Pe când stăteam în salon, ținând încă în mână cele trei monede de aur pe care le găsise Emma în pivniță, numai ce aud câinii lătrând. Fără să mai stau pe gânduri, am vârât banii în buzunarul rochiei și m-am repezit afară, lăsând-o pe Emma să iasă din pivniță cu William în brațe. Când am văzut-o pe Katie în depărtare, am fost așa de fericită, că la început nici nu mi-am dat seama că mai era cineva cu ea. De pe-acum dădusem cu totul uitării galbenii.

Abia după ce am luat-o la fugă spre ea am observat că venea însoțită de o fetiță, care o ținea de mână. Deși eram din cale afară de bucuroasă s-o văd pe Katie, am încetinit ușor pasul.

— Asta cine-i? întrebă Aleta când mă văzu venind spre ele.

— Numele ei este Mayme, răspunse Katie. Mayme trăiește acasă la mine.

— Dar e de culoare! se burzului Aleta.

— Mayme este prietena mea, ripostă Katie. Nici măcar nu mă gândesc la culoarea pielii ei.

Zicând acestea, Katie îi dădu drumul Aletei și porni spre mine alergând. Am luat-o și eu iar la fugă și apoi, încetinind amândouă, ne aruncarăm râzând una în brațele celeilalte. Ne îmbrățișam fericite, râzând printre lacrimi. Pare-se că noi două plângeam mai tot timpul, ba de tristețe, ba de bucurie.

— Mi-am făcut atâtea griji când am ajuns acasă și nu te-am găsit nicăieri! am exclamat eu, făcând un pas îndărăt. Iar pe Emma abia ce am dibuit-o în pivniță.

— Și eu ce să mai zic! râse Katie. Mă așteptam să te întorci ieri, dar tu n-ai mai venit și a trecut și noaptea... Ce mai, mă perpeleam la gândul că n-ai să te mai întorci defel.

— Îmi pare rău că te-am îngrijorat, miss Katie.

— Ce s-a întâmplat? întrebă ea.

— Am să-ți povestesc totul de-a fir a păr. N-o să-ți vină să crezi câte lucruri năstrușnice mi s-au întâmplat!

Până să apucăm noi a mai spune ceva, fetița cu care venise Katie se apropie și se postă lângă ea, aruncându-mi o privire acră, de parcă aș fi fost leproasă, nu alta. Expresia de pe chipul ei îmi aminti de privirile pe care mi le aruncaseră cucoanele acelea albe din târg în ajun. Durerii pricinuite de pierderea maică-sii i se adăuga acum uluirea. Biata copilă nu mai văzuse în viața ei așa ceva – o fată albă și una de culoare care să se îmbrățișeze, să râdă și să stea de vorbă ca două prietene. Totuși, în afară de stupoare, chipul ei mai trăda ceva. Mânie. O expresie pe care am văzut-o adesea de-a lungul vieții mele și pe care n-am putut s-o înțeleg niciodată pe de-a-ntregul. Sunt albi care nu îi plac pe negri, după cum sunt și negri care nu îi plac pe albi. Bag seama că fiecare e liber să aleagă pe cine privește cu ochi buni și pe cine nu. Dar ceea ce n-am înțeles niciodată e *mânia* pe care o arată acești indivizi față de cei care gândesc altfel decât ei. Dacă eu voiam să fiu prietenă cu Katie, de ce ar fi mâniat asta pe orișice alt negru? Iar de Katie voia să fie prietena mea, de ce ar fi înfuriat-o asta pe Aleta?

Judecând după expresia de pe chipul fetei, n-aș fi bănuit nicidecum că tocmai își pierduse mama.

— Mayme, spuse Katie, ea este noua mea prietenă, Aleta.

— Bun venit, miss Aleta, i-am urat eu zâmbind, întinzând mâna spre ea.

Fata se trase înapoi cu o expresie de dezgust pe față, privindu-mi mâna de parcă ar fi fost un șarpe ce încerca s-o muște.

— Nu mă atinge! șuieră ea printre dinți.

Katie îmi ceru iertare din priviri, apoi adăugă în șoaptă:

— A avut loc un accident. Mama Aletei...

Se opri și se întoarse spre fată.

— Aleta, ce-ar fi s-o iei tu înainte și să mă aștepți în casă?

Katie spuse cuvintele fără a se gândi că în casă o aștepta *o altă* surpriză pe copilă, la fel de neplăcută precum cea de care tocmai avusese parte!

— Am ceva de vorbit cu Mayme, adăugă ea. Am să vin și eu numaidecât.

Fără să mai aștepte altă invitație, Aleta o tuli spre casă, urmată de câini. Era pesemne din cale afară de bucuroasă să scape de mine.

— Îmi pare rău, Mayme, spuse Katie. Nu bănuiam că se va purta așa.

— Nicio grijă, miss Katie. Ce s-a întâmplat?

Katie îmi istorisi toată tărășenia în timp ce ne îndreptam spre casă.

— Ești sigură că mamă-sa a murit? am întrebat-o eu. Nu vrei să mă duc să văd?

— Era rece, Mayme, spuse Katie cutremurându-se ușor, cu o expresie de parcă mai avea puțin și dădea la rațe. Era rece și avea fața vânătă, cu ochii pe jumătate deschiși – pfui! Când vezi o astfel de față, știi sigur că e o față de mort.

— Am înțeles.

Era o situație încurcată. M-aș fi dus bucuroasă s-o îngrop eu pe mama Aletei, dar nu știam unde se află. Iar Katie nu socotea că e o idee prea bună, date fiind sentimentele fetei față de mine. Și-apoi, îi spusese că se va îngriji ea de trupul mamă-sii. Pe fată însă nu putea, vezi bine, s-o ia cu ea. Dar nici cu mine nu putea s-o lase.

— Dacă vrei să te îngrijești singură de îngropăciune, am spus în cele din urmă, eu am să mă duc la colibele negrilor și am să te aștept acolo.

— Vai, Mayme, nu e nevoie să...

— Nu-ți face griji, miss Katie. Am să iau cu mine îndrumarul de citire, jurnalul pe care mi l-ai dăruit, condeiul și călimara, și am să încerc să aștern pe hârtie toate câte mi s-au întâmplat ieri.

Katie încuviință din cap.

— Am să-i spun Aletei să mă aștepte în casă până mă întorc. Îi voi da ceva să mănânce, iar apoi sper s-o pot convinge să tragă un pui de somn.

— Mă duc să înham calul la șaretă, spusei eu. Ești sigură că nu vrei să vin să te ajut? Pot s-o iau eu înainte, ca fata să nu vadă că mă iei cu tine.

Katie căzu câteva clipe pe gânduri.

— Cred că este ceva ce trebuie să fac singură, spuse ea în cele din urmă. Tu m-ai ajutat când nu știam ce să fac. Mi-ai îngropat întreaga familie, Mayme. Acum este rândul meu să ajut pe cineva. Dar ți-aș fi recunoscătoare dacă ai înhăma calul. Și, Mayme, ești bună să pui două lopeți în șaretă? Pe cea mică pe care o folosesc de obicei și una mare.

Am încuviințat din cap și am luat-o spre grajd, iar Katie porni mai departe spre casă. Aleta, care numai ce intrase pe ușa de la bucătărie, făcu stânga împrejur și se năpusti iar afară.

— În casă e încă o cioroaică! exclamă ea furioasă, de parcă s-ar fi așteptat ca miss Katie să fie la fel de șocată la auzul acestui lucru.

Katie se aplecă, își așeză cu blândețe mâinile pe umerii fetei și se uită în ochii ei.

— Aleta, ea este Emma. Iar noi nu îi spunem niciodată așa cum i-ai spus tu. Întâmplarea face ca pielea ei să fie cafenie, așa cum a ta este albă, dar Emma este o fată de treabă. Și ea a venit aici pentru că avea nevoie de ajutorul meu, la fel ca tine.

— Dar e în casă!

— Da, răspunse Katie netulburată.

— E sclava dumitale?

— Nu, este prietena mea și eu le dau voie prietenilor aflați la ananghie, cum sunteți tu, Emma și Mayme, să stea aici.

Cuvintele acestea nu au schimbat părerea Aletei în privința mea și a Emmei, dar bunătatea lui Katie și înțelegerea treptată a faptului că măicuța ei chiar se petrecuse cu adevărat dintre cei vii au făcut-o să suporte resemnată prezența noastră în ceasurile care au urmat.

Ne ocolea și ne privea cu silă, dar n-a mai avut alte ieșiri.

18
Vânătoarea de comori

În noaptea aceea, după ce Aleta a făcut baie și a adormit în patul lui Katie, iar Emma și William s-au culcat în odaia alăturată, am ajutat-o pe Katie să se îmbăieze. După baie, în timp ce ea se pregătea de culcare, m-am așezat la birou și am continuat ceea ce începusem să scriu în jurnalul pe care mi-l dăruise.

Până nu demult cunoștințele mele de scriere fuseseră prea sărace ca să îmi pot așterne pe hârtie gândurile sau sentimentele. Acum, cu toate că încă mai aveam oarece bătăi de cap cu scrisul, voiam măcar să încerc. Înainte nu făceam decât să consemnez ceea ce făcusem peste zi. Acum că evoluam sufletește și eram copleșită de atâtea simțăminte noi, îmi doream să găsesc o cale de a le zugrăvi în cuvinte. Ceea ce nu-i deloc ușor. Nu-i ușor să încerci a descrie într-o seamă de cuvinte ceva de o asemenea însemnătate.

Totuși, mi-am dat silința. Când am citit însă ce am scris, cuvintele nu oglindeau nici pe departe măreția sentimentului care îmi umplea sufletul. Mi se îngrămădeau în minte un șir de imagini, lovindu-se, amestecându-se, iar după ce mi-am făcut liniște în gânduri, tot ce a rămas a fost discuția cu Josepha și ceea ce s-a întâmplat mai apoi.

Ieri mam întors iar la vechia mia colibă, de astă dată fără Katie. Mam întâlnit cu Josepha și cu stăpânu. Ei nau fost uciși

de călăreții care iau împușcat pe ăilalți. Josepha mia zis că toți sclavi au fost eliberați. Nam știut ce să cred. Era greu de crezut. Acu Josepha îi plătită pentru munca iei. Mia zis că aș putia să capăt și io o simbrie dacă maș învoi să rămân să lucrez acolo cu ia. Da am refuzat să rămân. Mă gândiam la atâtia lucruri cân am plecat deacolo! Josepha mia dat unșpe cenți. Mam sințit ca un om bogat. Mam dus călare pân la Oakwod șam intrat întro prăvălie un miam cumpărat o batistă șo pamblică cu zece cenți și ultimu peni lam păstrat. La un hotel căutau o fată de culoare ca mine care să lucreze ca menajeră. Aș fi câștigat zece cenți pe zi. Da apoi mam gândit la Katie șam știut că acu locu meu îi alături de ia. Cân mam întors Katie a adus acasă o fetiță la care ia murit mama cân a căzut de pe cal. E…

În momentul acela Katie intră în odaia mea, care aparținuse unuia dintre frații ei, și se așeză pe pat. Am pus condeiul jos, am așteptat să se usuce tușul, apoi am închis jurnalul și m-am așezat pe pat lângă ea. După ce săpase vreme de două ceasuri, Katie era sleită de puteri și avea bășici la șase degete.

— Ce ne facem cu Aleta? mă întrebă ea.

— Ce știi despre ea? De unde-i de loc?

Katie clătină oftând din cap.

— Dacă îi aflăm numele de familie, am putea întreba lumea în târg, am sugerat eu. Cineva o să recunoască numele și o să ne spună unde trăiește tatăl ei.

— Dar Aletei pare să-i fie frică de el. Dacă tatăl ei este într-adevăr un om rău?

Nu știam ce să răspund.

— Și pe cine să întrebăm, fără să fim luate și noi la întrebări? continuă Katie. Nu, nu putem întreba pe nimeni din târg.

— Atunci bag seama c-a trebui să avem noi grijă de fată o vreme. Măcar până ce om afla mai multe despre ea.

Mă pufni râsul.

— Sau, mai bine zis, *tu* o să fii nevoită să ai grijă de ea. Că pe mine nu mă prea place.

Katie schiță un zâmbet trist și își așeză mâna pe brațul meu. Știam că se simte prost pentru mine.

— Ce ar trebui să-i spunem, Mayme?

Întrebarea lui Katie mă făcu să cad pe gânduri. Nu mă gândisem la asta până atunci.

— Nu știu, am răspuns eu în cele din urmă. Te-a întrebat cum de nu mai e nimeni altcineva pe aici? Cum de nu e niciun om mare prin preajmă, doar o fată albă, două fete de culoare și un sugaci?

Katie clătină din cap.

— Nu cred că a băgat de seamă mare lucru. E mai mică decât noi, Mayme, și tocmai și-a pierdut mama. Nici lucrul acesta nu cred că l-a înțeles încă pe deplin. Îți amintești cât de pierdută eram eu când m-ai găsit?

— Mă întreb dacă o să vină taică-său s-o caute.

— De unde să știe el că Aleta se află aici?

— Știu și eu? O fi știut încotro se îndreaptă nevastă-sa și copila, ori le-o fi urmărit și o să vină aici să întrebe de ele.

— Ce ne facem dacă vine?

— Aleta o să trebuiască să meargă cu el, bag seama. Ea nu-i orfană ca noi. Așa că n-ar trebui să-i destăinuim prea multe. Dacă-i spune totul lui taică-său, o să fim descoperite.

— Ai dreptate, Mayme. Poate că-i mai cuminte să nu îi spun nimic. Dar acum sunt prea obosită ca să mă mai gândesc la asta. Om vedea mâine ce e de făcut.

Katie se ridică, fără tragere de inimă, de pe pat și porni spre ușă.

— În noaptea asta am să dorm cu Aleta. Nu de alta, dar s-ar putea să aibă vreun coșmar sau să se trezească în miez de noapte și să nu știe unde se află. Noapte bună, Mayme.

— Noapte bună, miss Katie.

Nici nu ieși bine din cameră, că strigai după ea:

— Miss Katie, miss Katie! Era cât pe ce să uit.

Katie se întoarse degrabă în odaie, întrebându-se despre ce oi fi vorbind. Eram încă îmbrăcată în rochia de lucru, nu apucasem

să-mi pun cămașa de noapte. M-am ridicat repede în picioare și am scos din buzunarul rochiei cele trei monede de aur.

— Uite ce a găsit Emma în pivniță cât ai fost tu plecată!

Katie se uită năucită la banii din palma mea, prea obosită ca să înțeleagă numaidecât tâlcul vorbelor mele. Apoi făcu ochii mari.

— Mayme, ăsta... ăsta e...

— Da, miss Katie – e *aur*. Și este al tău! Emma a găsit galbenii în pivniță.

— Dar cum... cum de erau acolo? Unde anume i-a găsit?

— Nu știu. Dar or fi din aurul unchiului tău.

— Crezi că... Mayme, dacă e *și mai mult* aur acolo?!

Într-o clipită am părăsit odaia, mergând pe vârful picioarelor ca să nu le trezim pe Aleta și pe Emma. Ultimul lucru de care aveam nevoie în momentul acela era ca Emma să se țină scai de noi, trăncănind ca o moară stricată și bătându-ne la cap cu fel și fel de întrebări.

Am coborât grăbite la parter și, peste un minut, cu inimile bubuind de nerăbdare, coboram deja pe scara abruptă ce ducea în pivniță. Eu mergeam înainte, cu un felinar în mână, iar Katie mă urma cu o lumânare. În pivniță era mai rece decât în casă și, la lumina felinarului, locul îți dădea fiori. Katie privi în jur și se cutremură.

— În afară de azi-dimineață, când am adus-o pe Emma în pivniță, spuse ea, n-am mai fost aici de când... știi tu, din noaptea de dinaintea sosirii tale. De atunci mi-a fost teamă chiar și să arunc o privire în pivniță. Nici azi-dimineață n-am vrut să mă uit în jur, dar bănuiesc că acum n-am încotro.

Am așezat lanterna pe pământul bătătorit și am așteptat ca miss Katie să se reculeagă.

Chit că pivnița era la fel de întunecoasă ziua în amiaza mare, acum în miez de noapte era parcă și mai înfiorătoare. Katie simțea și ea aceeași apăsare. Tăcerea era mai adâncă, umbrele mai prelungi. Mă așteptam ca din clipă în clipă să țâșnească oarece dihanie dintr-un colț întunecat și să ne înhațe. Gândul că

deasupra soarele deja asfințise făcea ca întunericul de dedesubt să pară și mai înfricoșător.

În pivniță nu se găsea mare lucru în afară de cele câteva piese de mobilier care fuseseră depozitate acolo ca să nu stea în cale – un scrin, un mic șifonier și un cufăr mare. Cum le-o fi coborât tatăl lui Katie în pivniță nu-mi dădeam seama. Ori – mai știi? – poate că mobila o fi fost acolo încă de la construirea casei.

— Știi ce se află în ele?

— Nu, răspunse Katie. N-am coborât decât de vreo două ori aici, în timpul unei tornade și cealaltă dată... știi tu.

— Înțeleg. Ultima dată când ai fost aici sertarele scrinului erau deschise, cum sunt acum?

— Nu îmi aduc aminte. Totuși... dacă stau bine să mă gândesc, parcă nu erau deschise.

— Atunci o fi scotocit Emma prin ele. Oare acolo o fi găsit galbenii?

— Nu știu. Oricum, n-o pot învinovăți – a stat închisă aici vreo două ceasuri, dacă nu mai mult.

— O fi fost, bag seama, moartă de frică.

Ne-am dus să cercetăm comoda mai îndeaproape. Katie deschise toate sertarele. Înăuntru se aflau doar câteva haine vechi ce miroseau a mucegai și niscaiva hârtii. Ne uitarăm și în șifonier, dar șifonierul era gol. Apoi Katie se duse la cufărul așezat pe podea și dădu să-l deschidă.

— E încuiat.

— Ai habar unde s-ar putea găsi cheia? o întrebai eu.

Katie căzu o clipă pe gânduri, apoi amândouă ne luminarăm la față în același timp.

— Cheile din biroul mamei! exclamă Katie.

O zbughirăm într-o clipă înapoi pe scară.

La cât eram de entuziasmate, e mai mare mirarea că nu le-am trezit pe celelalte două fete! Peste cinci minute coboram iar în pivniță. De astă dată, Katie ținea în mână o legătură de chei. Ne-am repezit la cufăr și Katie începu să încerce, pe rând, cheile de pe inel. Când o găsi pe cea care se potrivea în încuietoare și

înălţă capacul cufărului, inimile începură să ne bată mai-mai să ne sară din piept. Cred că amândouă speram să fie plin de aur şi de giuvaere!

Dar nu am dat de nicio comoară. În cufăr se găseau doar o grămadă de cămăşi şi pantaloni bărbăteşti, o pereche de cizme şi un palton care trebuie să fi fost tare fercheş cândva. Toate catrafusele erau vechi, roase de vreme şi miroseau urât.

Ne uitarăm dezamăgite la grămada de haine, apoi Katie începu să scotocească printre ele.

— Mă întreb dacă o fi adevărat ce ai spus adineauri – cum că monedele ar putea fi ale unchiului meu, spuse ea. Oare astea n-or fi hainele lui?

— Parcă spuneai că a trecut o dată pe aici.

— Aşa cred. Bănuiesc că aşa mi s-a fixat în minte ideea că avea aur la el. Am visat o dată despre asta, dar în vis mi-au apărut pepite de aur, nu monede. Nu-mi mai amintesc foarte clar, adăugă ea, scoţând o pereche de pantaloni ce fusese îngrămădită pe fundul cufărului.

Când o aruncă înapoi, se auzi un clinchet înăbuşit. Katie înşfăcă iar pantalonii şi îi scutură bine.

Zornăitul se auzi din nou.

Katie îşi vârî mâna într-unul dintre buzunare şi scoase alte patru monede.

— Uite, acestea sunt chiar mai mari decât celelalte!

— Cât crezi că valorează? o întrebai eu.

— Pe toate scrie 10 dolari... Ia arată-mi-le şi pe celelalte!

Am scos o monedă din buzunar şi i-am întins-o.

— Asta e de 5 dolari. Aşadar 5, 10, 15... plus astea patru... fac în total 55 de dolari.

Înfrigurată, Katie scoase tot ce mai era în cufăr, apoi scutură şi cercetă fiecare haină în parte, dar nu mai găsi niciun galben.

— 55 de dolari e o adevărată avere, miss Katie. Se poate spune că eşti de-a dreptul bogată!

— Dar nu sunt ai mei. Banii aceştia îi aparţin unchiului Ward.

— Păi nu spuneai că a murit?

— Aşa cred, dar nu sunt sigură.

— Chiar dacă ar mai fi în viaţă, sunt sigură că n-ar avea nimic împotrivă să te foloseşti de banii ăştia. Şi-apoi, el nu se mai întoarce. Nu ziceai că n-a mai dat pe aici de ani de zile?

Katie încuviinţă din cap.

— Ar fi frumos să achităm datoria pe care o avem la magazinul universal, spuse ea, să nu se mai uite urât la noi doamna Hammond.

— Că-i eşti datornic ori ba, eu una cred că femeia aia se uită chiorâş la orişicine, ripostai eu. Oricum, cu banii ăştia ai putea cumpăra şi alte lucruri de care ai trebuinţă.

— Mă întreb dacă aş putea achita cu ei împrumutul pe care l-a făcut mama la bancă.

— Cât e de plată?

— Nu ştiu. Va trebui să ne uităm mâine peste actele mamei. Acum însă hai să mergem la culcare.

— Unde o să ţinem galbenii, miss Katie?

— Trebuie să îi punem undeva, într-un loc sigur.

— Ei bine, ia tu şi cele trei monede mai mici. Le-am avut toată ziua la mine, dar acum îmi dau emoţii. Orişicum, sunt ale tale.

Katie luă banii şi privi tăcută cele şapte monede pe care le ţinea în palmă.

— Vai, Mayme, sunt atât de încântată! Banii aceştia au picat la ţanc acum că avem încă o gură de hrănit. Vezi că Dumnezeu are grijă de noi?

19
Zile apăsătoare

Eu, Katie și Emma ne sculaserăm deja și trebăluiam prin bucătărie când auzirăm pașii Aletei pe scară. Katie puse jos cuțitul cu care tăia pâinea, se șterse pe mâini și se duse s-o întâmpine pe fetiță.

— N-ai vrea să mănânci ceva? o întrebă ea pe Aleta, aducând-o în bucătărie.

— Astea ce caută aici? se burzului copila, aruncând întâi o privire spre mine, apoi uitându-se încruntată la Emma.

— După cum ți-am mai spus, Mayme și Emma trăiesc aici cu mine.

— Sub același acoperiș cu dumneata?

— Da. Ele sunt prietenele mele.

— Mie n-or să-mi fie în veci prietene.

Mă întorsei cu spatele. Cu toate că știam că Aleta e doar o fetiță derutată care nu își dă seama că este greșit ceea ce face, cuvintele ei m-au durut. Și mai știam, de asemenea, că nu îmi stă în putere s-o ajut. Chiar dacă aș fi încercat să fiu drăguță cu ea sau să mă apropii și să îi vorbesc, ca să îi arăt că eram o ființă la fel ca ea sau ca oricare alta, n-ar fi fost de niciun folos. Dacă era să își schimbe vreodată părerea despre faptul că eram de culoare, schimbarea va trebui să vină dinlăuntrul ei. Până și Emma era neobișnuit de tăcută. După ce se obișnuise cu bunătatea lui Katie, bănuiesc că vorbele Aletei au luat-o prin surprindere, amuțind-o.

Katie se duse la Emma, îl luă pe William din brațele ei și, legănând pruncul cu gingășie, se apropie iar de Aleta.

— Iar el este William, îi spuse ea zâmbind copilei. William este fiul Emmei. Nu-i așa că este un băiețel adorabil?

Aleta se uită lung la copil fără să spună nimic.

— N-ai vrea să-l ții și tu puțin în brațe? o întrebă Katie.

— Nu, răspunse scurt fata.

— Poate altă dată, atunci. Nu ți-e foame? N-ai vrea să mănânci ceva?

Aleta încuviință din cap. Katie o așeză la masă, îi umplu un pahar cu lapte și apoi se apucă să taie câteva felii de pâine, vorbindu-i încet și blând, ca un om mare.

Câteodată, cum se întâmpla și acum, maturitatea de care dădea dovadă Katie mă uimea din cale afară!

După vreo două minute, am ieșit afară. Doar ce mă îndepărtai puțin de casă când am auzit glasul lui Katie.

— Mayme!

M-am întors spre ea. Stătea în prag, la doar câțiva pași de mine.

— Mayme... îmi pare rău.

— Știu, miss Katie. Nu face nimic. Tu vezi să te îngrijești de copilă cum poți mai bine. Are nevoie de ajutorul tău. Nu-ți face griji pentru mine.

Următoarele două zile au fost grele și apăsătoare. Katie nu știa ce să facă. Aleta o urma la fiece pas cu devotamentul unui cățeluș, dar ori de câte ori ne vedea pe Emma sau pe mine, se încrunta mânioasă și avea grijă să se țină cât mai departe de noi. Ocupată cu William, Emma parcă nici nu băga de seamă. Katie știa însă că, la cât eram de apropiate noi două, atitudinea Aletei mă mâhnea adânc. Își cerea mereu iertare din priviri, dar pur și simplu nu știam ce să facem.

În rest, Aleta avea mai tot timpul o privire năucă. Nu plângea, nu vorbea de mamă-sa, nu întreba de părinții lui Katie sau cum de eram doar noi trei și un sugaci pe întreaga plantație. M-a mirat lucrul acesta, dar apoi mi-am amintit că nici eu nu plânsesem la început. Nici eu, nici Katie nu știam ce e în sufletul

copilei. Aleta făcea pur și simplu tot ce îi zicea Katie să facă și o urma de colo colo ori privea îmbufnată când stăteam de vorbă cu Katie, când munceam cot la cot ori când o apuca pe Emma trăncăneala. Încercam să mă țin cât mai departe de ea, socotind că deocamdată așa era cel mai cuminte.

La sfârșitul celei de-a doua zile, după ce am muls singură vacile, întorcându-mă de la grajd, le-am găsit pe Aleta și pe Katie în bucătărie. Emma și William dormeau.

Aleta ridică privirea și se îmbufnă iar.

— Tata îi urăște pe negri, spuse ea. Dacă te-ar vedea, te-ar omorî.

— Aleta, exclamă Katie șocată, cum poți să spui așa ceva?!

— Tata zice că negrii sunt răi și urâți.

— Atunci tatăl tău se înșală, ripostă Katie. Mayme mi-a salvat viața, Aleta. M-a ajutat așa cum te ajut eu acum pe tine. Rar întâlnești o fată așa de bună.

Aleta nu mai spuse nimic.

— Vrei să urăști și tu oamenii așa cum o face tatăl tău? o întrebă Katie. Vrei să devii ca el?

Gândul acesta păru să o zguduie nițel pe fată. Aleta se ridică de pe scaun.

— Îmi dai voie să mă joc cu păpușile?

— Da, răspunse Katie. Da... îți dau voie.

Fără să mai spună un cuvânt, Aleta părăsi bucătăria și urcă la etaj.

20
O datorie achitată

În ciuda schimbării bruște ce s-a ivit în viețile noastre odată cu sosirea Aletei, Katie nu își putea scoate din cap cele șapte monede de aur. De cum am încredințat-o că nu era greșit să se folosească de bani, Katie a și început să se întrebe ce ar putea face cu ei. Treaba asta a frământat-o pasămite toată noaptea, așa cum unele lucruri nu ne dau pace nici în somn, căci în dimineața următoare Katie se trezi pusă pe fapte mari, aidoma unei adevărate stăpâne de plantație, chitită să facă tot ce îi stătea în putere ca să își dreagă necazurile bănești.

De îndată ce se asigură că Aleta nu ne aude – judecând după liniștea din casă, Emma nu părea să se fi trezit încă – își descărcă sufletul.

— Mayme, trebuie să mai facem un drum la oraș.

— De ce? am întrebat-o eu nedumerită.

— Vreau să achit datoria pe care o avem la magazinul universal ca să nu ne mai trezim cu doamna Hammond pe aici și ca să nu ne mai tot bată la cap cu banii pe care îi datorăm. Și apoi, nu ar strica să mai luăm niște făină, zahăr, slănină și untură.

— Dacă-i cerem să ne vândă slănină, coana Hammond ar putea să intre la bănuieli. S-ar întreba cum de n-ați tăiat pur și simplu unul dintre porcii pe care îi creșteți la Rosewood.

— Ai dreptate. Orișicum, important e să achităm datoria. Doamna Hammond o sâcâia îngrozitor mama în privința asta

și nu vreau să pună prea multe întrebări. Pe lângă asta, mai doresc să achit și o parte din împrumutul făcut de mama la bancă.

— Nu crezi că doamna Hammond o să te întrebe de unde-s banii?

— Probabil că va întreba, răspunse Katie. Dar prefer să mă ia la întrebări decât să vină să își vâre nasul pe aici. Sper că achitarea datoriei pe care o avem la magazin îi va domoli curiozitatea.

— Înțeleg, dar cum să mergem în târg acum că este și Aleta aici? Chiar dacă te-ai duce singură, Aleta n-ar vrea în ruptul capului să rămână cu mine...

— Nu pot să mă duc singură, Mayme, îmi tăie vorba Katie. Încă nu sunt destul de curajoasă pentru asta.

— Atunci chiar că nu știu ce o să ne facem cu Aleta.

— Ce ar fi dacă am lua-o cu noi?

— Crezi că ar suporta să stea atâta vreme lângă mine în căruță? Și-apoi, ce se va întâmpla când are s-o vadă lumea în târg? Asta ar zgândări și mai tare curiozitatea coanei Hammond!

— Mai știi? Poate că o va recunoaște careva, spuse Katie. Și atunci am afla cine este tatăl ei, iar Aleta s-ar putea întoarce acasă la ea.

— Mda, murmurai eu, cântărindu-i vorbele. Dar Aleta o să le spună, bag seama, că nu-i niciun om mare la Rosewood. Și atunci cum o să scăpăm noi cu obrazul curat?

— Totuși, n-o putem ține aici la nesfârșit. Are, la urma urmei, un tată.

— Eu îmi fac doar griji pentru siguranța ta, miss Katie, atâta tot.

Katie rămase tăcută o vreme, cugetând la cele spuse de mine. După câteva minute, se ivi Emma cu William în brațe, punând capăt discuției noastre, dar nu și hotărârii lui Katie de a merge la Greens Crossing și de a folosi măcar unul dintre cei șapte galbeni. După ce o așeză pe Emma la masă și îi dădu un pahar cu lapte și o bucată de pâine, Katie atacă iar subiectul.

— Emma, am ceva de făcut și am să te rog să fii tare, dacă ți-e cu putință.

— De ce? făcu Emma îngrijorată. Ce s-a-ntâmplat?

— Mayme și cu mine trebuie să mai facem un drum până în oraș și...

— Vai, don'șoară Katie, doar n-oi fi având de gând să mă vâri iară în pivnița ceea întunecoasă! exclamă Emma speriată.

— Nu, Emma, mi-a venit o altă idee. De astă dată tu și William puteți sta într-una dintre colibele în care locuiau sclavii noștri. Ce zici de asta?

— P-asta pot s-o fac, răspunse Emma ușurată.

— Acolo vei fi ferită de ochii lumii, iar dacă vine cineva, am să-ți arăt un loc în care să te ascunzi.

— În pivniță??

— Nu, Emma, nu în pivniță, doar undeva unde să nu fii văzută. Dar stai liniștită. N-are să vină nimeni și ai să fii în siguranță, iar noi ne vom întoarce cât ai bate din palme.

— Și cum rămâne cu fata ceea țâfnoasă ce nu ne-nghite defel nici pe mine, nici pe don'șoara Mayme? Așa-i, don'șoară Katie, că n-o să mă pui să am grijă de ea?

— Nu, Emma, pe Aleta o vom lua cu noi.

Și uite așa a doua zi dimineața, cu Emma instalată în siguranță în colonia de negri, am înhămat un cal la șaretă, Katie s-a așezat în mijloc pe capră, cu Aleta într-o parte și cu mine de cealaltă, și am pornit tustrele spre Greens Crossing.

Eu și Katie am tăifăsuit tot drumul, cum se întâmpla de obicei, de astă dată singurul lucru neobișnuit fiind strădaniile lui Katie de a-i demonstra Aletei că prietenia dintre o fată albă și una de culoare era un lucru cât se poate de firesc. Când și când, Katie se întorcea spre Aleta, încercând s-o atragă în conversație, dar de cele mai multe ori fata rămânea tăcută și rezervată.

— Și zici că nu cunoști pe nimeni în Greens Crossing? o întrebă Katie în apropiere de târg. S-ar putea ca vreun localnic să îl cunoască pe tatăl tău?

— Nu cred, răspunse Aleta.

— Totuşi, s-ar putea găsi cineva care să îl cunoască. N-ai vrea să o întrebăm pe doamna care ţine magazinul universal? Dacă îmi spui cum îl cheamă pe tăticul tău, am s-o întreb dacă nu..

— Nu vreau să mă întorc la tata, ripostă ferm Aleta. Mi-e frică de el. N-am să-ţi spun cum îl cheamă.

Merserăm o vreme în tăcere.

— Bine, Aleta, spuse Katie într-un târziu; dacă nu vrei, n-am să întreb de el. Dar atunci va trebui să te ascunzi sub păturile din spatele căruţei. Poţi să faci asta?

— De ce să mă ascund? întrebă Aleta.

— Pentru că...

Katie şovăi preţ de o clipă, căutându-şi cuvintele.

— Pentru că nu vrem ca lumea să pună întrebări despre tine, spuse ea în cele din urmă. Dacă nu vrei să te întorci la tatăl tău, e mai cuminte să nu te vadă nimeni. Când nişte fete ca noi vin în târg singure, lumea intră la bănuieli şi se întreabă cum de nu suntem însoţite de un om mare. Iată de ce trebuie să te ascunzi: ca oamenii să nu întrebe de ce te afli aici. Aşa că te rog să te ascunzi sub păturile din spatele căruţei şi să nu spui nici pâs.

Aleta încuviinţă din cap şi Katie opri căruţa.

— Mai avem puţin şi ajungem în oraş, spuse ea. E timpul să te duci în spate şi să te întinzi, iar eu am să te acopăr.

Coborâră amândouă şi Katie o instală pe Aleta în spatele căruţei.

— Să nu ieşi din ascunzătoare până nu îţi spun eu, o instrui Katie pe fată. În târg va trebui să intrăm într-o prăvălie, aşa că o vreme nu vei auzi nimic. După aceea vom mai face o oprire. În tot acest răstimp tu să stai pitită sub pături şi să nu scoţi un sunet.

Peste zece minute am tras căruţa în faţa magazinului universal şi, luându-mi un aer de sclavă, am intrat împreună cu Katie în prăvălie.

— Bună ziua, doamnă Hammond, o salută Katie pe jupâneasă, străduindu-se să pară matură şi sigură pe ea. M-a trimis mama să achit datoria pe care o avem... ăă... pe care o *are* la dumneavoastră.

Coana Hammond își ridică privirea din spatele tejghelei, se uită chiorâș la mine, apoi întoarse ochii spre Katie.

— *Asta* ce caută aici?

— Îmi puteți spune, vă rog, cât avem de plătit? întrebă Katie, neluând în seamă întrebarea.

— Trei dolari și ceva, Kathleen.

— Bine, atunci aceasta va fi de ajuns, spuse Katie. Poftiți, doamnă Hammond, adăugă ea, întinzându-i una dintre monedele de cinci dolari.

— Dumnezeule mare, copilă, nu te-a învățat mamă-ta să nu umbli cu bani de față cu negrii?!

— Credeam că veți fi bucuroasă că ne plătim datoria.

— Da... desigur.. cum să nu mă bucur?... Dar... de unde are, oare, mamă-ta așa ceva?! exclamă jupâneasa, holbându-se uimită la moneda din aur masiv pe care tocmai i-o dăduse Katie.

— Nu știu, doamnă. Am vrea să mai cumpăram niște provizii, dacă n-aveți nimic împotrivă.

— Cum... cum să am? Mă duc doar să verific contul mamei tale.

— Aceasta este lista cu lucrurile de care avem nevoie, spuse Katie, întinzându-i un petic de hârtie.

Încă năucită, coana Hammond luă fițuica și se făcu nevăzută, iar noi o luarăm printre rafturi, încercând să nu ne uităm una la alta. Jupâneasa se întoarse după câteva minute.

— Marfa trecută pe listă e pe tejghea, Kathleen.

— Mulțumesc, doamnă.

— Am observat că ăsta nu-i scrisul mamei tale, comentă coana Hammond, suspicioasă.

— Nu, doamnă, răspunse Katie. Este scrisul meu.

— Aha... Ei bine, Kathleen... am verificat contul mamei tale și, dacă luăm în considerare și comanda de azi, îmi datorați cu totul 3 dolari și 63 de cenți. N-ai vrea să păstrez restul de 1 dolar și 37 de cenți drept acont pentru cumpărăturile viitoare?

— Nu, doamnă, răspunse Katie. Aș prefera, dacă nu vă supărați, să îi duc restul mamei.

Dezamăgită, coana Hammond scotoci prin sertarul cu bani și într-un târziu îi întinse restul lui Katie, sub forma unor bănuți de argint.

— Pune-i în buzunar, Kathleen, șopti jupâneasa, să nu-i vadă negresa. Nu-i cuminte să știe negrii de bani, să nu le vină cine știe ce idei.

— Da, doamnă, răspunse Katie. Mayme, ia cumpărăturile de pe tejghea și du-le la căruță.

Spunând acestea, Katie dădu să mă urmeze.

— A, era cât pe ce să uit de corespondență! exclamă coana Hammond.

Se aplecă să ia teancul de scrisori din spatele tejghelei și i le înmână lui Katie. Eu încetinii pasul, curioasă să aud ce altceva ar mai avea de adăugat.

— Unele dintre ele par să fie importante, comentă jupâneasa. Vezi să ajungă la mamă-ta. Nu care cumva să le pierzi și să cadă vina pe mine.

— N-am să le pierd, doamnă Hammond.

Ieșii încărcată cu zahărul, făina și celelalte provizii, iar Katie mă urmă.

După ce ne suirăm în căruță, Katie, care ținea încă în mână scrisorile, plesni din hățuri și o luarăm din loc, știind că doamna Hammond ne urmărește cu ochi de vultur din prăvălie.

Mă rugam în sinea mea ca Aleta, care stătea ascunsă sub pături, să nu facă cumva vreo mișcare.

Peste câteva minute, Katie opri șareta în fața băncii.

— Eu mai bine te aștept aici, miss Katie. Nu cred că le-ar prea conveni să vadă o negresă călcând în banca lor.

— Puțin îmi pasă dacă le convine ori ba, ripostă Katie.

— Știu, dar nu-i cuminte să atragem prea tare atenția.

— Fie cum zici tu, Mayme.

Katie intră în bancă, aruncă o privire în jur, apoi se îndreptă spre biroul directorului.

— Bună ziua, Kathleen, o salută bancherul. Iar te-a trimis mama singură la oraș?

— Ăă... da, domnule Taylor. M-a trimis să achit o parte din împrumut.

Zicând acestea, Katie vârî scrisorile în buzunarul rochiei și scoase, în schimb, cinci monede de aur pe care le așeză pe biroul bancherului.

— De unde, Doamne iartă-mă, le ai pe astea?! exclamă domnul Taylor, așezându-și monedele în palmă.

— De la unchiul meu, răspunse Katie. A găsit aur în California și l-a lăsat mamei în păstrare. Din moment ce monedele nu erau ale ei, mama n-a vrut să se folosească de ele, dar acum socotește că nu are încotro.

— A, da... da, desigur.

— Sunt de ajuns pentru a achita împrumutul făcut de mama?

— Mă tem că nu, Kathleen, răspunse domnul Taylor, fără să lase banii din mână. Dar vor acoperi o bună parte din datorie.

Fără a-i lăsa lui Katie răgazul de a hotărî dacă era sau nu o idee bună să îi lase întreaga sumă, bancherul vârî monedele într-un sertar, apoi scoase dintr-altul un vraf de hârtii pe care făcu iute câteva însemnări.

Katie nu putea decât să se felicite că păstrase ultima monedă în buzunar. Dacă i-ar fi dat-o, bancherul poate c-ar fi păstrat-o și pe aceea!

După câteva clipe, domnul Taylor ridică iar privirea.

— Am și înregistrat plata. Este un început bun în ceea ce privește achitarea creditului. Te mai pot ajuta cu ceva, Kathleen?

— Da, domnule, răspunse Katie, scoțând din buzunar ultima monedă de 10 dolari și așezând-o pe birou. Ați putea să îmi schimbați această monedă în mărunțiș?

— Mai ai și altele? întrebă directorul băncii.

— Nu, doar pe aceasta.

— Ești sigură că nu vrei să o adaugi la plata creditului?

— Da, domnule, sunt sigură. Avem... adică... mama are nevoie de bani mai mărunți pentru plata unor datorii mai mici.

— Înțeleg... În acest caz, cu mare plăcere.

Bancherul luă moneda şi se duse la ghişeul casierului, iar după vreo două minute se întoarse cu câteva monede de valoare mai mică.

— Poftim, Kathleen – 10 dolari în bani mărunţi. Spune-i mamei tale că îi mulţumesc pentru banii depuşi. Şi spune-i că încă tot mai trebuie să discutăm despre eşalonarea plăţilor. Trebuie să îşi achite cât mai grabnic primul împrumut. Perioada de graţie este pe sfârşite.

— Mulţumesc, domnule Taylor, am să îi transmit.

Katie dădu să plece, dar în ultima clipă se răzgândi şi se întoarse iar spre bancher.

— Domnule Taylor, aţi putea să îmi spuneţi care este valoarea creditului?

— Iniţial, cele două credite la un loc însumau 525 de dolari, răspunse bărbatul. După plata făcută azi mai rămâne puţin peste 150 de dolari la primul credit, care este cel mai presant. Dar mama ta ştie toate acestea.

— Da, desigur. Vă mulţumesc încă o dată, domnule Taylor.

Katie părăsi clădirea băncii cu buzunarul zornăind, doldora de mărunţiş, de parcă era cea mai bogată doamnă din lume.

Se sui înapoi în căruţă şi, cu toate că ardea de nerăbdare să-mi vorbească, îşi înfrână entuziasmul şi zâmbetul şi aşteptă până ajunserăm la o jumătate de milă de târg, departe de privirile curioşilor. Acolo opri căruţa şi îi strigă Aletei că poate să iasă de sub pături.

— Bravo, sunt mândră de tine, îi spuse ea fetei.

— A fost amuzant! exclamă Aleta, săltându-se pe capră lângă Katie.

Era prima dată când o vedeam zâmbind.

21
Lacrima

Prinsă cum fusesem cu sumedenia de lucruri pe care le aveam de făcut și de chibzuit, în ultimele două săptămâni nu mai dădusem decât într-un capăt al grajdului, unde veneau vacile la muls. Într-o zi, aruncând o privire spre capătul opus, am observat că perna, pătura și alte câteva lucruri folosite de Katie atunci când a ajutat-o pe Emma să-și aducă pruncul pe lume erau încă acolo. Niciuneia dintre noi nu îi trecuse prin cap să le strângă.

M-am dus să iau pătura ca s-o spăl. După aceea aveam de gând să scot paiele, să cobor un balot proaspăt din pod și să curăț nițel locul.

Pe când măturam paiele, razele soarelui, pătrunzând prin ușa deschisă, numai ce căzură pe un obiect ce lucea alb-albastru pe pământul bătătorit. Când m-am aplecat să îl ridic, nu mi-a venit să-mi cred ochilor. Era podoaba mămucăi, cea cu litere din aur gravate pe fond albastru! Acum că o revedeam, mă întrebam cum de nu o găsisem printre lucrurile ei.

Am ținut îndelung în palmă micul obiect, năpădită de amintirea celor dragi. Mama îl avusese de când mă știam, dar încă tot nu aveam habar ce era. Avea o formă ciudată și multă vreme crezusem că e ac de păr, dar nu aducea cu nicio podoabă pe care o văzusem purtată de femeile albe.

Prima dată am văzut-o ținând în mână micul giuvaer cu ani în urmă, iar când am întrebat-o ce era, ea a schițat doar un surâs trist și mi-a spus că literele întruchipau o lacrimă.

— Ce înseamnă asta? am întrebat-o.

— Unele amintiri e mai bine să fie date uitării, mi-a răspuns ea, după care n-a mai vrut să răspundă la nicio întrebare legată de obiectul acela.

Cum stăteam eu așa în grajd, numai ce m-am dumirit că mica podoabă nu ajunsese acolo cu ajutorul meu.

Atunci cine o adusese?

Am ieșit din grajd și m-am întors în casă. Katie, Emma și William erau în bucătărie, iar întâmplarea făcea ca Aleta să fie, din fericire, sus, în odaia lui Katie. Tocmai ce voiam s-o întreb pe Katie de podoabă, dar de cum am deschis mâna să i-o arăt, Emma încercă să mi-o smulgă din palmă.

— De unde-l ai? se oțărî ea. E al meu!

Nedumerită, făcui un pas înapoi, strângând obiectul în mână.

— Despre ce vorbești?

— Despre lucrușoru' cela. Io l-am pierdut, e al meu, stărui Emma. Un' l-ai găsit?

— În grajd, sub paiele pe care stăteai culcată în ziua când te-am găsit.

— Iacătă – întocmai cum îți zisei. Mi-a alunecat pasămite din mână. Dă-l încoa'.

Văzând cum îi scânteiază ochii, făcui încă un pas în spate, strângând podoaba în palmă. De pe-acum începea să-mi sară și mie muștarul.

— Despre ce este vorba? mă întrebă Katie, neînțelegând de ce ne sfădeam.

Am deschis mâna și i-am arătat obiectul.

— Este un buton de cămașă, spuse ea.

— Un buton? făcui eu mirată.

Era prima dată când auzeam cuvântul.

— Un fel de nasture cu care își încheie bărbații manșetele la cămașă, mă lămuri Katie. Unde este celălalt?

— Nu mai e altul. Pe ăsta l-am găsit sub paiele pe care stătea Emma când l-a născut pe William.

— Înseamnă că este al Emmei, cum zicea ea?

— Nu, miss Katie. Butonul ăsta a fost al mămucăi. Îl avea de ani de zile.

— Ba că-i al meu! sări iar Emma cu gura. Io l-am adus cu mine când am fugit.

Katie își plimbă zăpăcită privirea de la una la alta.

— Ce reprezintă literele, Mayme? mă întrebă ea în cele din urmă.

— Nu știu. Mămuca nu mi-a zis decât că ele înseamnă „lacrimă".

— Poate că acesta, al Emmei, este celălalt buton, sugeră ea. Sunt întotdeauna pereche.

— Mămuca avea numai unul. Cum ar putea Emma să-l aibă pe celălalt? Dacă este al tău, adăugai eu iritată, întorcându-mă spre Emma, fă bine și ne spune de unde îl ai!

— Ce-ți pasă ție de unde-l am? Îl am și gata!

— Din cer nu poate să fi picat, Emma, interveni Katie cu blândețe. Nu vrei să-mi spui de unde îl ai?

— L-am găsit.

— Unde?

— L-am găsit undeva când nu era nimenea prin preajmă... Era acol', era frumos și n-avea stăpân, așa că l-am luat și gata.

În momentul acela, amintindu-mi cele istorisite de Emma despre fuga ei de pe plantație, cum se dusese ea în colonia negrilor după ce fuseseră toți uciși, mă străbătu un fior. Cum de nu mă gândisem până atunci la asta? *William* era unul dintre feciorii lui McSimmons! De îndată ce îmi veni numele în minte, gândul îmi zbură la bărbatul care întrebase de Emma la prăvălia coanei Hammond.

Bărbatul acela fusese chiar el, William McSimmons!

— Asta s-a întâmplat înainte să fie omorâți toți negrii? o întrebai eu pe Emma.

— Da, o dată când toți erau afar' pe câmp, la muncă.

— Toți sclavii?

— Toți ăia de munceau pe câmp. Io eram sclavă de casă.

— Și în ziua aia te-ai dus în colonia negrilor, când toată lumea era plecată, și ai găsit podoaba asta?

— Da. Când am intrat în colibă, am văzut-o…

Dându-și seama că se dăduse de gol, Emma își încleștă buzele.

— Ai văzut-o și ai furat-o – asta voiai să zici?

Emma nu spuse nimic.

— Ai găsit-o într-una dintre colibele negrilor, am dreptate? stăruii eu. În vreme ce sclavii munceau afară pe câmp, te-ai furișat în colibă, ai văzut butonul și l-ai luat, nu-i așa?

Tăcere.

— Aceea era casa mea, Emma. Iar butonul era al mămucăi!

Emma își întoarse privirea, stânjenită și totodată ofuscată că îi descoperisem secretul.

— Cum îl chema pe stăpânul tău? îi dădui eu înainte cu întrebările. Cum se numea ăl de te-a lăsat grea?

Niciun răspuns.

— Emma, te rog să răspunzi la întrebare, îi ceru Katie pe un ton apăsat, de stăpână a casei.

Tăcere.

— McSimmons. Așa îl chema pe stăpân, scânci Emma într-un sfârșit.

— Aha, deci podoaba chiar *era* a mămucăi! sării eu. Ai luat-o din coliba noastră!

— Eu încă tot nu înțeleg, Mayme, spuse Katie, întorcându-și privirea spre mine.

— Acum e limpede, miss Katie, de ce i-a dat pruncului numele William, zisei eu. Nu știu cum de nu mi-am dat seama mai devreme.

— Despre ce, Doamne iartă-mă, vorbești?

— Eu și Emma am fugit de pe aceeași plantație! Tatăl pruncului este William McSimmons, fiul fostului meu stăpân. La câte vorbe au tot umblat despre ceea ce le face sclavelor, n-am nicio îndoială că el a lăsat-o grea pe Emma. El e bărbatul care a întrebat de ea la magazinul universal.

— Ce?? Conașu' a-ntrebat de mine?? Văleu, Doamne! țipă Emma, începând să plângă cu sughițuri.

— Atunci cum de voi două nu vă cunoșteați? mă întrebă Katie, nebăgând în seamă tărăboiul făcut de Emma preț de o clipă.

— Nu știu, miss Katie. Nici eu nu-mi dau seama. Habar n-am cum de n-am văzut-o pe plantație. Dar, dacă stau bine să mă gândesc, până acum câteva zile eram încredințată că nimeni din familia McSimmons n-a scăpat cu viață.

Mă întorsei iar spre Emma.

— Câtă vreme ai lucrat la conac?

— Nu știu sigur, se smiorcăi ea printre lacrimi. În jur de-un an. Eram mai mereu cumpărată și vândută mai departe. Stăpânu' nu mă cumpărase de multă vreme înainte să se-ntâmple ce s-a-ntâmplat. Îmi pare rău, don'șoară Mayme. Nu știam că podoaba era a lu' mămuca matale. N-am vrut s-o șterpelesc. Da' era așa de frumoasă și io n-am avut niciodată ceva așa de frumos.

La cât era de tristă și de nenorocită, n-aveam cum să nu o iert.

— Nu face nimic, Emma. Ce-a fost a fost și acum totul s-a lămurit.

— Îți mulțumesc, don'șoară Mayme. Ești la fel de bună cu mine ca don'șoara Katie.

În lumina mâniei pe care o simțisem adineauri față de ea, cuvintele acelea mă făcură să mă rușinez. Eram supărată pe mine că mă înfuriasem așa de tare. Acum că, în afară de mine și de Katie, trebuia să avem grijă de încă trei persoane, nu îmi puteam îngădui să mă arăt furioasă și egoistă din pricina unui lucru mărunt cum era un buton de cămașă. Katie se purta ca un om mare și așijderea se cuvenea să mă port și eu. Ce mai, trebuia să mă maturizez.

Chiar dacă lămurisem pentru moment tainica apariție a butonului, găsirea lui continua să îmi stârnească o mulțime de întrebări la care nu aveam răspuns. Butonul, aurul găsit în pivniță, locul de unde venea Aleta, toate erau un mister.

22
Respect

Încă tot nu avusesem prilejul să îi povestesc de-a fir a păr lui Katie cele întâmplate în ziua când fusesem plecată. Era ceva mult prea personal și intim ca să pot istorisi totul dintr-o răsuflare sub privirile dușmănoase cu care mă săgeta Aleta, sau în timp ce mulgeam vacile și ne îndeletniceam cu treburile gospodărești, sau de față cu Emma care ar fi început fără doar și poate să trăncănească și să mă sâcâie cu tot soiul de întrebări ca să afle dacă era și ea liberă. Trebuia să aștept momentul potrivit. Voiam să îi vorbesc lui Katie când nu exista riscul de a fi întrerupte.

Trecuseră câteva zile de când Aleta era la noi și ne străduiam să revenim la rutina noastră normală – chit că, de la sosirea Emmei încoace, nimic nu mai fusese cu adevărat normal. Acum că aveam și alte persoane în preajmă, totul se schimbase.

Într-o noapte, Katie veni în odaia mea și se vârî sub pături lângă mine.

— Aleta doarme?

— Cred că da, răspunse Katie.

Vreme de vreo două minute am savurat în tăcere apropierea una de cealaltă sub păturile călduroase, simțindu-ne mulțumite și în siguranță.

— Mă bucur că William nu se mai trezește în timpul nopții, spuse la un moment dat Katie.

— Aşa-i că Emma devine o mamă din ce în ce mai bună? Ţine tare mult la copilaş.

— Azi, când am intrat la ea, stătea aplecată peste prunc şi îi gângurea duios – chit că n-am înţeles o boabă din ce spunea!

— Noi, ăştia de culoare, avem un fel al nostru de a le vorbi pruncilor.

— Nu-i aşa, Mayme, că e plăcut să ai grijă de alţii? Mie îmi dă sentimentul că fac ceva important.

— Ne ajută să uităm o vreme de necazurile noastre, atâta lucru-i sigur.

Se lăsă o vreme tăcerea.

— Ce s-a întâmplat când te-ai întors la plantaţia McSimmons? întrebă în cele din urmă Katie. Spuneai că a fost grozav.

Arsesem de nerăbdare să îi povestesc lui Katie cele întâmplate încă de la întoarcere, dar avusesem nevoie de un scurt răgaz să mi se aşeze gândurile ca să ştiu ce să-i spun. Uneori lucrurile cele mai importante sunt cele de care îţi este cel mai greu să vorbeşti, şi uite aşa te trezeşti vorbind în schimb despre fel şi fel de lucruri mărunte care nu au, până la urmă, nicio însemnătate. Adevărul e că aşteptasem să vină momentul potrivit fiindcă îmi doream din suflet să îi povestesc lui Katie nu doar ceea ce am aflat în ziua cu pricina, ci şi tot ce am gândit şi am simţit după aceea.

— M-am întâlnit cu Josepha, jupâneasa din casa stăpânului, începui eu într-un târziu. Cei de la conac sunt cu toţii în viaţă, doar sclavii de la colibe au fost omorâţi. Dacă aş fi ştiut că Emma a lucrat acolo, aş fi întrebat şi de ea. Încă tot nu pot să-mi explic cum de n-am văzut-o niciodată. În fine... Josepha mi-a spus că războiul a luat sfârşit şi că toţi sclavii au fost eliberaţi.

Mă uitai la Katie. Ştirea nu păru să o uimească aşa cum mă uimise pe mine.

— Aşa cum a fost eliberat fiul lui Henry? întrebă ea.

— *Toţi* sclavii au fost eliberaţi, miss Katie. Sclavii de pretutindeni. Acum este împotriva legii să ai sclavi.

Katie tot nu părea să priceapă pe de-a-ntregul tâlcul vorbelor mele. Iar, dacă îl pricepea, nu părea s-o mişte la fel de tare cum

mă mișcase pe mine. Cum era cu putință? Poate pentru că ea nu fusese sclavă toată viața.

— Din moment ce jupâneasa... Josepha este tot la conac, nu înseamnă că este în continuare sclava domnului McSimmons?

— Nu, miss Katie. Josepha nu mai e sclavă. E *liberă* să plece oricând.

— Atunci de ce a rămas acolo?

— Așa a vrut ea. Acum este *plătită* pentru munca ei. Dacă aș fi ales să lucrez acolo, aș fi primit și eu o leafă. Josepha a stăruit să rămân la stăpânul McSimmons și să muncesc ca ea, pe simbrie. Acum, dacă un negru lucrează pentru un alb, trebuie să fie plătit la fel cum sunt plătiți albii.

— Păi, atunci și *tu*, Mayme, ești liberă.

— Da, de aceea spuneam că s-a întâmplat ceva strașnic. Nu mai sunt o fugară, miss Katie. Sunt un om *liber*!

Katie îmi cumpăni vorbele nedumerită, apoi nedumerirea de pe chipul ei se prefăcu în îngrijorare. La început nu i-am înțeles reacția. Mă așteptasem să fie și ea bucuroasă și entuziasmată de veste. Începea, vezi bine, să priceapă însemnătatea vorbelor mele, dar altfel decât mine.

Urmă o tăcere lungă.

— Mayme..., începu ea într-un târziu, cu vocea șoptită și tremurată, vrei să pleci de la Rosewood?

Atunci am înțeles de ce se purtase așa de curios.

— Nu... nici gând, miss Katie. Singurul motiv pentru care ți-am împărtășit vestea este fiindcă vreau să știi, atâta tot.

— Dar... ești liberă. Nu vrei să te duci în altă parte?

— Nu, miss Katie. Unde altundeva să mă duc?

— Ai putea să te întorci pe plantația McSimmons.

— Acum căminul meu este aici, alături de tine. *Vreau* să r ămân aici.

Se făcu liniște vreme de câteva clipe, apoi îi veni o idee și Katie se lumină la față.

— Atunci nu mai trebuie să ne prefacem că ești sclava mea, spuse ea. De acum înainte suntem pe picior de egalitate.

— Doar că aceasta este plantația ta, iar eu nu am nimic în afară de...

Aducându-mi aminte de batistă, am sărit din pat și, înșfăcând-o de pe comodă, unde o lăsasem, m-am dus să i-o arăt lui Katie, după care i-am povestit despre cei 11 cenți și despre vizita mea la Oakwood.

— De acolo am cumpărat batista. Este primul lucru pe care l-am cumpărat vreodată.

— E drăguță, spuse Katie.

— Îmi pare rău că n-am venit întins acasă.

— Nu-ți face griji. Mă bucur că ai cumpărat batista. Gândul că ești liberă mă face fericită. La început eram doar îngrijorată că îți vei dori, poate, să pleci.

— Nu, miss Katie, nici prin cap nu-mi trece să plec de lângă tine.

— Poate că s-ar cuveni să îți plătesc și eu o simbrie. Ar fi trebuit să-ți dau una dintre monedele acelea de aur.

— Nici vorbă, miss Katie! am râs eu. Nu-s simbriașa ta. Suntem doar două prietene care încearcă din răsputeri să răzbească împreună.

— Din moment ce acum suntem egale, îi dădu ea înainte, nu crezi că a sosit timpul să-mi spui, simplu, Katie?

— Nu suntem egale, miss Katie. Sclavii au fost eliberați, dar asta nu schimbă cu nimic faptul că tu rămâi albă, iar eu neagră.

— Ce are a face culoarea pielii cu asta? întrebă ea nedumerită.

— Nu știu, miss Katie, dar ar fi nelalocul lui să-ți spun, pur și simplu, pe nume. Încă tot se mai cuvine să îți arăt un pic de respect.

— De ce ar trebui să fii mai respectuoasă cu mine decât sunt eu cu tine?

— Pentru că nu suntem la fel. Și pentru că asta este casa ta.

— Nu, nu suntem la fel, încuviință Katie, dar niciuna dintre noi nu este cu nimic mai presus de cealaltă.

— Sună pur și simplu mai respectuos să-ți spun *miss* Katie.

— Respectul trebuie să fie reciproc. Sau poate vrei ca de acum încolo să-ți spun și eu *miss Mayme*?

Mă pufni râsul.

— Nu, ar suna caraghios să-mi zici așa.

— Dacă refuzi să-mi spui, simplu, *Katie*, urmă ea, atunci am să-ți spun și eu *miss Mayme*... sau poate chiar *miss Mary Ann* sau *miss Jukes*.

Izbucnirăm amândouă în râs.

Niciuna dintre noi nu bănuia că în odaia alăturată Aleta, care nu adormise de-a binelea, stătea trează în pat, trăgând cu urechea.

Nu știu ce-o fi gândit fata despre ceea ce tocmai auzise. Deși Katie nu-și dădea seama la fel de limpede ca mine, mai că ajunsese o a doua mamă pentru copilă. Aleta îi sorbea fiecare vorbă și o urma peste tot, aidoma unui copil ascultător care nu iese din cuvântul părintelui său.

Și cred că iubirea care vedea că există între mine și Katie începea s-o scoată din răbdări.

23
Povești

Cum stăteam noi întinse în pat, se lăsă o vreme tăcerea.

— Mi-e dor de zilele în care citeam împreună și îmi spuneai povești, spuse Katie la un moment dat.

— Și mie.

— Mă bucur că suntem în măsură s-o ajutăm pe Aleta să treacă peste aceste clipe îngrozitoare, dar mai nou abia de mai apucăm să schimbăm și noi o vorbă. Știu că trebuie să îi fim aproape până aflăm unde se află tatăl ei, dar nu îmi place defel cum se poartă cu tine.

Se făcu iar liniște.

— Spune-mi o poveste, Mayme, mă rugă Katie după câteva clipe.

Întorsei, mirată, capul spre ea.

— Acum?

— Da, te rog. A trecut mai bine de o săptămână de când nu ne-am mai spus povești. Spune-mi o poveste cu cumătrul Iepurilă.

— Bine... Stai să văd dacă-mi amintesc una interesantă.

Am stat câteva clipe pe gânduri, apoi am început povestea. Katie își lăsă capul pe pernă și oftă mulțumită.

Peste câteva minute, când am isprăvit istorioara și mi-am întors capul spre ea, Katie dormea deja adânc.

M-am dat jos din pat, am stins lampa cu petrol, apoi m-am cuibărit iar lângă ea, fericită cum nu mă mai simțisem de zile întregi, de când aflasem că sunt un om liber.

În seara următoare, după cină, Katie le anunță pe fete că, după ce se vor pregăti de culcare, or să aibă parte de o surpriză.

Întocmai cum nădăjduise ea, Aleta se lumină la față preț de o clipă.

— Și pe mine nu mă așteaptă nicio surpriză? întrebai eu râzând.

— Tu *ești surpriza*, Mayme! exclamă Katie. Așadar, Aleta – du-te afară, la closet, dacă simți nevoia, apoi urcă fuguța în dormitor, pune-ți cămașa de noapte și întoarce-te repejor în salon.

Încă tot nu înțelegeam ce pune la cale Katie, dar cert e că zâmbea cu toată fața, iar Aleta, molipsindu-se parcă de entuziasmul ei, se grăbi să îi dea ascultare.

Peste zece minute ședeam cu toții în salon, Aleta lipită de Katie, care avea brațul petrecut pe după ea, Emma într-un alt fotoliu, ținându-l pe micul William la sân, iar eu pe balansoarul de lemn.

— Ce-ați zice de o poveste înainte de culcare? le întrebă Katie pe Aleta și pe Emma.

— Ar fi strașnic, don'șoară Katie! exclamă Emma. Nici nu mai știu de când am auzit ultima oară o poveste.

— Dar ție, Aleta, ți-ar plăcea să auzi o poveste?

— Da, răspunse fetița în șoaptă.

— Mayme, spune-ne povestea pe care mi-ai spus-o aseară, spuse Katie, întorcându-se spre mine. Am adormit înainte să aud cum se sfârșește.

Carevasăzică despre asta era vorba!

— Bine, mă învoii eu. E o poveste despre ziua în care cumătru' Vulpoi s-a dus la vânătoare, că-i era foame, și s-a întâlnit cu cumătru' Iepurilă.

Mă uitai la Aleta.

— Aleta, ai vrea să spun povestea schimbându-mi glasul, așa cum ar zice-o un negru bătrân?

Surprinsă pesemne de faptul că îi vorbisem direct, copila nu spuse întâi nimic, apoi încuviinţă încet din cap.

— Bine atunci, începui eu, povestea sună aşa... Într-o zi cumătru' Iepurilă a ieşit - zice-se - la plimbare şi s-a-ntâlnit cu cumătru' Vulpoi. Cumătru' Vulpoi, care se ducea la vânătoare, îl chemă să meargă cu dânsu', da' fiin'că era o zi ce îmbia la trândăvie, cumătru' Iepurilă îi spuse că are altele de făcut. Cumătru' Vulpoi tare se mai necăji când auzi una ca aceasta, dar zise c-o să-şi încerce orişicum norocu' ş-o luă din loc. Şi uite aşa, cumătru' Vulpoi a vânat cât îi ziulica de lungă şi, având noroc cu caru', a prins la vânat cât să nu poată duce.

Nu ştiu câte din toate astea înţelegea Aleta, care stătea cuibărită lângă Katie, dar cert e că faţa începea să i se lăţească într-un zâmbet.

— Spre seară, cumătru' Iepurilă se întinse să-şi dezmorţească, vezi bine, mădularele şi, zicându-şi că cumătru' Vulpoi ar fi trebuit să se-ntoarcă de multişor, se sui pe-o buturugă şi ciuli urechile, doar-doar l-o auzi venind. Nu trecu mult şi-l şi auzi. Cumătru' Vulpoi venea prin pădure, cântând vesel nevoie mare. Atunci cumătru' Iepurilă numai ce se dădu jos de pe buturugă şi se întinse în mijlocu' drumului, făcând pe mortu'.

— De ce-a făcut pe mortu'? întrebă Emma somnoroasă.

William deja adormise şi cred că şi pe ea o trăgea abitir somnul.

— Aşteaptă şi-ai să vezi, Emma. Când se apropie şi îl văzu pe cumătru' Iepurilă lungit colo în mijlocu' drumului, reluai eu firul poveştii, cumătru' Vulpoi îşi frecă fericit palmele la gându' că în seara aia o să pape iepure la ceaun. Se uită, aşadar, mai îndeaproape, îl întoarse pe iepure pe-o parte şi pe alta şi, după ce îl cercetă îndelung zise aşa: „Îi mort de-a binelea. Pare-se c-o zăcut aşa vreme îndelungată sub soarele aista fierbinte. N-am mai văzut în viaţa mea un iepuroi aşa de gras, da' bag seama c-o zăcut prea mult la soare ca să fie încă bun de mâncat. Mi-e teamă să-l iau cu mine acasă." Cumătru' Iepurilă tăcea mâlc. Cumătru' Vulpoi îi linse pulpele, da' apoi o luă din loc, lăsându-l pe iepure în mijlocu' drumului. De îndată ce vulpoiu' se făcu nevăzut,

cumătru' Iepurilă sări în picioare și țuști! prin pădure, să-i iasă 'nainte. Și cum își vede el așa de drum, cumătru' Vulpoi numai ce dă iară de cumătru' Iepurilă, ce zace țapăn în mijlocu' drumului, la fel ca înainte. Și cumătru' Vulpoi stă și se zgâiește la iepure și cade el așa pe gânduri, minunându-se cum de dă la tot pasu' de iepuri morți. Își lepădă desaga cu vânat și-și zise așa: „Îi păcat să dau cu picioru' la asemenea pradă. O să-mi las aicea desaga cu vânat și mă duc să iau iepurele ălalalt, după care o să mă-ntorc după aista și-o să zic că io i-am vânat și toți or să creadă că-s ăl mai iscusit vânător din tot ținutu'". Zicând acestea, vulpoiu' își lepădă desaga cu vânat și se duse după primu' iepure. De cum se făcu vulpoiu' nevăzut, iepurele cel șiret sări în picioare, înșfăcă desaga și o tuli spre casă. Când se întâlni iar cu cumătru' Vulpoi, îi strigă așa: „Ci, ia zi, cu ce te alesești după vânătoarea de deunăzi, cumetre?". Vulpoiu' își linse rușinat blana ș-apoi îi strigă 'napoi: „Cu o învățătură zdravănă de minte". La auzul acestor vorbe cumătru' Iepurilă pufni în râs și îi răspunse așa: „Păi, de știam că asta cauți, îți dădeam eu una cu plăcere."

Îmi întorsei privirea spre Katie. Aleta adormise, iar Katie zâmbea cu toată fața. Mai că mă simțeam din nou ca în sânul familiei.

După aceea, poveștile de dinainte de culcare au devenit o obișnuință. Seară de seară, fie spuneam eu câte o snoavă, fie ne citea Katie din cărțile ei de povești.

24
Ziua de spălat rufe

De când ni se alăturase Aleta, Katie era ocupată cu ea mai tot timpul. Faptul că fetița se ținea scai de ea începea, în mod vădit, s-o obosească. Unde mai pui că începeam să rămânem în urmă cu fel și fel de treburi gospodărești.

— Socotesc c-ar trebui să spălăm în curând niște rufe, miss Katie, i-am spus eu într-o zi însorită de la începutul lui iunie. Nu de alta, dar șorțurile și ștergarele sunt cam murdare.

— Chiar aseară mă gândeam cât de plăcut ar fi să dormim iar în așternuturi curate, zise Katie. Ce-ar fi să spălăm rufele chiar azi?

Aleta își plimbă privirea de la una la alta, nedumerită de faptul că Katie mă întreba *pe mine* ce să facem, dar nu spuse nimic.

— Și scutecele lu' William tre' spălate, se băgă Emma în vorbă. Aproape le-am isprăvit pe ălea de le-am spălat data trecută, și mirosu' îmi mută nasu' și mie, chiar de-s mămuca lui!

Mă pufni râsul.

— Atunci cred c-ar trebui să pregătim azi totul și să spălăm rufele mâine, am conchis eu. Va lua ceva vreme până ce are să se încălzească apa. O să trebuiască să ne apucăm de treabă dis-de-dimineață.

— Aleta, spuse Katie, noi două o să dăm o raită prin casă și o să strângem tot ce e de spălat – hainele, așternuturile de pat și ștergarele de bucătărie.

— Iar eu am să aduc lemne și am să fac focul afară, spusei eu. Dar o să am nevoie de ceva ajutor ca să pot așeza covata pe foc.

— Te pot ajuta eu, don'șoară Mayme, sări Emma.

— O s-o ridicăm toate patru, am ripostat eu.

De fapt, când veni vremea să așezăm albia pe suportul de fier, de căznit, ne-am căznit mai mult eu și Katie, căci Aleta nu ne-a fost de mare ajutor și nici Emma n-a prea pus umărul la ridicat.

La sfârșitul zilei aveam deja totul pregătit și albia de spălat așezată în curte, pe grătarul pus deasupra lemnelor de foc. De o parte a focului se afla o platformă de lemn, așezată acolo în așa fel încât locul în care urma să spălăm rufele să nu se noroiască. O parte din albie era ferită de un cadru metalic, ca flăcările să ardă sub ea fără să ia foc platforma, iar noi spălam rufele în cealaltă parte. Lângă sforile pentru rufe, pe o altă platformă de lemn, era așezată o a doua covată, cu pompă, pentru clătit.

După ce am umplut prima albie cu apa adusă în găleți de la pompă, nu ne mai rămânea decât să aprindem focul și să așteptăm ca apa să se încălzească îndeajuns pentru spălatul rufelor.

A doua zi dimineața m-am trezit, ca de obicei, prima și am coborât scara cu gândul să aprind focul ca să se încălzească apa. Și ziua aceea se anunța a fi zăpușitoare, așa că era de preferat să isprăvim treaba cât mai iute. După ce am trecut pragul, am aruncat o privire în jur. Nu sufla nicio adiere de vânt, iar aerul era răcoros și plin de freamătul păsăretului și al celorlalte necuvântătoare – porcii guițau, vacile mugeau, iar cântecul cocoșilor răsuna deja de un ceas. Apoi îmi ieșiră în întâmpinare câinii, dând veseli din coadă și hămăind de parcă era prima dată când mă vedeau.

Am dat o raită prin jur, cumpănind la cât de încurcată e uneori viața. Abia ce ne obișnuiserăm s-o avem pe Emma prin preajmă, când hop și Aleta – încă o grijă pe cap. Oare lucrurile aveau să revină vreodată pe făgașul normal? De fapt, ce era normal în viețile noastre? Nu îi purtam pică Aletei, dar cert e că prezența ei schimbase mult lucrurile. Iar ieri băgasem de seamă o ușoară schimbare și la Katie. O fi fost din pricina celor spuse de mine,

cum că sclavii fuseseră eliberați. Spre adânca mea mirare, aș fi putut jura că începuse să mă trateze altfel. În răstimpuri se uita la mine fără să spună nimic sau șovăia înainte de a-mi vorbi, parcă privindu-mă cu *mai mult*... respect. Alta poate că ar fi fost mândră, dar eu una mă simțeam stingherită când mă privea în felul acela respectuos. Dacă până atunci știusem exact cum să mă comport, acum mă zăpăcisem de-a binelea. Era, bag seama, o schimbare cu care trebuia să ne obișnuim amândouă. Eu nu simțeam niciun fel de schimbare lăuntrică. În sufletul meu eram în continuare cea de dinainte. Totuși, faptul că acum nu mai eram o sclavă fugară, ci un om liber, însemna o schimbare uriașă, fie că sufletul meu rămăsese același ori ba.

M-am întors în bucătărie, am scos niște cărbuni din sobă, i-am dus afară într-o găleată și apoi am deșertat cu grijă găieata sub grămada de lemne, strângând cărbunii laolaltă ca să nu se răcească. Apoi am acoperit grămăjoara cu niscaiva paie și vreascuri și am suflat deasupra lor. Paiele s-au aprins numaidecât și în scurtă vreme ardea deja focul.

M-am întors în casă și am pus niște lemne în sobă. Până să se încingă, au început să se trezească și celelalte fete. După ce am muls vacile și am dat de mâncare porcilor, găinilor, cailor și câinilor, am scos vacile la păscut. Aleta a venit pentru prima oară cu mine și cu Katie, iar Emma a rămas să îngrijească de William. Deși la întoarcere a stat pe lângă Katie, Aleta părea să se obișnuiască încet-încet și cu mine. Din albia de spălat ieșeau deja aburi.

— Hai să vedem dacă s-a încălzit îndeajuns apa, am spus eu.

Aleta o zbughi înainte și își vârî mâna în apa clocotită.

— Au! E prea fierbinte!

Katie și cu mine pufnirăm în râs, iar Emma, care tocmai ce trecuse pragul cu un coș plin cu rufe, ni se alătură.

— Adu o găleată cu apă de la pompă și toarn-o pe foc, am îndrumat-o eu pe Aleta.

După ce fata se duse după apă, eu, Katie și Emma ne-am apucat să cărăm afară grămezile de rufe murdare. Am adus întâi

așternuturile de pat, șorțurile și lenjeria de corp și le-am lepădat în albie, după care am pus leșie și albăstreală.

— Bagă și rufele tale, am îndemnat-o pe Emma.

După ce rufele Emmei fură puse și ele în albie, stând pe platforma de lemn, departe de focul ce încă mai ardea înăbușit de o parte a coveții, am amestecat și am bătut bine toată rufăria cu două maiuri. După spălarea albiturilor, aveau să vină la rând rochiile de lucru, cuverturile și lucrurile mai grele, iar mai apoi hainele de lucru murdare, care se mânjiseră de bălegar în timp ce mulgeam vacile ori făceam curățenie în boxe.

— Ce-ar fi, am întrebat-o pe Katie, dacă le-am mai lăsa pe astea la înmuiat și am pregăti între timp albia pentru clătit?

— Aleta, o strigă Katie pe copilă, ești bună să învârți rufele împreună cu Emma câtă vreme Mayme și cu mine ne ducem să umplem cealaltă albie?

Aleta se înființă numaidecât lângă ea, îi luă maiul din mână și se apucă să învârtă voinicește.

— Pe măsură ce le învârți, bate-le bine – uite, așa cum face Emma, o instrui Katie. Asta e... bravo, Aleta!

Înainte de toate, am întors albia cu fața în jos și am curățat-o. N-o mai spălasem de la ultima folosire și voiam să ne încredințăm că apa pentru clătit are să fie curată. Odată curățată, am așezat albia la loc pe platformă și am umplut-o cu apă de la pompă.

— A venit, bag seama, timpul să ne apucăm de frecat, i-am spus eu lui Katie când am isprăvit treaba.

— Mă duc să aduc cele două scânduri de spălat, zise ea.

— Pot să le frec singură, miss Katie.

— Nici gând, Mayme, ripostă ea. Am să te ajut și eu.

Când trecurăm pe lângă Emma și Aleta, care învârteau și băteau mai departe albiturile în albie, Katie ridică o sprânceană și îmi aruncă o privire încărcată de speranță. Cele două își spuneau ceva și chiar dacă, departe fiind, nu puteam desluși ce anume, faptul că schimbau două vorbe o încânta nespus de tare pe Katie.

Când ne-am întors, am auzit-o pe Emma spunând:

— Faci o treabă tare bună, don'şoară Aleta. Îi tare iscusită, don'şoară Mayme, adăugă ea, întorcându-se spre mine.

— Văd, Emma. Şi mulţumită vouă, bag seama că ne şi putem apuca de frecat. Ştii să foloseşti o scândură de spălat? o întrebai eu pe Emma.

— Păi, cum să nu ştiu, don'şoară Mayme?! Că doar am spălat cu scândura de o grămadă de ori!

— Atunci hai să ne apucăm noi două de frecat.

Când Katie se întoarse cu scândurile de spălat, le-am rezemat pe marginea albiei. Aleta învârtea mai departe rufele – începând să obosească, încetinise, ce-i drept, ritmul – şi Katie i se alătură. Eu şi Emma ne-am aplecat peste margine şi am luat pe rând la frecat toate rufele. Odată frecate, le storceam bine, iar Katie le ducea la clătit.

În patru, treaba a mers mult mai iute decât la ultimul spălat, când trebuise să frec singură toate rufele. Katie chiar că învăţa să muncească din greu! Din vreme în vreme, îmi aruncam ochii spre ea, minunându-mă să o văd atât de schimbată. Era pusă pe treabă, nu glumă! Chit că n-o cunoscusem, mă îndoiesc că mama lui Katie trudise vreodată cu atâta râvnă.

Am spălat încă trei ture de rufe şi uite aşa ne-a trecut dimineaţa, frecând, storcând, clătind şi storcând iar. La amiază sfoara de rufe era plină de haine, aşternuturi, prosoape, ciorapi, cuverturi şi şorţuri, iar noi eram sleite de puteri. Nici nu ne mai simţeam braţele de la atâta frecat! Ultimele cuverturi ude au fost prea grele ca să le putem freca la fel de aprig ca pe celelalte – le-am învârtit pur şi simplu de colo colo, apoi le-am lăsat la înmuiat în covată. De pe-acum apa era, ce-i drept, cam murdară, dar noi eram pur şi simplu prea istovite ca să le frecăm mai bine.

— Am obosit, murmură Aleta.

— Şi io la fel, don'şoară Aleta, zise Emma.

— Şi eu, mă alăturai celor două, dar nu mai e mult şi-am isprăvit.

Între timp se făcuse zăpuşeală şi asudam zdravăn toate patru.

Katie tocmai storcea una dintre ultimele rochii de lucru, când rochia căzu înapoi în albia de clătit, împroşcând-o cu apă.

— O, ce plăcută e apa asta rece! exclamă ea.

În loc să întindă mâna după rochie, rămase nemişcată preţ de câteva clipe, parcă prea ostenită pentru a mai face ceva. Apoi izbucni în râs şi, lovind apa în direcţia în care mă aflam eu, de cealaltă parte a albiei, mă stropi din cap până în picioare.

— Katie!

Râzând şi mai abitir, Katie şfichiui iar apa. Sării la o parte să mă feresc. Katie vârî atunci o găleată în apă, o umplu până la jumătate şi se repezi spre mine. Înţelegând ce avea de gând, am dat s-o iau la fugă. Dar era prea târziu. Simţii pe spate şuvoiul de apă, apoi o auzii hohotind.

— Katie, îi strigai eu, vezi că pot să fug mai iute ca tine!

Înşfăcai prima găleată ce îmi ieşi în cale şi tocmai o umpleam cu apă, când Katie îmi turnă în cap o altă găleată.

— O, stai că te prind eu! strigai, răsucindu-mă pe călcâie.

Katie o tulise. Mă luai după ea, cu găleata în mână, şi încercai s-o stropesc din fugă, dar nu îi nimerii decât umerii.

De pe-acum o zbughise şi Aleta după noi, înarmată la rându-i cu o găleată. Şi uite aşa numai ce mă trezesc pe neaşteptate cu părul şiroind iar de apă.

— Te-am nimerit, Mayme! strigă fetiţa râzând.

— Da? Ei, las' că-ţi arăt eu ţie! exclamai eu răsucindu-mă şi luându-mă după ea.

Aleta o luă la sănătoasa, ţipând de groază şi de încântare. Katie dădu fuga să-şi umple iar găleata la pompă şi peste nici un minut se dezlănţui un adevărat război cu apă.

La început, Emma se ţinu deoparte, prea năucită de ceea ce se petrecea ca să intre în joc. Uneori mă întrebam dacă nu era cumva niţel înceată la minte. În cele din urmă, după ce râse de noi, păru a se dumiri că ar putea să se alăture şi ea distracţiei. Totuşi, temându-se, bag seama, să îşi îngăduie prea multe libertăţi cu albii, când se prinse într-un târziu în joc, nu îndrăzni să

împroaşte cu apă decât spre mine. Ei, dar în scurtă vreme alerga şi ea ca nebuna, ţipând şi râzând.

Cum ne fugăream noi aşa, între sforile pentru rufe, grajd şi casă, peste nici zece minute eram toate ude leoarcă. Ei, dar după atâta muncă şi năduşeală, era o senzaţie cât se poate de plăcută, ca o baie în pârâu.

Într-un târziu, nemaiputând să fugim, am ajuns să ne turnăm pur şi simplu apă în cap una alteia, râzând ca apucatele.

Ude din cap până-n picioare, tocmai ne pregăteam să întindem ultimele rufe la uscat, când glasul Aletei ne tăie brusc buna dispoziţie.

— Vine cineva, anunţă ea.

25
Geamuri noi

Cuvintele Aletei ne amuţiră numaidecât pe toate!

Uitându-ne în direcţia spre care arăta copila, văzurăm o căruţă ce tocmai cotea de pe drum. Bărbatul mână caii în curte, opri căruţa în faţa noastră şi ne privi intrigat. Nu îmi închipui ce o fi gândit omul, văzându-ne pe toate patru – două fete albe şi două negrese – cu rochiile şiroind de apă! Bărbatul se uită lung la mine, apoi întoarse capul spre Katie.

— Acasă-i mama dumitale, Kathleen?

— Ăă, nu... nu-i acasă, bolborosi Katie, ştergându-şi de zor părul mustind de apă.

— Am auzit că vreţi să vă dreg nişte geamuri sparte, zise omul.

— O, da, aşa este. Haideţi să vă arăt.

Katie aşteptă ca bărbatul să coboare din căruţă, apoi îl conduse spre casă, cu picioarele plescăind în ghete, căznindu-se să îşi îndepărteze părul ud de pe faţă.

— Cum de vă udarăţi în halu' ăsta? o întrebă bărbatul.

— Tocmai spălam rufele şi am început să ne stropim cu apă, spuse Katie.

— Aşa carevasăzică, făcu bărbatul. Da' negresa aia 'naltă cine-i? Că n-am mai văzut-o pân' acu' pe aici. Pare să fie cam cu nasu' pe sus.

— Este... ăă... este o nouă simbriaşă de-a noastră, se bâlbâi Katie. Înainte a fost sclavă.

— Mda, bag seama că lucrurile se schimbă de-acu' pentru toți. Nu știam că ai o soră mai mică, Kathleen.

— Nu... nu am, făcu Katie, fără să se oprească din mers.

Eu pornii împreună cu Aleta și cu Emma spre albia de clătit, încercând să trag totodată cu urechea la discuția dintre Katie și geamgiu.

— Acestea sunt, domnule Krebs, spuse Katie, arătând spre cele patru geamuri sparte. Mama nu se întoarce decât mai târziu. Puteți să le reparați acum și să-i trimiteți mamei nota de plată?

— Da. N-o să-mi ia mai mult de-un ceas să pun geamuri noi. Mama dumitale îmi poate plăti altă dată.

— Vă mulțumesc, domnule Krebs. Atunci eu am să mă întorc la spălatul rufelor.

Spunând acestea, Katie se întoarse la noi și ne anunță cu seninătate, de parcă ar fi fost cel mai firesc lucru din lume, că omul venise să repare ferestrele.

Lucram în tăcere, eu și Katie aruncând în răstimpuri priviri îngrijorate spre casă.

— Emma, spuse Katie la un moment dat, tu du-te mai bine în casă, schimbă-ți hainele și ai grijă ca William să nu se pună pe plâns.

— Da, don'șoară Katie.

— Nu poate intra așa, de capul ei, mă împotrivii eu. Miss Katie, du-te mai bine cu ea, ocoliți casa și intrați prin față, să n-o vadă geamgiul. Eu și Aleta o să ne îngrijim de restul rufelor. Nu-i așa, Aleta, că ne descurcăm noi?

Fetița încuviință din cap.

Geamgiul nu părea, oricum, să se sinchisească de noi. Katie plecă împreună cu Emma, iar după câteva minute se întoarse să ne ajute la întinsul rufelor pe sfoară. Lucram vesele sub soarele dogoritor, răcorite de hainele care încă nu se uscaseră pe noi, când numai ce se ivi geamgiul.

— Treaba-i gata, o anunță el pe Katie. Să-i spui mamei dumitale că o să fie 50 de cenți fereastra. Am să las nota de plată la coana Hammond.

— Bine, domnule Krebs, zise Katie. Vă mulțumesc.

Geamgiul se întoarse la căruță și peste câteva minute se îndepărta deja pe drumul spre oraș. În timp ce îl petreceam cu privirea, Katie se întoarse spre mine, vădit mulțumită.

— N-a fost așa de greu.

— Într-adevăr, n-a părut a se sinchisi că eram numai noi pe aici, încuviințai eu. Cu toate astea, trebuie să fim cu băgare de seamă și de acum înainte.

Dintr-odată numai ce se auzi un „pleosc!". Când întoarserăm capul, ce să vezi? Aleta, cu hainele încă pe ea, ședea în mijlocul albiei de clătit.

Alergarăm râzând spre ea.

— Ce faci, Aleta? o întrebă Katie amuzată.

— O baie rece, răspunse fata. E așa de cald, că mi s-a făcut chef de scăldat.

Privind-o, parcă ni s-a făcut și nouă poftă! Katie se gândea, în mod vădit, la același lucru.

— Mă duc să aduc săpunul, spuse ea. Și eu vreau să fac o baie! Am să îți spăl părul sub pompă, Aleta. Mayme, ești bună să îl speli pe al meu?

— Doar dacă îl speli și tu pe al meu!

În timp ce Aleta se juca și lipăia în albie, eu și Katie ne-am dus să aducem săpunul, câteva prosoape curate și buretele de baie.

Când ne-am întors, ne-am scos rochiile și ne-am spălat pe rând una pe cealaltă.

Chiar dacă am rămas cu lenjeria de corp pe mine, aceea a fost cea mai strașnică baie din viața mea! I-am spus Emmei să vină și ea împreună cu William, și i-am spălat bine pe amândoi, chit că Emma s-a cam smiorcăit când a simțit apa rece de la pompă pe cap și pe spate.

După ce am isprăvit, am scurs apa din albie într-un mic jgheab săpat dedesubt ce dădea pe câmp. Din moment ce ne spălaserăm mai toate catrafusele, ne-am pus fiecare câte un halat de-al mamei lui Katie până ce au început să se usuce hainele întinse pe sfoară – ceea ce, sub razele fierbinți ale soarelui, n-a durat mult.

După acea ispravă, cât a fost vara de lungă, am făcut băi reci afară aproape zi de zi.

În drum spre casă, Aleta – care ascultase cu atenție discuția dintre Katie și geamgiu – întrebă ca din senin:

— Unde-i mama ta, Katie?

Întrebarea, venită pe nepusă masă, ne buimăci pe amândouă. Katie îmi aruncă o privire, dar n-am putut răspunde la întrebarea din ochii ei decât strângând din umeri. Pur și simplu nu știam ce să zic.

— Mama nu este aici, spuse Katie în cele din urmă. E plecată.

— Unde-i plecată? întrebă Aleta. Cum de n-am văzut-o până acum?

— E plecată de multă vreme, zise Katie. De aceea o am acum alături pe Mayme și trebuie să muncim atât de mult.

26
O rugăminte

A doua zi mă aflam afară, pregătindu-mă să tai nişte lemne pentru foc, când numai ce auzii un zgomot uşor de paşi în spatele meu. Răsucindu-mă, nu mică îmi fu mirarea când dădui cu ochii de Aleta. Mă pregătii sufleteşte să aud cine ştie ce vorbe jignitoare, dar apoi băgai de seamă că, de astă dată, copila se uita altfel la mine, aproape cu sfială.

— Mayme, începu ea, cu aceeaşi sfiiciune ce i se citea şi pe chip, ai fi bună să-mi spui încă o poveste cu cumătrul Iepurilă şi cumătrul Vulpoi, precum cea pe care ne-ai spus-o deunăzi?

— Ţi-a plăcut snoava aceea?

Aleta încuviinţă din cap.

— Dar n-am înţeles chiar toate cuvintele, spuse ea. Şi am adormit înainte de sfârşitul poveştii. De ce ţi-ai schimbat glasul şi foloseai cuvintele alea năstruşnice?

Zâmbind, lăsai jos toporul şi mă aşezai pe butuc.

— Nu vrei să te aşezi şi tu?

Aleta se aşeză pe butucul din faţa mea.

— Aşa spune unchiul meu poveştile din bătrâni, o lămurii eu. Miss Katie vrea să asculte poveştile spuse în chipul acesta ca să ştie cum sunau ele în urechile mele pe vremea când eram mică.

— Ai auzit poveştile de la unchiul tău?

— Nu de la un unchi adevărat. Când eram sclavă, le spuneam unchi tuturor negrilor de parte bărbătească. Ei erau cei ce

depănau poveștile pe care le auziseră, la rândul lor, de la alți unchi pe vremea când erau copii.

— Tu chiar ai fost sclavă, Mayme?

— Da, Aleta, chiar am fost.

— Și a fost greu?

— Foarte greu.

— Și cum de acum nu mai ești sclavă?

— Pentru că niște oameni răi mi-au ucis familia, iar eu am fugit de pe plantația stăpânului meu și am venit aici. Miss Katie... părinții lui miss Katie, mă corectai eu, nu fără oarecșice mustrare de cuget, mi-au dat voie să rămân și să muncesc pentru ei. Iar mai târziu am aflat că toți sclavii au fost eliberați.

— Oamenii aceia răi erau albi sau de culoare? întrebă Aleta.

— Albi.

— Tăticul meu spune că albii sunt mai buni decât negrii.

— Într-o bună zi, Aleta, tăticul tău are să-și dea seama că se înșală. Odată și odată, toți albii au să înțeleagă asta. Unde trăiește tăticul tău?

Aleta ridică din umeri și rămase tăcută.

— Trăiește pe undeva pe aproape? stăruii eu.

— Nu.

— Câtă vreme ai mers pe cal împreună cu măicuța ta înainte să cădeți?

— Nu prea știu... în jur de un ceas.

— Tăticul tău vă urmărea?

— Cred că da. Mămica se uita întruna înapoi.

— Ei bine, Aleta, află că uneori albii pot fi la fel de răi precum cei de culoare. Iar cei de culoare pot fi la fel de răi precum albii – dacă în inima lor nu este iubire. Căci nu culoarea pielii îi face pe oameni diferiți, ci iubirea. Or unii au iubire în suflet, iar alții nu.

Chit că Aleta se afla încă la o vârstă fragedă, cred că a înțeles vorbele mele, căci a căzut pe gânduri.

— Tăticul meu nu are iubire în suflet, spuse ea într-un târziu.

Cuvintele ei mi-au sfâșiat inima. Mai că îmi dădură lacrimile. E atât de trist să auzi o copilă spunând așa ceva despre tatăl ei!

— Vrei să-ți mai spun o dată povestea cu cumătru' Iepurilă? o întrebai eu în cele din urmă.

— O, da... te rog! exclamă Aleta, cu ochii strălucind de nerăbdare.

— Unde ajunsesem când te-a luat somnul?

— Nu știu, dar te rog să mi-o spui încă o dată pe toată, de la început și până la sfârșit.

Katie ieșise din bucătărie și, văzându-ne împreună, rămăsese nemișcată pe verandă, uitându-se cum stăm de vorbă lângă stiva de lemne. Nu știa despre ce discutăm, dar blândețea cu care îmi vorbea Aleta îi umplu ochii de lacrimi.

27
Întrebări

— Acum că suntem cinci guri de hrănit, îi spusei eu într-o zi lui Katie, n-ar trebui să mai irosim laptele. Ar fi bine să ne facem de pe-acum rezerve de brânză. Nu de alta, dar dacă în vara asta o să fie secetă, vacile s-ar putea să nu mai dea lapte.

— Tu știi cum se face brânza? mă întrebă Katie.

— Cred că se fierbe pur și simplu laptele. Am stat o dată pe lângă mămuca și Josepha când au pregătit brânză, dar nu mai țin bine minte ce au făcut.

— Cred că trebuie să pui ceva în lapte ca să se îngroașe, spuse Katie. Dacă nu mă înșel, avea mama o carte despre prepararea brânzei.

După ce găsirăm cartea în cămară, Katie o deschise pe masă și începu s-o răsfoiască. Cartea se numea *Îndrumarul gospodinei americane econoame în prepararea și conservarea alimentelor.**

— Se spune ceva despre brânză?

— Stai să văd..., murmură Katie, dând foile. Ah, iacătă!

Se aplecă și își trecu repede privirea peste pagină.

— Zice așa: „Se ia mucoasa internă a celei de-a patra camere stomacale sau stomacul digestiv al unui rumegător neînțărcat, de preferință al unui vițel..."

* *The American Frugal Housewife's Guide to Food Preparation and Preservation* (n.tr.).

— Pfui! De unde să facem noi rost de burtă de vițel?!

Katie citi mai departe:

— „Se acoperă burduful (stomacul) cu sare și se lasă la uscat, iar apoi, la momentul dorit, se înmoaie în apă. Lichidul care rezultă de aici va conține cheag, enzima care ajută la închegarea laptelui. Pentru a pregăti o rețetă simplă de brânză, se încălzesc 12 litri de lapte dulce la aproximativ 60 de grade..."

Katie se opri și își aținti privirea spre mine.

— Cum să facem brânză dacă nu avem burduf și nici cheagul ăsta de care se vorbește în carte?

— Parcă-mi amintesc că mămuca folosea ciulini sau urzici ca să închege laptele.

— Păi, de acestea nu ducem lipsă! exclamă Katie.

— Totuși, poate că mama ta păstra pe undeva vreun burduhan uscat.

— Mi-e silă să mă și gândesc la asta! Și apoi, eu una n-am văzut nicăieri așa ceva.

— S-ar putea să găsim ceva la prăvălia coanei Hammond.

— Știu și eu? făcu Katie, coborându-și iar privirea spre carte și citind în gând. Aici se spune că mai e nevoie de sare și de pânză pentru strecurat. Data trecută când am fost în târg am uitat să cumpărăm sare.

— Pânză pentru strecurat ai?

— Nu cred. Poate că s-ar învoi doamna Hammond să ne dea cele trebuincioase.

Gândul unui drum la târg îmi aminti de raita dată prin Oakwood, când îl văzusem pe Henry. Îi povestii lui Katie cele întâmplate, apoi adăugai:

— Nu știu dacă ar fi cuminte să te însoțesc.

— M-aș putea duce singură, spuse Katie. De astă dată cred că, la o adică, aș fi în stare să fac față.

— Sau ne-am putea duce la Oakwood.

— Acolo ar trebui să plătim cu banii jos, spuse Katie. Or eu aș prefera să nu cheltuim banii care ne-au mai rămas, ci să cumpărăm pe datorie de la doamna Hammond.

— Ce ne facem cu Aleta?

— Am să stau eu de vorbă cu ea, spuse Katie. Să vedem dacă îi surâde ideea de a rămâne aici cu tine.

A doua zi dimineața, după ce am scos vacile la păscut, eu și Katie am înhămat calul la șaretă și apoi ne-am întors în casă.

— Aleta, trebuie să stăm puțin de vorbă, spuse Katie. Azi va trebui să mă duc până la Greens Crossing. Voi fi plecată vreo două, trei ceasuri.

Aleta nu avu nicio reacție.

— Ai vrea să rămâi aici cu Mayme și cu Emma câtă vreme am să fiu plecată? continuă Katie.

Aleta își întoarse privirea spre mine.

— Mayme, ai să-mi spui o poveste?

— Dacă o să fii cuminte, am răspuns eu zâmbind, s-ar putea să-ți spun chiar *două* povești.

— Atunci mă învoiesc, spuse Aleta.

— Bine, zise Katie zâmbind. Am să mă întorc degrabă.

Ieșirăm amândouă afară, iar Aleta ne urmă.

— Mai avem nevoie de ceva, Mayme? mă întrebă Katie din mers.

— Numai ce-am băgat de seamă că mai e puțin și isprăvim ovăzul pentru cai.

— Atunci, după ce trec pe la doamna Hammond, am să mă duc la prăvălia de nutrețuri.

Katie se urcă în șaretă, apoi își coborî privirea spre noi.

— Am să încerc să mă grăbesc, mai adăugă ea, după care plesni din hățuri, lăsând-o pentru prima dată pe Aleta în grija mea și a Emmei.

Cred că lucrul acesta o neliniștea cel mai abitir pe Emma.

Ne-am întors în casă și am pus fiarele de călcat la încălzit pe soba din bucătărie. După ce s-au încins îndeajuns, m-am apucat să calc niște albituri. În timp ce călcam, îi spuneam Aletei povești. Fetița ședea la masă și mă asculta cu ochii mari, fără să spună un cuvânt. Nu trecu mult și i se alătură și Emma. Era ca și cum le-aș spune iar povești frățiorilor și surioarelor mele, doar că de astă

dată una dintre surioare era albă. Timpul trecu așa de repede că, până să apucăm noi a-i duce dorul, Katie se și întoarse și se puse a ne povesti despre cum au mers lucrurile în târg.

S-a dus întâi la magazinul universal unde, ca de obicei, coana Hammond a asaltat-o cu întrebări.

— Unde-i sclava aia urâtă a voastră?

— N-ați auzit, doamnă Hammond, că nu mai există sclavi? răspunse Katie. Toți sclavii au fost eliberați.

— Păi, atunci ce face fata aia la voi?

— Ne ajută la treburile plantației și trăiește la Rosewood.

— Ca să vezi! bodogăni coana Hammond.

Katie devenea din ce în ce mai dibace și mai îndrăzneață, mă gândii eu în timp ce o ascultam povestind.

— Mama m-a trimis să iau cele trebuincioase pentru prepararea brânzei, continuă Katie, dar am uitat lista acasă. Totuși, dacă ați fi bună să-mi spuneți care sunt lucrurile de care avem nevoie, am să țin minte.

Jupâneasa pufni nemulțumită, ceea ce pare-se că-i plăcea să facă mai tot timpul.

— Ca să faceți brânză n-aveți nevoie decât de niște tifon și de ceva cu care să covăsiți laptele.

— Întocmai, făcu Katie.

— Și ce aveți de gând să folosiți pentru covăsitul laptelui? Eu am în magazie niște urzici uscate.

— Urzicile sunt cele mai bune pentru închegarea laptelui? o întrebă Katie.

— Firește că nu-s cele mai bune. Cel mai bine e să folosești cheag. Dar mamă-ta știe lucrurile acestea. N-are acasă un burduf de vițel?

— Cred că nu.

— Vrei să zici că are de gând să arunce banii pe un burduhan de vițel, când voi aveți atâtea vaci?!

— Da, doamnă, mi-a spus să cumpăr o bucată.

— Un burduf întreg?! Dar câtă brânză vrea, Doamne iartă-mă, să facă?!

— Nu știu, doamnă Hammond. Credeți că ar fi mai bine să iau doar o parte de membrană?

— Pentru bunul Dumnezeu, copilă, mamă-ta cât ți-a zis să iei?

— Îmi pare rău, doamnă, dar nu mai țin minte. Atât cât e nevoie pentru prepararea brânzei.

— Uf, tare mai ești de cap! Am să-ți tai un sfert de burduf. Trebuie ținut în sare până ce ești gata să-l înmoi și să scoți cheagul.

— Îmi puteți spune, doamnă Hammond, cât se ține la înmuiat?

— Ei, zău așa! pufni jupâneasa. N-ai vrea să vin să vă fac eu și brânza?! Se taie câte o bucățică o dată și se lasă la înmuiat peste noapte. Doamne iartă-mă, copilă, de ce mă bați la cap cu atâtea întrebări? Mamă-ta știe prea bine toate astea!

Coana Hammond se răsuci pe călcâie și dispăru într-o încăpere alăturată, iar peste un minut se întoarse cu un pachețel învelit în hârtie maronie.

— Spune-i mamei tale să pună asta la sare de îndată ce ajungi acasă.

— Avem nevoie și de sare, doamnă Hammond.

— Câtă vă trebuie – 2 kilograme, 4 kilograme, 9 kilograme?

— Ăă... cred că 9 kilograme. Și pânză pentru strecurat.

Doamna Hammond bodogăni ceva în barbă despre deșteptăciunea lui Katie, apoi se duse să aducă restul comenzii. Învârtindu-se printre rafturi, lui Katie îi căzură întâi ochii pe ziare și, amintindu-și că mama ei cumpăra gazeta ori de câte ori venea în târg, își spuse că s-ar cuveni, poate, să cumpere și ea una, după care atenția îi fu atrasă de acadele.

Doamna Hammond așeză sacul cu sare pe podea și rola de tifon pe tejghea.

— Mai dorești ceva, Kathleen?

— Aș vrea să mai cumpăr o gazetă și patru acadele, spuse Katie, arătând spre borcanul de pe tejghea.

— Patru? făcu doamna Hammond, aruncându-i o privire bănuitoare.

— Da, doamnă. Și patru bomboane.

— Mamă-ta mănâncă bomboane?

— Nu, doamnă.

— Atunci ai de gând să le mănânci tu pe toate?

— Nu, doamnă.

— Şi vrei *patru* din fiecare?

— Da, doamnă.

Sâcâită de atâtea întrebări şi hotărâtă să le pună capăt, Katie se opinti să ridice sacul cu sare, dar nu izbuti.

— O, cred că e prea greu pentru mine. Mă tem că n-am să-l pot ridica.

— Poftim dulciurile, spuse coana Hammond, întinzându-i o pungă, şi burduful de viţel, pânza şi gazeta. Tu ia-le pe astea, iar eu am să duc sacul cu sare până la căruţă.

— Vă mulţumesc, doamnă Hammond, spuse Katie, urmând-o spre ieşire.

Peste zece minute, pe când şedea pe capră, aşteptând ca domnul Watson să încarce în căruţă al doilea sac cu ovăz, Katie îl văzu pe Henry venind agale spre ea dinspre rotărie.

— 'Neaţa, don'şoară Kathleen, o salută negrul. Unde-i negresa a tânără de-i prietenă cu mătăluţă?

— E... e la Rosewood, îngână Katie.

— Şi ce face acol'?

— Munceşte.

— Pare-mi-se că munceşti şi mătăluţă din greu, don'şoară Kathleen, zise Henry, aţintindu-şi privirea asupra mâinilor ei. Că văd că ai mânuţele pline de băşici.

Katie, care stătea cu mâinile în poală, ţinând hăţurile, îşi ascunse involuntar mâinile în cutele rochiei.

— Ăă... da, e mult de lucru pentru mama şi pentru mine.

— Păi cum, tăticu' dumitale încă tot nu s-a-ntors? Umblă vorba-n târg că nu l-a văzut nime' de la sfârşitu' războiului încoace.

— Nu ştiu ce să zic. Cert e că tata încă nu s-a întors.

Henry o privi cu coada ochiului, niţel bănuitor.

— Don'şoară Kathleen, mie ceva nu-mi miroase a bine.

Domnul Watson ieşi din prăvălie şi lepădă sacul cu ovăz în căruţă.

— Iată, domnişoară Clairborne, cei doi saci pe care i-ai cerut.

— Vă mulţumesc, domnule Watson, spuse Katie. Atunci, numai bine... La bună vedere, Henry.

Domnul Watson se întoarse în prăvălie, dar Henry nu se urni din loc.

— Ia stai aşa, don'şoară Kathleen, zise el, aşezându-şi mâna pe hăţuri să înfrâneze caii. Eşti sigură că nu vrei să-i spui nimic lu' prietenu' dumitale Henry? întrebă el, privind-o pe Katie drept în ochi.

Katie îşi întoarse agitată privirea. Fiul lui Henry îi urmărea cu privirea de lângă rotărie.

— Eşti sigură, don'şoară Kathleen, că nu-ţi pot fi de ajutor? stărui Henry.

— Mulţumesc, Henry, am să-i spun mamei că...

— Nu de mămuca matale vorbesc io, don'şoară Kathleen, zise negrul pe un ton şi mai insistent. Io te-ntreb dacă nu ai *mătăluţă* nevoie de ajutor.

— Nu... nu, Henry, nu am, murmură Katie.

— Văd că încă tot mai foloseşti hăţurile astea roase de vreme şi nu-nţeleg de ce nu-l laşi pe prietenu' matale Henry să...

— Mulţumesc, Henry. Am să mă ocup de asta altă dată.

Zicând acestea, Katie apucă hăţurile şi le strigă cailor să pornească. Henry se dădu îndărăt, iar şareta se puse numaidecât în mişcare.

Pe când şareta se îndepărta hurducându-se, Katie ştia că negrul acela înalt şi uscăţiv era încă acolo, petrecând-o cu privirea, dar ei îi era teamă să privească înapoi.

În seara aceea, după ce Aleta s-a dus la culcare, pe când îmi povestea toată tărăşenia, Katie mă aţinti cu o privire gravă.

— Nu mi-a plăcut felul în care mă privea, Mayme. Mă privea de parcă... de parcă ar şti.

28
Facem brânză

A doua zi am studiat iar cartea mamei lui Katie, ca să aflăm tot ce se putea despre prepararea brânzei. Katie a recitit instrucțiunile și încet-încet ne-am amintit amândouă că văzuserăm cândva cum se face. Eu una nu eram sigură că o s-o scoatem singure la capăt. Cum însă mare parte din lapte – ce rămânea după ce beam cu toții pe săturate și făceam unt și lapte bătut – se ducea oricum pe apa Sâmbetei, iar brânza din cămară era pe sfârșite, n-aveam încotro: trebuia să încercăm.

În ziua aceea am tăiat o bucată groasă de câteva degete din burduhanul uscat cumpărat de Katie și am lăsat-o la înmuiat peste noapte. Nu eram sigure cât să tăiem din el și nici câtă apă să folosim. Așa că am folosit atât cât am socotit noi de cuviință, rugându-ne să meargă, iar în seara aceea am adus în bucătărie tot laptele muls peste zi.

A doua zi dimineața ne-am trezit fremătând de emoție. În carte se spunea să se încălzească 11 litri de lapte la 60 de grade. Nu știam noi câte grade avea focul, dar Katie era de părere că laptele avea să fie îndeajuns de fierbinte când o să ne putem vârî degetul în el vreme de o secundă fără să ne ardem. Când am socotit așadar că s-a încălzit destul, am tras oala pe marginea sobei, am turnat în ea apa cu cheag și am amestecat bine. După aceea trebuia, potrivit îndrumărilor din carte, să așteptăm jumătate de ceas până ce se încheagă laptele.

Am încercat noi să așteptăm răbdătoare, dar stăteam amândouă ca pe ghimpi, cu ochii pe lapte, în timp ce Emma și Aleta ne sâcâiau cu întrebări la care nu știam răspunde.

— Începe să se îngroașe, spuse Katie, uitându-se în oală. Mie, cel puțin, așa mi se pare.

— Ce trebuie să facem mai departe? o întrebai eu.

— Aici scrie „Vârâți degetul în lapte să vedeți dacă se separă frumos".

— Să vâr eu degetul?

— Te rog, spuse Katie.

Îmi vârâi șovăielnică degetul în lichidul alb și cald. Laptele se închegase un pic, dar încă tot moale era.

— Nu cred că-i gata.

Mai așteptarăm zece minute. De astă dată, Katie fu cea care își vârî degetul în oală, laptele închegat se separă numaidecât, iar crăpătura se umplu de zer.

— Cred că este gata, spuse Katie.

— Și acum ce-i de făcut?

Katie se duse să citească îndrumările din carte.

— Aici scrie că se taie cu cuțitul în cuburi mari, apoi oala se pune iar pe foc, amestecând cu grijă ca bucățile să nu se lipească.

M-am dus și am luat un cuțit lung, cu lama ascuțită.

— Taie-l tu, am îndemnat-o pe Katie, întinzându-i cuțitul, după care o să punem ceaunul la loc pe plită.

Katie felie conform instrucțiunilor laptele abia îngroșat, ce tremura precum o piftie, și – spre marea noastră mirare – bucățile nu se fărâmițară. Punând apoi oala pe foc, am început să amestecăm încet cu lingurile de lemn, iar laptele închegat se separă în bucăți mari ce pluteau în zerul transparent ce umpluse ceaunul după tăiere. Încet-încet bucățile de lapte covăsit au început să se întărească tot mai mult. Potrivit îndrumarului, trebuia să le încălzim vreme de un ceas la 40 de grade – adică la foc mic, mi-a explicat Katie.

De astă dată, am încercat să ne umplem timpul cu altceva vreme de o oră. Când ne-am întors, bucățile arătau aproape aidoma ca înainte.

— Scoate o bucățică și mănânc-o, mă îndemnă Katie.

— Acum?... făcui eu mirată.

— Trebuie să vedem dacă e gata.

— Și cum vom ști dacă-i gata ori ba?

— În carte scrie că trebuie să scârțâie în dinți.

— Bine, mă învoii eu. Am să încerc.

Luai o bucățică din cele care pluteau deasupra și, după ce o băgai în gură, comentai râzând:

— *Chiar* că scârțâie. E o senzație ciudată.

— Ce gust are? întrebă Katie.

— Știu și eu? Are gust de lapte cald... și puțin acru.

Katie luă și ea o bucățică și se puse s-o mestece, râzând de felul în care îi scârțâia între dinți.

— Aleta, nu vrei să guști și tu puțin? o întrebă ea pe copilă.

Aleta aruncă o privire lungă în ceaun, apoi clătină din cap.

— Dar tu? adăugă Katie, întorcându-se spre Emma. Să știi că e bun la gust. Haide, încearcă. Uite, am să-ți rup eu o bucățică.

Emma mestecă încet bucățica primită de la Katie, apoi se strâmbă și se uită zâmbind la Katie, care-i răspunse la rându-i printr-un zâmbet.

— Vreau să gust și eu, sări Aleta.

Katie îi dădu o bucățică și, după ce o mâncă, Aleta avu cam aceeași reacție ca Emma.

— Bucățile s-au întărit îndeajuns. Cred că le putem așeza în pânza pentru strecurat, spuse Katie. Vom avea nevoie de încă o oală.

Spunând acestea, se duse în cămară, unde erau ținute mai toate ustensilele de bucătărie, și se întoarse cu o altă oală adâncă pe care o așeză pe podea, după care aduse rola de tifon, o despături atât cât să tapeteze pe jumătate ceaunul, apoi tăie restul cu foarfeca.

— Ține, te rog pânza, spuse ea, întorcându-se spre Emma, și ai grijă să nu cadă marginile în oală.

În timp ce Emma ținea tifonul, eu și Katie am ridicat ceaunul de pe sobă și i-am golit cu grijă conținutul în cealaltă oală. Întâi a țâșnit afară zerul, urmat de cocoloașele de brânză. După ce am golit-o, am pus oala călduță la o parte, apoi am ridicat încet pânza în care stăteau picurând bucățile închegate de lapte.

— Asta-i brânză? întrebă Aleta, care ne urmărea impresionată fiecare mișcare, de parcă am fi făcut cine știe ce mare ispravă.

— Încă nu-i brânză decât pe jumătate, i-am răspuns eu.

— Acum, potrivit îndrumărilor din carte, interveni Katie, trebuie să învelim cașul în pânză și să punem o greutate deasupra. O, da, acum îmi amintesc că avem o presă pentru brânză! Cum de nu mi-a dat mai repede prin cap? Mă duc s-o aduc.

Dădu fuga în cămară și numai ce o auzii cum mută scara grea din colț ca să se suie până la rafturile de sus. Peste câteva minute, se întoarse cu o bazaconie ce aducea cu cutia de lemn pe care o văzusem și în bucătăria Josephei.

— Sus pe raft, lângă presă, se afla și o bucată de pânză pentru strecurat de care uitasem cu totul, spuse ea. N-ar fi trebuit să cumpărăm tifon.

— Ce se face cu asta? întrebă Aleta, arătând spre presă.

— Sacul de pânză se pune pe fundul cutiei, răspunse Katie. Țin minte că am văzut-o pe mama făcând asta. Se acoperă cașul cu pânza, apoi se așază greutăți deasupra. Greutățile vor împinge încet tot zerul rămas prin găurelele din pereții presei până ce brânza se întărește.

— N-o să se facă mizerie? întrebă Aleta, urmând-o până afară.

— De aceea o să punem presa afară, spuse Katie, așezând cutia pe masa de lucru de lângă bucătărie. Zerul o să se scurgă prin pânză.

— Acum îmi aduc aminte că exact așa făcea și Josepha, intervenii eu.

— Și io am văzut-o o dată, 'nainte să plec, sări Emma. Cum de pe matale nu te-am văzut niciodat' pe-acol', don'șoară Mayme?

— Nu știu, Emma. Pesemne fiindcă nu dădeam pe la casa stăpânului decât o dată pe an. Tu oi fi sosit după ce-am fost eu pe-acolo ultima dată. Unde-ai lucrat pân' să te cumpere conu' McSimmons?

— Pe ici, pe colea. Nici nu mă cumpăra bine unu' că mă și vindea mai departe. Or fi socotit pasămite că-s prea tare de cap pentru o sclavă de casă.

— Știi câtă vreme se lasă așa? o întrebai eu pe Katie.

— Stai să mă uit în carte. Așa... Cică se presează timp de zece ore, apoi se acoperă și se lasă să stea vreme de patru zile, după care se întoarce, se dă bine cu sare și se lasă la maturat vreme de șase luni.

— Șase luni?! exclamai eu. Și până atunci ce ne facem după ce isprăvim brânza?

— Se poate consuma oricând, dar aici scrie că devine mai gustoasă pe măsură ce se maturează.

— Mă duc s-aduc sacul de pânză.

Peste 20 de minute, primul nostru calup de brânză era pus deja sub presă și lichidul albicios se prelingea încet prin găurelele cutiei de lemn. Treaba odată isprăvită, ne-am întors toate în casă.

— Acum e timpul să curățăm toată mizeria pe care am făcut-o! oftai eu.

— Ar trebui să facem brânză zi de zi sau măcar o dată la două zile, spuse Katie entuziasmată. Acum că știm cum se face, ar fi păcat să irosim laptele.

— Unde mai pui că avem nevoie de brânză ca s-avem ce mânca! încuviințai eu.

— De ce vorbești despre mama ta de parcă nu s-ar mai întoarce niciodată? întrebă Aleta.

Întrebarea ne lovi parcă pe amândouă în moalele capului. Ne lăsaserăm, fără să ne dăm seama, frâu liber la limbă. Or se vede treaba că Aleta avea o curiozitate înnăscută ce o întrecea cu mult pe a Emmei și nu aveam cum să-i ocolim întrebările la nesfârșit.

Katie îmi aruncă o privire îngrijorată, apoi întoarse iar capul spre Aleta.

— Am să-ți explic totul, spuse ea, dar nu azi. Tot ce te rog e să ai puțină răbdare și într-o bună zi am să-ți...

29
O vizită neașteptată

În momentul acela numai ce se auzi o bătaie în ușă.

Am încremenit toate patru. Eu și Katie ne uitarăm una la alta cu ochii măriți de groază. Într-o clipită, bucătăria se cufundă într-o liniște de mormânt. Chit că abia ce fuseserăm afară, prinse cum eram cu preparatul brânzei, nu auziserăm nici zgomot de copite, nici de roți.

Katie se uită iar la mine, apoi porni șovăielnică spre ușă. Zăpăcită, nu știam dacă ar trebui să ne pitim care pe unde sau să rămânem locului așa cum eram, murdare și cu mânecile suflecate, ca și cum totul ar fi fost în cea mai mare ordine. Era orișicum prea târziu să ne ascundem – vizitatorul, oricine ar fi fost el, stătea deja în dreptul ușii vitrate de la bucătărie.

Când Katie deschise încet ușa, nu mică-i fu mirarea să-l vadă în fața ochilor pe... fiul lui Henry, Jeremiah – ultima ființă pe care ne-am fi așteptat s-o vedem!

— Ziua bună, don'șoară Clairborne, o salută băiatul. M-o trimis tătucu' să vă repar hățurile ca să nu se rupă cân' oți fi la drum.

Încă prea năucită ca să poată vorbi, Katie nu putu decât să se zgâiască la el. Din locul în care mă aflam eu, în celălalt capăt al bucătăriei, am observat că Jeremiah ținea în mâini niște scule și o bucată de piele.

— Acasă-i... ăă, acasă-i don'șoara Mayme? întrebă el.

Nu ştiu dacă mă văzuse ori ba, dar când l-am auzit rostindu-mi numele cu glasul acela adânc al lui, inima începu parcă să-mi bată mai repede. Dumnezeu ştie de ce. Cum stăteam eu căzută pe gânduri, numai ce-mi aud numele rostit a doua oară. De astă dată, Katie era cea care mă striga.

— Mayme... Mayme! Fiul lui Henry... ăă... Jeremiah a adus o bucată de piele să repare hamul acela rupt. Eşti bună să îl conduci tu... până la grajd şi să îi arăţi unde este?

Îi tremura vocea. După ultima ei discuţie cu Henry, temându-se că acesta ştie totul despre noi, nu-i de mirare că era neliniştită. Jeremiah stătea chiar acolo, în prag, or ultimul lucru pe care şi-l dorea Katie era ca un străin, şi încă unul curios pe deasupra, să tragă cu ochiul la ceea ce se petrecea în bucătărie. Aşa că primul ei gând a fost să îl trimită cât mai departe de casă... cu ajutorul meu.

De îndată ce am păşit afară pe verandă, Katie închise uşa după mine, lăsându-mă singură cu Jeremiah.

Am coborât treptele fără să mă uit la el şi am luat-o înainte spre grajd. Aruncând o privire îndărăt, am văzut-o pe Katie urmărindu-ne de la fereastră.

— Unde ţi-e calul? îl întrebai eu pe Jeremiah.

— N-am cal, don'şoară Mayme. Am venit pe jos.

— Ai venit din târg *pe jos*?!

— Da.

— Ai avut cale lungă de bătut.

— Tătucu' s-a gândit că don'şoara Clairborne s-ar putea s-aibă trebuinţă de hamu' cela. Se temea să nu se rupă.

De ce trebuia Henry să fie atât de atent cu noi?

— Iar eu abia aşteptam să vă revăd, pe don'şoara Clairborne... şi pe dumneata, adăugă el cu glasul tărăgănat.

Simţii cum mi se înfierbântă ceafa. Nu spusei nimic şi nici nu îndrăznii să ridic ochii spre el.

— Rar mi-e dat să întâlnesc prin părţile astea fraţi sau surori de culoare de-o seamă cu mine, adăugă Jeremiah. Acum că-s liberi,

au plecat mai toți, pasămite. Dumneata ești liberă, don'șoară Mayme?

— De când cu proclamațiunea sau cum i-o fi zicând, sunt, bag seama.

— Atunci cum de mai ești aici?

— Păi, unde altundeva ai vrea să fiu?

— De ce n-ai plecat?

— N-am unde să mă duc. Ăsta-i căminul meu.

— Părinții dumitale îs și ei aici?

— Nu.

— Atunci unde-s?

— Nu știu.

— Și nu vrei să-i cauți acu' că ești liberă?

— N-am cum să dau de ei, ripostai, tot mai stingherită de întrebările lui. După cum ți-am mai spus – casa mea este aici. N-am unde altundeva să mă duc. Și nici nu vreau să plec de aici.

— Domnu' și doamna Clairborne te plătesc?

Luată pe nepregătite, pe moment n-am știut ce răspuns să-i dau.

— Am tot ce-mi trebuie, am îngânat în cele din urmă. Am casă, masă și... oameni care țin la mine.

— Mda... asta face mult.

— Și mă simt folositoare. Iar Katie... adică domnișoara Clairborne are nevoie de mine.

Nu știu ce m-apucase de trăncăneam atâta. Bag seama că-mi venea ușor să vorbesc cu el. Ajunseserăm deja la grajd, dar, în loc să intrăm, ne opriserăm fără să ne dăm seama, tot stând așa de vorbă. Nu era primul băiat de culoare pe care îl întâlneam, dar era pentru prima dată în viața mea când stăteam pur și simplu *de vorbă* cu un băiat negru de vârsta mea. În colonia de sclavi în care crescusem, dacă aș fi stat lângă un băiat de culoare cum era Jeremiah, n-ar fi fost ca să stăm de vorbă. Am fi tăcut amândoi din gură, în timp ce un alb ne-ar fi măsurat din cap până-n picioare, ca pe niște animale de prăsilă.

Acum însă eram doar noi doi... doi oameni *liberi* și nu se mai găsea în preajmă nimeni care să ne cerceteze și să ne cântărească din priviri. Stăteam pur și simplu de vorbă, doar noi doi. Era o senzație pe cât de stranie, pe atât de plăcută.

— Chiar *au nevoie* de dumneata? se miră Jeremiah, de parcă nici cu gândul n-ar fi gândit că un alb ar putea să aibă nevoie de o ființă de culoare. Și crezi că miss Clairborne ține la dumneata? Ai zice că sunteți prietene, nu alta.

— Păi, chiar suntem, am răspuns eu, râzând încetișor. De ce ți se pare atât de neobișnuit?

— Eu unu' n-aș fi crezut că-i cu putință așa ceva, atâta tot.

— Domnișoara Katie n-ar putea răzbate fără mine... și nici eu fără ea. Nu știu ce s-ar fi ales de noi dacă nu ne-am fi...

Mă oprii brusc. Fusese cât pe ce să mă ia gura pe dinainte. O fi fost plăcut să discut cu Jeremiah, dar asta era prea de tot!

— Adică dacă *familia Clairborne...*, încercai eu s-o dreg, bâlbâindu-mă, nu m-ar fi ajutat când căutam sălaș...

Jeremiah ridică, nedumerit, o sprânceană.

— Când căutai sălaș? Păi nu erai una dintre sclavele lor?

— Ăă... ba da. Asta voiam și eu să zic... Că familia Clairborne mi-a îngăduit să rămân aici după ce-am fost eliberată.

— Că tot veni vorba de ei, unde-s domnu' și doamna Clairborne? Tătucu' vrea să-i întreb ceva.

— Tata lui Katie încă nu s-a întors...

— Da' doamna Clairborne unde-i? Că eu nu v-am văzut în casă decât pe matale și pe încă două fete – și una dintre ele era de culoare.

— Da... doamna Clairborne e pe-aici pe undeva, dar... dar nu te privește pe tine unde, o trântii eu, întorcându-mă pe călcâie și intrând în grajd. Astea-s hățurile. Repară-le și nu-ți mai tot vârî nasul unde nu-ți fierbe oala.

Jeremiah se apucă de lucru. Când și când mai arunca o privire în jur, băgând probabil de seamă lucrurile pe care nu le făcuserăm cum s-ar cuveni. Bine că grajdul era măcar curat.

Păşii afară, supărată mai mult pe mine decât pe fiul lui Henry. Nu puteam decât să sper că discuţia purtată cu el nu înrăutăţise şi mai mult lucrurile.

Fetele mă aşteptau înfrigurate în bucătărie. Când intrai, Katie îmi aruncă o privire întrebătoare. Strânsei din umeri.

— Nu cred c-o să-i ia prea mult. O să ne îngrijim de brânză după ce pleacă.

Spunând acestea, mă întorsei să îl aştept pe verandă, chitită să nu-l las să mai tragă cu ochiul în casă.

Peste vreo zece minute, văzându-l că iese din grajd, m-am dus să îi ies în întâmpinare.

— Am dres hamu', spuse el. Mă duc să-i dau de ştire lu' don'şoara Clairborne.

Nu-mi convenea gândul că va arunca iar o privire în bucătărie, dar după cele întâmplate am socotit că-i mai bine să nu protestez prea mult.

Ne-am întors tăcuţi spre casă. Jeremiah urcă treptele verandei şi bătu la uşă. Katie, care ne urmărise de la geam, deschise imediat.

— Hamu-i ca nou, don'şoară Clairborne.

— Mulţumesc, Jeremiah.

— Altele nu mai aveţi de reparat?

— Ăă... nu, mulţumesc, spuse Katie, după care, fără să mai aştepte o clipă, închise uşa, lăsându-mă să mă descotorosesc singură de Jeremiah.

Băiatul coborî încet cele trei, patru trepte.

— Atunci... eu am s-o iau înapoi spre oraş, spuse el tărăgănând cuvintele. Aţi avea ceva împotrivă dacă aş mai da p-acilea?

— Nu cred că miss Katie, adică domnişoara Clairborne...

— Nu, don'şoară Mayme... eu pe *dumneata* te întreb. Ai avea ceva împotrivă dacă aş mai veni în vizită?

— La ce să mai vii?

— Ca să te văd, atâta tot. Ş-apoi, tătucu' a zis că, dacă-ntreb de doamna Clairborne şi nu mi se spune răspicat un' se află şi n-o văd cu ochii mei – nu-s sigur ce voia să spună cu asta, da' aşa

a zis el, și era serios din cale-afară când a zis-o – atunci a spus să mă încredințez că voi, don'șoarelor, sunteți bine.

— Ce-a vrut să spună cu asta?

— Nimic, don'șoară... numa' ce ți-am spus. De aia m-a trimis să dreg hamu', pen' că voia să știe dacă dumneata și don'șoara Clairborne sunteți bine.

— Ei bine, spune-i că n-are de ce să-și facă griji pentru noi. Și că s-ar cuveni să-și vadă și el de treaba lui.

N-ar fi trebuit să spun asta. Dar era limpede că Henry bănuia mai multe decât dădeau de înțeles vorbele lui.

Jeremiah îmi aruncă o privire năstrușnică, apoi ridică din umeri, se întoarse și porni de-a lungul drumului ce ducea spre târg. L-am petrecut câteva clipe cu privirea, apoi am luat-o la goană după el.

— Jeremiah!

Băiatul se opri și se întoarse spre mine.

— Te rog... să nu spui...

— Ce să nu spun? întrebă el.

— Ceea ce ai văzut aici – să nu spui că ne-ai văzut numai pe noi, fetele, în bucătărie...

Jeremiah mă privi cu o mină gravă. Era prima dată când ne priveam în ochi.

— De fapt, ceea ce nu vrei să spun, zise el după câteva secunde, este ce *nu* am văzut – că n-am văzut-o pe doamna Clairborne – am dreptate, don'șoară Mayme?

— Făgăduiește-mi, te rog, că n-ai să vorbești nimănui despre asta, îl implorai eu, ocolind răspunsul.

Jeremiah nu spuse o vreme nimic.

— Hm, făcu el într-un târziu, e o rugăminte greu de îndeplinit. Am s-o cumpănesc, bag seama, în drum spre casă.

30
Starea națiunii

M-am întors posomorâtă în casă și m-am apucat să curăț împreună cu fetele mizeria pe care o făcuserăm la prepararea brânzei. Aleta și Emma dăduseră deja uitării vizita lui Jeremiah, dar eu și Katie știam că acea vizită putea schimba totul și am discutat îndelung despre ea mai târziu, după ce am rămas singure. Eram cât se poate de sigure că de pe-acum un băiat din târg, pe care abia ce-l cunoscuserăm, știa cum stau, de fapt, lucrurile la Rosewood. Cea mai îngrijorată eram eu, din moment ce pe mine mă luase gura pe dinainte. Mă temeam că Jeremiah îi va spune totul lui taică-său și nu știam cum avea să reacționeze Henry.

Trecură însă zilele, trecu și săptămâna și, văzând că nu se mai arată nimeni, am conchis că Jeremiah ne păstrase, până la urmă, secretul.

Din gazeta cumpărată de Katie când fusese la prăvălia coanei Hammond am aflat o mulțime de lucruri despre ceea ce se petrecea în țară – lucruri pe care altfel n-am fi avut cum să le aflăm.

După ce gazeta a rămas zile întregi neatinsă pe bufetul din salon unde o pusese Katie când s-a întors din târg, alături de alte reviste și almanahuri, într-o zi, mânată mai mult de curiozitate, m-am apucat s-o răsfoiesc. Voiam să văd dacă pot să citesc măcar ceva din ce era scris acolo. Am recunoscut o mulțime de cuvinte, dar de priceput, n-am prea priceput mare lucru.

Katie se așeză lângă mine și își trecu privirea peste pagină.

— Citește-mi ce scrie aici, o rugai eu. N-am auzit niciodată cum sună un articol de ziar.

— Se vorbește despre migrațiunea negrilor, spuse ea, trecându-și ochii peste articol, după care începu a citi cu voce tare: „Chiar dacă iureșul negrilor în statele nordice s-a domolit după război, numeroși sclavi eliberați continuă să migreze în căutare de slujbe. Întrucât în Sud războiul a adus declin și haos, iar în sufletele multor albi a adus resentimente adânci, locurile de muncă pentru negrii liberi sunt puține la număr, pe când în orașele din Nord, ele rămân numeroase."

Katie se opri și se uită la mine.

— Citește mai departe, o îndemnai eu. E interesant.

— „Economia statelor sudice", continuă Katie, „a primit o lovitură puternică. În lipsa forței de muncă pe care o constituiau până acum sclavii, mulți proprietari de plantații se confruntă cu dificultăți în ceea ce privește recoltarea culturilor de bumbac, tutun și trestie de zahăr. Unii prezic o prăbușire totală a fostei Confederații. Bancnotele confederate sunt acum lipsite de valoare, iar Congresul trasează un plan de acțiune pentru reconstrucția Sudului devastat.

Concomitent, s-au înmulțit atacurile rasiale aduse de către albi nu doar asupra negrilor, ci și asupra albilor și proprietarilor de plantații ce par a fraterniza cu cauza negrilor. Mulți negri au fost linșați și gospodăriile mai multor albi au fost arse din temelii. Actele de violență ale bandelor alcătuite din foști dezertori și renegați, larg răspândite în ultimele stadii ale războiului, par să fie tot mai puține la număr."

Katie își ridică iar privirea și ne uitarăm una la alta. Chiar dacă nu știuserăm noi multe despre război, toate astea ne schimbaseră amândurora viața.

Pe când Katie citea ziarul cu voce tare, Aleta ni se alătură în salon să asculte și ea, după care începu să pună tot soiul de întrebări. Până n-am auzit-o răspunzând la întrebările Aletei, nici nu

mi-am dat seama câte cunoștințe avea Katie. Amintindu-și parcă toată învățătura primită când era mică, acum *ea* ne învăța *pe noi*.

— De unde vin sclavii? numai ce întrebase Aleta.

— Sclavii muncesc – munceau – la ferme și pe plantații, răspunse Katie. Animalele și culturile se cresc cu multă muncă.

— De ce s-a războit Sudul cu Nordul?

— Pentru că sudiștii aveau sclavi, iar nordiștii, nu. Când domnul Lincoln a început să vorbească despre eliberarea sclavilor, sudiștilor nu le-a convenit și au hotărât să își formeze propria națiune. Apoi a izbucnit războiul.

— Cine-i domnul Lincoln? întrebă Aleta. L-am auzit pe tata spunând că îl urăște.

În timp ce stăteam așa tustrele pe canapea, numai ce se ivi și Emma și rămase în picioare, ascultând.

— Domnul Lincoln este președintele țării, răspunse Katie.

— Ce-i ăla un „președinte"?

— Președintele este cel care conduce țara. Primul nostru președinte a fost George Washington. Asta se întâmpla în veacul trecut, când Statele Unite erau o națiune nou formată. De atunci am avut o mulțime de președinți, iar domnul Lincoln este președintele nostru de acum.

— Atunci de ce scrie aici „președintele *Johnson*"? intervenii eu, arătându-i lui Katie cuvintele scrise cu litere mari și îngroșate în gazetă.

— Nu știu..., răspunse Katie nedumerită. Stai să văd.

Trecându-și privirea peste pagină, la un moment dat numai ce tresări și începu a citi cu atenție sporită.

— „Acum că John Wilkes Booth, cel care l-a asasinat pe președintele Lincoln la Teatrul Ford's în data de 14 aprilie, a fost ucis, iar ceilalți complici ai acestuia au fost judecați și spânzurați pe parcursul lunii trecute, administrația președintelui Johnson își poate concentra în sfârșit întreaga atenție asupra reconstrucției națiunii."

— Ce înseamnă toate astea? întrebă Aleta.

— Înseamnă că președintele Lincoln a fost ucis, răspunse Katie.

Se lăsă tăcerea. Abia ce devenisem liberă, ca acum să aflu că omul căruia îi datoram libertatea fusese ucis. Nu mi se părea deloc drept. Prea multe vieți fuseseră curmate din pricina acestui război!

Dintr-odată, tot interesul pe care ni-l stârnise adineauri gazeta se risipi. Katie o puse la o parte și, după câteva clipe, ne-am ridicat pe rând și ne-am întors la treburile noastre. Am rămas tăcute mai toată ziua. Nu știuserăm noi multe despre domnul Lincoln, dar el fusese președintele țării și cel care îi eliberase pe sclavi, iar asta însemna că fusese un om de seamă. Era nedrept că fusese ucis.

După aceea am căzut de acord că, dată fiind situația în care ne găseam, ar trebui să citim gazeta o dată pe lună, ca să știm ce se petrece în țară. De citit, ne-o citea, de bună seamă, Katie. Eu îmi dădeam silința, dar ziarele erau încă prea greu de citit pentru mine. Stăruiam însă mai departe cu studiul, citind din abecedarele și cărțile mai simple pe care mi le dădea Katie.

Zăpușeala creștea pe zi ce trece. De plouat, ploua îndeajuns cât să crească iarba pentru vaci. De două-trei ori pe săptămână mergeam să cercetăm terenurile cultivate. Totul creștea văzând cu ochii. Cultura de bumbac era năpădită de buruieni, ceea ce știam că nu-i a bine, dar de făcut, nu prea aveam ce-i face – numai noi două.

Când și când îmi zbura gândul la Jeremiah. Și, de fiece dată, aveam inima împărțită. Pe de o parte, mă bucuram că nu se mai întorsese la Rosewood. Totuși, pe măsură ce trecea timpul, mi se adâncea convingerea că nu-i spusese lui Henry nimic ce să-i stârnească acestuia mai multe bănuieli decât se pare că avea deja.

Vasăzică nu voiam să-l revăd de teamă c-o să ne pună întrebări supărătoare la care n-am ști cum să răspundem. Și, cu toate astea, mă trezeam câteodată privind cu alean de-a lungul drumului, ascultând să văd dacă nu vine cumva cineva, în speranța că s-ar putea să fie el. Și nu o dată s-a întâmplat să-mi răsune glasul lui în minte și să-i văd chipul în vis.

Acum că era vară și aveam atâtea de făcut, munceam din zori și până-n seară, îngrijind de tot mai multe părți ale plantației. Katie le învăța pe Aleta și pe Emma cum să îngrijească grădina

de zarzavaturi și aveam la masă tot mai multe legume proaspete. Pe multe dintre ele le puneam la borcan pentru iarnă, iar pe unele le uscam. Nici de fructe nu duceam lipsă. Merele și fructele de pădure nu dăduseră încă în pârg, dar aveam deja piersici și căpșune din belșug. Fiindcă gheața se topea de-acum mai repede, vânzătorul de gheață venea tot mai des pe la noi. Deocamdată nu părea să se sinchisească de faptul că în tot acest răstimp n-o văzuse nici măcar o dată la față pe mama lui Katie. Din moment ce Katie îi plătea acum banii cuveniți, omul pare-se că nu era dornic să pună prea multe întrebări. William creștea ca o buruiană, iar Emma se înzdrăvenise și ea binișor.

Făcând brânză de câteva ori pe săptămână, începeam să avem deja o rezervă frumușică. Legumele de anul trecut pe care nu apucaserăm să le mâncăm se stricaseră mai toate, așa că ne-am apucat să umplem cămara cu altele proaspete – ceapă, cartofi, napi, batate*, morcovi, varză și dovleci – chit că pe multe dintre ele n-aveam să le putem culege decât mai târziu. Cum și mierea ne era pe sfârșite, am scos albinele din câțiva stupi afumându-le ușor și am strâns cât s-a putut. Emma s-a temut să vină cu noi, așa că pe ea am lăsat-o acasă. Aleta, pe de altă parte, alerga încoace și-ncolo, pe cât de îngrozită, pe atât de entuziasmată, de zici că era ea însăși o albinuță.

Din pricina căldurii, vacile dădeau mai puțin lapte. Chiar și așa, făceam mai departe unt, pe care îl păstram în cămara de zarzavaturi, într-o bute plină cu apă rece din fântână. Încă mai aveam din carnea pusă la saramură de mama lui Katie, iar ce o să ne facem când avea să se isprăvească, nu știam. Până acum tăiaserăm, de nevoie, doar câteva găini. În afară de cea de pasăre, nu mâncam prea multă carne. De mâncat, mâncam mai mult lipii de mălai, dar știam că până la iarnă va trebui să refacem și rezerva de porumb.

Munca grea a schimbat-o pe Katie, făcând-o mai puternică. Se maturiza văzând cu ochii. Nu că n-o mai surprindeam când și când, privind-o cu coada ochiului, cum se oprește câteva clipe,

---

* Cartofi dulci (n.tr.).

își dă la o parte șuvițele căzute pe fața arsă de soare și oftează cu năduf, zicându-și parcă: *„Pe vremuri nu era atât de greu!"*. Dar nu se mai pierdea cu firea, și în scurtă vreme se apuca iar de treabă fără să se plângă. Știa pasămite că trebuie să fie tare pentru Aleta și pentru Emma. Chiar dacă Emma era mămică, în multe privințe aveam parcă de îngrijit doi prunci, nu unul. Dacă nu era Katie să-i spună ce să facă, Emma ar fi fost cea mai neajutorată ființă de pe fața pământului.

31
Singură cu gândurile mele

În vara aceea am izbutit s-o scoatem cumva la capăt și n-a venit nimeni să ne tulbure liniștea. Chiar dacă uneori trebuia să muncim din greu, munca pe care o făceam acum nu se asemăna nici pe departe cu cea pe care fusesem silită s-o fac odinioară, iar multe dintre sarcinile zilnice au devenit repede obișnuință. Una e să trudești ca om liber și alta să trudești ca sclav.

— Ce zi e azi? am întrebat-o eu într-o dimineață pe Katie.

— Cred că e marți, răspunse ea.

— Bine, dar a câta zi e în calendar?

— A, deci vrei să știi în ce dată suntem, zise Katie, ducându-se să se uite pe calendar.

Zilele și săptămânile treceau fără să le dăm prea mare atenție, iar eu nu prea aveam habar cum se citește un calendar. Păstram cât de cât noțiunea timpului cumpărând gazete, dar Katie nu mai fusese decât de două ori în târg.

— Suntem în 22 august, mă anunță Katie, după care adăugă: Dacă azi e marți.

Zâmbii.

— Mâine e ziua mea.

— Mayme, de ce nu mi-ai zis până acum? Câți ani împlinești?

— 16.

— Măi să fie, ești aproape o femeie în toată firea!

Mă pufni râsul.

— Ești iar cu un an mai mare decât mine, adăugă ea.

— Nu cu un an întreg.

— Ei, așa pare. O să îți facem un tort.

— Nu-i nevoie.

— Dar așa vreau eu! Vom da o petrecere la care vom dansa și vom cânta din nou. Hai s-o învățăm pe Aleta cântări de-ale sclavilor!

— Crezi că se va învoi? râsei eu, amuzată de entuziasmul lui Katie.

— Aleta a crescut pur și simplu lângă un tată cu vederi înguste în ceea ce îi privește pe negri. Dar acum copila te place, Mayme.

— De Emma încă tot se ține cam departe.

— Așa e, dar Emma nu este ca tine, Mayme. E caraghios să mă gândesc că ea a fost sclavă de casă, și tu nu, când tu pari să știi atâtea lucruri de care ea n-are habar. Credeam că, dintre sclavi, cei de casă erau, de regulă, cei mai ageri la minte.

— Nu neapărat. Uneori totul ținea de înfățișare și de felul în care te purtai – în casa fostului meu stăpân ajungeau, de pildă, sclavele cu pielea mai deschisă la culoare sau cele mai frumușele. Știu că eu n-am pielea atât de închisă la culoare cum o au alți negri, dar nu-s nicidecum frumoasă.

— Eu cred că ești, Mayme.

— E drăguț din partea ta să spui asta, Katie, dar nu mulți albi sunt de aceeași părere cu tine.

Fără să mai piardă vremea, Katie dădu fuga să le anunțe pe Emma și pe Aleta și să le spună ce pregătiri avea de gând să facă pentru ziua mea de naștere. Fetele și-au petrecut restul zilei șușotind secretoase pe la colțuri. Katie mi-a interzis să pun piciorul în bucătărie, iar când ne încrucișam pe trepte mă privea chicotind și îmi spunea să îmi văd de treaba mea.

Cine m-o fi pus să-i pomenesc de ziua mea de naștere?

A doua zi, când m-am trezit, Katie era deja jos în bucătărie. M-am îmbrăcat și am coborât și eu. Aleta încă dormea, iar Emma ședea pe un scaun, alăptându-l pe William și uitându-se la Katie.

— Bună dimineața, Katie, o salutai eu intrând în bucătărie.

— La mulți ani, Mayme! exclamă ea, întorcându-și capul spre mine.

Stătea în dreptul mesei de lucru, plină de făină până la coate.

— Tocmai m-am apucat de tortul tău aniversar. Sper să iasă!

— La mulț' ani, don'șoară Mayme.

— Mulțumesc, Emma. Ești sigură că nu vrei să te ajut? adăugai eu, întorcându-mă spre Katie.

— Cum să mă ajuți când acesta este tortul *tău*?! râse ea.

— Ce are a face?

Katie îmi aruncă o privire gravă.

— Ai făcut atât de multe pentru mine, Mayme! spuse ea, amestecând mai departe aluatul. Acum vreau să văd dacă pot și eu să fac măcar atâta pentru tine de una singură. Știu că este doar un tort, dar este și felul meu de a-ți arăta recunoștința pe care ți-o port. Așa că, acest dar pe care îl fac cu mâinile mele poate că va însemna mai mult decât un simplu tort.

Cuvintele ei mi s-au dus drept la inimă, zău așa!

— Am înțeles, Katie. E tare frumos din partea ta să spui asta. Abia aștept să gust tortul. Dar sper că n-o să mă pui să-l mănânc pe tot de una singură!

— Stai liniștită. Eu îl pregătesc, dar de mâncat, o să mâncăm toate din el!

Am lăsat-o să facă tortul și am ieșit afară. Era încă devreme. Soarele se înălțase pe cer și începea să se încălzească, dar totul era încă învăluit în liniștea zorilor de ziuă. Am tras adânc în piept aerul călduț al dimineții și, privind în jur, mi-am zis că azi, de ziua mea de naștere, ar fi plăcut să fac o plimbare, să petrec un pic de timp singură cu gândurile mele.

M-am întors în bucătărie.

— Katie, te-ai supăra dacă m-aș duce la locul tău special din pădure?

— Ba din contră, m-aș bucura foarte tare!

— Îți mulțumesc, Katie.

— Acela are să fie darul meu pentru tine, spuse ea. De acum încolo locul acela va fi și refugiul *tău*.

Am ieşit şi am pornit încet spre pădure.

E atâta prospeţime în aer la orele mici ale dimineţii! Până şi pădurea părea diferită. Iarba era încă acoperită de rouă. Pe acele pinilor atârnau, grei, stropii de apă. Ramurile copacilor erau înţesate de păsări şi întregul zăvoi răsuna de ciripitul şi de cântecul lor. Ceva mai încolo, un iepuraş o zbughi, ţupa-ţup, prin iarbă. Amintindu-mi ceea ce îmi spusese cândva Katie, cum că necuvântătoarele vin în refugiul ei tainic îndeosebi pe înserate şi dimineaţa devreme, m-am furişat cu grijă printre copaci, încercând să nu fac zgomot.

Într-un târziu am ajuns la luminiş şi am păşit tiptil pe iarbă.

Pe malul pârâului stătea, adăpându-se, un cerb!

La oarece depărtare de el, îl văd trecând prin iarbă pe ratonul despre care îmi povestise Katie!

Îi priveam năucită, fără să scot un cuvânt.

Negrilor le plăcea să prindă ratoni şi să-i mănânce, dar eu una nici nu concepeam una ca asta. Cum să ucizi nişte animale minunate precum ratonii şi cerbii?

În cele din urmă, ratonul se îndepărtă agale, hâţânându-se înainte şi înapoi, şi se făcu nevăzut în pădure.

Peste câteva clipe, simţindu-mi parcă prezenţa, cerbul îşi înălţă capul. Se uită la mine şi rămase nemişcat. Ne privirăm îndelung în ochi, citind parcă unul în sufletul celuilalt. Cerbul nu scotea niciun sunet, nu îi zvâcnea niciun muşchi din trup, apoi brusc, din câteva salturi se făcu nevăzut.

M-am aşezat pe unul dintre bolovani şi am căzut pe gânduri. Aceasta era prima aniversare pe care o petreceam fără familia mea. Poate Katie avusese dreptate când a spus că eram aproape o femeie în toată regula. Bineînţeles, însă, că nimeni nu se maturizează aşa, de la o zi la alta. Simplul fapt că azi era 23 august nu însemna că devenisem, dintr-odată, om mare. Totuşi, aniversările te fac să meditezi an de an la viaţa ta, să te gândeşti de unde vii şi, mai cu seamă, încotro te îndrepţi.

La câte se întâmplaseră în viaţa mea în ultimele luni de zile – bune şi rele deopotrivă – îmi venea uneori greu să răspund la

întrebările: *Cine sunt eu?... Ce ar trebui să fiu?* Cu doar câteva luni în urmă fusesem o sclavă de culoare ale cărei griji erau să nu fie vândută, biciuită sau desfeciorită de vreun băiat cu câțiva ani mai vârstnic ca mine. Între timp, întreaga mea familie fusese ucisă, iar eu nu mai eram sclavă și trăiam în casa unei albe, împreună cu care încercam, cică, să ducem pe umeri plantația unui om alb.

Doamne, ce de schimbări și cât de repede s-au petrecut toate!

Ei, dar în adâncul sufletului, mai eram eu oare aceeași ființă? Pe de o parte, mă simțeam aceeași... dar în unele privințe eram o cu totul altă persoană.

Cine eram eu, la urma urmei? Ce însemnau cu adevărat cuvintele *Mary Ann Jukes*? Ce le-ar spune numele acesta celor ce aveau să-l audă după moartea mea? Ce fel de om ar spune ei că a fost Mayme Jukes?

Pentru prima dată în viață, trebuia să încerc a înțelege cine eram eu, fără a ține seamă nici de familia mea, nici de stăpânul McSimmons și nici chiar de Katie... Cine eram eu ca ființă *de sine stătătoare*? Eu și Katie eram nevoite, bag seama, să ne gândim la asta mai mult decât o făceau alții. Odată și odată fiecare om trebuie să-și pună întrebarea „Cine sunt eu?", dar pe noi două viața ne pusese în fața acestei întrebări mai devreme decât pe alții. Poate că lucrul acesta n-o frământa într-atât de tare pe Katie, dar îmi spuneam că, fiind nițel mai vârstnică decât ea, se și cuvenea, vezi bine, să chibzuiesc eu prima la asta.

Cum stăteam eu așa pe gânduri, mi-am dat seama că, atunci când încerci să înțelegi cine ești și ce însemnătate are viața ta, poate că nu-i de ajuns să pui întrebarea doar pentru tine. Cineva are să-ți stea mereu alături, orice s-ar întâmpla. Chiar dacă toți te-ar părăsi sau s-ar stinge din viață, Dumnezeu nu te va părăsi niciodată.

Și de aceea, când nu știi cine ești și ce trebuie să faci cu viața ta, poate că la El ar trebui să cauți răspunsul.

Doamne, ce are să se aleagă de mine? L-am întrebat eu în șoaptă. *Ce fel de om vrei să fiu? Cum vrei Tu să fiu în adâncul sufletului?*

Înconjurată de liniştea dimineţii, am tras adânc aer în piept, aţintindu-mi privirea spre pârâul ce curgea şopotind lângă mine. Apoi – nu ştiu dacă drept răspuns la întrebarea mea – mi-au răsunat în minte următoarele cuvinte: *Vreau să fii fiica Mea. Asta vreau Eu să fii. Şi vreau să fac parte din viaţa ta.*

Când îi auzeam pe predicatorii negri vorbind cu înfrigurare despre felul în care grăieşte Domnul din ceruri, mă cutremuram niţel, gândind că trebuie să fie un lucru înfricoşător, cu tunete, trăsnete şi alte asemenea grozăvii.

Dar Dumnezeu n-a tunat şi n-a fulgerat în dimineaţa aceea. Dacă al Lui era glasul ce mi-a vorbit acolo, în pădure, la fel ca atunci când simţisem că Dumnezeu îmi spunea să rămân la Rosewood, apăi aflaţi că glasul acela era blând şi atât de domol, că abia l-am desluşit în liniştea inimii mele.

Şi mi-a umplut sufletul de bucurie.

32
O zi de neuitat

După vreun ceas, când m-am întors, Katie tocmai turna aluatul în tavă.

— Mă duc să mă apuc de muls, am anunțat-o eu.

— Vin și eu peste câteva minute, spuse Katie.

Dimineața a trecut ca de obicei. Pe lângă tort, Katie a mai pregătit o tocană și a pus la copt niște cartofi dulci din recolta de anul trecut. Îmi cerea când și când îndrumări, dar n-a vrut în ruptul capului să mă lase s-o ajut.

La amiază am luat masa și după aceea am mâncat tort. Katie acoperise tortul cu glazură de zahăr și scrisese pe el, cu litere subțiri din melasă, *Mary Ann Jukes*. Și ce gustos era tortul acela! Am înfulecat din el pân-am crezut c-o să mi se facă rău. În afară de tort, Katie mai pregătise și caramele.

— Sunt făcute din melasă încălzită, amestecată cu unt, îmi explică Katie pe când mă luptam cu o caramelă care tocmai mi se lipise de dinți. Le-am pregătit ieri împreună cu Emma. De aceea ți-am spus să nu vii în bucătărie.

— Le-ai făcut tu pe astea împreună cu miss Katie? o întrebai eu pe Emma.

— Chiar așa, don'șoară Mayme, răspunse Emma cu mândrie.

— Măi să fie! Mulțumesc frumos – sunt tare bune.

— Iar acum mă duc să îți aduc cadoul!

Zicând acestea, Katie sări în picioare și dădu fuga la etaj. Peste câteva clipe se întoarse și îmi întinse o cutiuță. Când o scuturai, ceva zornăi înăuntru. Am deschis-o și, ce să vezi? Cutiuța era plină de bănuți!

— E prea mult bănet aici, mă împotrivii eu.

— Nu este decât un dolar, zise Katie. Văzând că ți-a făcut atâta plăcere să cumperi batista aceea, vreau să ai suficienți bani ca să-ți poți cumpăra ceva cu adevărat frumos de ziua ta, fie de la prăvălia doamnei Hammond, fie de la cea de unde ai cumpărat batista.

— Bine, dar... un dolar întreg! După ce i-ai plătit coanei Hammond nu-ți mai rămăsese, cu totul, decât 1 dolar și 37 de cenți. Nu pot să primesc atâția bani.

— Nu uita, Mayme, de cei 10 dolari rămași după ce am făcut plata la bancă. De aceia abia de ne-am atins. Iar în cutia cu trabucuri din cămară am mai găsit doi dolari și câțiva cenți, adăugă Katie. Nu știu cum de nu mi-a trecut mai repede prin cap să caut acolo.

— Chiar și așa, încă tot nu ai destui bani cu care să achiți împrumutul la bancă.

— Vreau să primești acești bani, stărui Katie. Cumpără-ți ceva frumos cu ei. Acum că ești liberă, meriți să ai și tu bănuții tăi.

Mă așezai încet pe scaun, privind năucită grămăjoara de monede pe care o țineam în palmă.

— Crezi că...

Mă oprii, șovăielnică, apoi o luai de la capăt.

— Știi ce mi-aș dori mai mult ca orice? Mi-aș dori să pun banii ăștia la bancă. Crezi că mi-ar da voie să-mi deschid un cont numai al meu?

— Nu văd de ce nu, spuse Katie.

— Asta m-ar umple de mândrie – m-ar face să mă simt ca un om adevărat, nu ca o sclavă.

— Cred că este o idee bună, Mayme, spuse Katie. Și... mai am ceva pentru tine.

Se duse la bibliotecă, scoase o foaie de hârtie din cartea în care o ascunsese, apoi reveni și mi-o întinse.

— Ți-am scris o poezie.

Devenise iar serioasă.

Poezia suna așa:

Prietenei mele
Există pe-astă lume o comoară de mare preț
Pe care o vei avea pân' la adânci bătrâneți
De o împarți mereu cu drag și dărnicie.
Îți vorbesc, desigur, despre prietenie.
De vrei să găsești comoara adevăratei prietenii,
De lucrurile acestea seamă să ții:
Un prieten adevărat te cunoaște mai bine decât te cunoști tu pe tine,
Te iubește chiar și când greșești și te schimbă în bine.
Un prieten adevărat e ființa care are ceea ce ție îți lipsește,
Lângă care îți place să fii pentru că te întregește.
Un prieten adevărat îți stă alături la bine și la rău, mereu fidel,
Și știi că te iubește, așa cum îl iubești tu pe el.
Așa este buna mea prietenă care a venit când îmi era mai greu
Și a risipit, ca o soră, durerea din sufletul meu.
Ea m-a învățat să zâmbesc din nou, să trec peste trecutul zdrobitor,
Iar acum, împreună, încercăm să privim cu reînnoită speranță spre viitor.
Când mi-a trimis această făptură minunată, transformând unu în doi,
Dumnezeu a făcut ca „eu" să devină „noi".
N-aș renunța la tine, prietena mea dragă,
Nici pentru bogățiile din lumea întreagă.

Îmi dădură lacrimile încă înainte să ajung la sfârșit.

— Îți mulțumesc, Katie. Nimeni nu mi-a mai spus vreodată niște cuvinte atât de minunate. N-am să le dau uitării cât oi trăi.

Pe când suspinam și îmi ștergeam ochii, tăcerea care se lăsase preț de câteva clipe fu curmată de un glas ce mă luă prin surprindere.

— Eu nu pot să-ți dau un dar atât de frumos, spuse încet Aleta. Dar ți-am făcut asta.

Îmi întinse un desen făcut cu creionul pe o foaie de hârtie. Desenul înfățișa patru fete, două albe și două de culoare, ce se plimbau ținându-se toate de mână. În josul paginii era scris *„Patru surori"*.

— Tu ai făcut desenul acesta, Aleta?

— Da. L-am desenat pentru tine, Mayme.

— Vai, Aleta... îți mulțumesc! Este minunat. Darul tău înseamnă la fel de mult pentru mine ca poezia lui Katie. De fapt, desenul și poezia ar trebui să stea mereu laolaltă, nu crezi? Că doar tu ai zugrăvit tocmai ceea ce se spune în poezie.

— Îmi pare rău că m-am purtat așa de urât cu tine, șopti Aleta.

Se uită în ochii mei, apoi începu să plângă.

— Katie a avut dreptate, continuă ea suspinând. Chiar ești o fată bună.

Mi-am desfăcut larg brațele, Aleta a venit la mine și am stat îmbrățișate clipe în șir.

Katie își întoarse capul, cu ochii plini de lacrimi.

— Îmi pare rău, don'șoară Mayme, spuse Emma, da' io nu ți-am făcut nimica cu mâinile mele, că io nu-s așa de iscusită ca don'șoara Katie și don'șoara Aleta.

— Cum poți să zici așa ceva, Emma? mă împotrivii eu. Și tu mi-ai făcut un cadou minunat, pregătind caramelele alea delicioase.

— Așa-i, io am făcut caramelele.

— Și când or să se sfârșească, poate c-o să te rog să mai faci!

— Sigur c-o să fac! exclamă Emma, mândră nevoie mare, zâmbind cu toată fața. O să-ți mai fac caramele de îndat' ce le isprăvești pe astea.

Katie se ridică, se duse la pian și începu să cânte încetișor la claviatură și din gură.

Când mă gândesc la a copilăriei vârstă minunată,
*Dragi mi-s toate câte-n amintire se întorc la viață.**

Eu și Aleta ne zâmbirăm una alteia, ne șterserăm lacrimile și ne apropiarăm de pian. Emma îl legăna domol pe William, fredonând și ea încetișor.

Livada, pădurea deasă, pajiștea de flori înțesată,
Casa-n care am crescut cu a ei dulceață.
Vechea moară ce lângă iaz se-nălța,
Podul și pietroiul peste care apa cădea grăbită,
Șopronul tatei cu lăptăria alăturea
Și vechea ciutură de mușchi năpădită
Ce de cumpăna fântânii atârna.
Da, acum mi-e dor și de ea, de ciutura cea hodorogită.

La sfârșitul cântecului, rămaserăm tăcute vreme de câteva clipe, mișcate de versurile încărcate de melancolie. Aleta însă, plină de vioiciune, o rugă numaidecât pe Katie să ne mai cânte ceva.

De astă dată, Katie alese o melodie veselă și săltăreață.

Pornit-am din Alabama cu un banjo și-o boccea
*Și mă duc în Louisiana să îmi găsesc mândruța.***

— Cântă cu mine, Aleta! strigă Katie.

O, Susanna, nu plânge, frumoasa mea.
Pornit-am din Alabama cu un banjo și-o boccea.
Când am plecat mult a plouat, totul era uscat;
Când soarele iar a ieșit, zău că am înghețat.

* Cântecul „The Old Oaken Bucket", pe versuri scrise de Samuel Woodworth, a fost cântat, începând cu 1826, de generații întregi de școlari americani (n.tr.).

** „Oh! Susanna" este unul dintre cele mai cunoscute cântece americane ale tuturor timpurilor (n.tr.).

Aleta şi cu mine ne alăturarăm la refren.

O, Susanna, nu plânge, frumoasa mea.
Pornit-am din Alabama cu un banjo ş-o boccea.

— Sună aşa de caraghios! râse Aleta când isprăvirăm cântecul. Versurile n-au nicio noimă!

— Tocmai asta e ideea, răspunse Katie. Mayme, acum învaţă-ne tu un cântec.

Am căzut o clipă pe gânduri, apoi am început să cânt. Cântecul meu nu suna la fel de vioi şi de vesel ca al lui Katie – poate aveam vocea mai joasă decât a ei, iar eu cântam doar din gură, fără să fiu acompaniată la pian.

— Cântă cu mine, Emma, dacă ştii cântecul.

Vara asta n-a plouat deloc, şi arşiţa a fost aşa de mare
Că s-a şi deschis bumbacu' tot, de-aci şi până-n zare.
Bumbacu-i gata de cules, bumbacu-i gata de cules,
Să culegem repejor tot – tot bumbacu' cela des.

Când mi s-a alăturat şi Emma, am rămas uluită. Avea o voce minunată şi, în scurtă vreme, începu să se joace cu armonii pe care nici nu ştiam că le are cântecul.

Haide, codârlaşule, pune osu' la treabă,
Că de tot tândăleşti aşa n-om isprăvi degrabă.
Bumbacu-i gata de cules, bumbacu-i gata de cules,
Să culegem repejor tot – tot bumbacu' de pe câmp.
Haideţi, copii, ceru' înnoratu-s-a acuma,
Daţi-i zor, băieţi, să nu ne prindă furtuna.
Bumbacu-i gata de cules, bumbacu-i gata de cules,
Să culegem repejor tot – tot bumbacu' cela des.

— A fost minunat! exclamă Katie. Emma, unde ai învăţat să cânţi aşa frumos?

— Nicăierea, don'șoară Katie. Așa-mi iese mie pe gură.

— Ei bine, aceasta e cea mai frumoasă cântare pe care am auzit-o vreodată. Parcă ascultam un cor, nu-i așa, Aleta? Mai că aveam impresia că sunt afară pe câmp, culegând bumbac.

Clătinai din cap.

— Bine că nu ești. Nu-i deloc amuzant să culegi bumbac.

— Nu mai cântăm ceva? interveni Aleta.

Katie căută în caietul ei de cântece.

— Ia să vedem dacă îl știți pe acesta! *„Are să vie în jos pe munte când va veni"*[*], începu ea să cânte, după care ne invită să-i ținem isonul.

După ce isprăvirăm de cântat, Katie se întoarse spre mine.

— Acum e rândul tău, Mayme.

Am căzut o clipă pe gânduri, după care am început să cânt.

Dă-mi, Doamne... două aripi să m-ascund în ele.
Dă-mi, Doamne... două aripi să zbor.
Dă-mi, Doamne... două aripi să mă păzească de rele.
Dă-mi, Doamne... două aripi să zbor.

— Ăsta-i refrenul.

— Îl știu, don'șoară Mayme... știu cântecu'! sări Emma.

— Foarte bine. Atunci ajută-mă să le învățăm și pe fete și om încerca să cântăm următoarea strofă împreună. *„Venit-a El, Domnul meu, când zorile s-au arătat?"*, am început eu și Emma. Acum voi strigați *„Nu!"*. Am s-o iau de la capăt.

Venit-a El, Domnul meu, când zorile s-au arătat?

— *„Nu!"*, strigară Katie și Aleta.

Venit-a El, Domnul meu, în arșița amiezii? – Nu!
Venit-a El, Domnul meu, în răcoarea înserării?

* „She'll Be Coming 'Round the Mountain" este un bine cunoscut cântec folcloric afro-american despre a Doua Venire a Domnului (n.tr.).

— Acum, le spusei, răspunsul este „*Da!*".

— „*Da!*", strigarăm toate într-un glas, după care mi-am coborât tonul vocii, lăsând-o pe Emma să cânte ultimul vers.

Atunci venit-a Domnul meu și păcatele mi le-a spălat!

— Putem să mai cântăm o dată? întrebă Aleta, râzând voioasă. Vă rog frumos!

— Stai nițel, zise Katie. Mayme, Emma, sunteți bune să mai cântați o dată versurile? Aș vrea să vă acompaniez la pian, dacă izbutesc să dibuiesc acordurile.

După câteva minute de tatonări, interpreta deja melodia cap-coadă, dar într-o cheie diferită, zicea ea, ceea ce însemna că eu trebuia să cânt pe un ton nițel mai înalt. Chiar dacă vocea mea era mult mai joasă decât a ei sau a Emmei, am cântat cât am putut de sus „două aripi" și, cu Emma ținându-mi isonul, a ieșit taman bine. Apoi ne-am apucat să cântăm toate în cor.

Dă-mi, Doamne... două aripi să m-ascund în ele.
Dă-mi, Doamne... două aripi să zbor.
Dă-mi, Doamne... două aripi să mă păzească de rele.
Dă-mi, Doamne... două aripi să zbor.

Venit-a El, Domnul meu, când zorile s-au arătat? – Nu!
Venit-a El, Domnul meu, în arșița amiezii? – Nu!
Venit-a El, Domnul meu, în răcoarea înserării? – Da!
Atunci venit-a Domnul meu și păcatele mi le-a spălat!

Cu Katie acompaniindu-ne la pian, două voci albe, vocea mea joasă de negresă și armoniile Emmei, cântarea suna de-a dreptul ceresc!

— Ce-ar fi să dansăm iar menuet? o întrebai eu pe Katie după ce sfârșirăm cântecul. Că tare mi-a mai plăcut data trecută.

— Ce idee bună! exclamă Katie. O să te învățăm și pe tine, Aleta.

— Ce-i ăla „menuet"? întrebă fata.

— Un dans francez, răspunse Katie.

Cântă o dată acordurile la pian, apoi se ridică în picioare.

— Aleta, Emma, fiţi atente. O să vă arătăm cum se dansează. Îţi mai aminteşti paşii, Mayme?

— Nu chiar pe toţi.

— Emma, aşază-l pe William pe canapea, ca nu cumva să-l scapi.

— Da, don'şoară Katie.

Când se întoarse Emma, ne luarăm toate patru de mâini. Urmând îndrumările lui Katie, îmi amintii cu uşurinţă paşii dansului şi în scurtă vreme dansam prin salon de zici că eram un prinţ şi o prinţesă din Franţa, nu alta!

— Hai, Aleta, să te învăţ şi pe tine, spuse Katie, apucând-o pe copilă de ambele mâini. Emma, în timp ce noi dansăm, tu şi Mayme cântaţi melodia!

Katie îi arătă toţi paşii Aletei, în timp ce noi cântam din gură, apoi ne veni nouă rândul să dansăm. Katie se întoarse la pian şi începu să ne acompanieze. Nu mai ţin bine minte cum a mers, dar ajutate de îndrumările lui Katie, am izbutit până la urmă s-o scoatem cumva la capăt.

Şi am ţinut-o tot aşa, dansând, râzând şi cântând, mai vesele decât fusesem vreodată de când eram împreună.

33
Un vizitator suspect

Pe când ne veseleam noi așa, prea acaparate de jocul nostru ca să dăm vreo atenție zgomotelor de afară, numai ce se auzi o bătaie la ușă.

Am amuțit toate patru. Katie se opri din cântat, cu degetele încremenite pe clapele pianului. Mă uitai la ea, gândindu-mă că poate mi s-a părut și că, de fapt, o fi lovit ea pianul din greșeală. Privirea lui Katie îmi dădu însă repede de înțeles că auzise și ea ciocănitul.

Apoi ciocanul de metal se izbi iar de lemnul ușii, răsunând în toată casa.

— E cineva la ușă, spuse Aleta. Nu te duci să vezi cine este?

Cel care bătea se afla la ușa din față, nu la cea de la bucătărie, unde veneau mai toți cunoscuții casei – ceea ce însemna că nu se număra printre aceștia.

— Aleta, șopti Katie, sărind de pe scaun, du-te fuguța sus în odaia mea și vezi să nu faci niciun zgomot.

— De ce?

— N-avem acum timp de explicații. Am să-ți spun eu mai târziu de ce.

Din fericire, Aleta nu mai protestă și o zbughi ascultătoare la etaj.

Katie îmi aruncă o privire întrebătoare. Era limpede că întrebarea care ne frământa în momentul acela pe amândouă era: ce să n facem cu a?

— Emma, șoptii eu, ia-l pe William și urmează-mă cât de repede te țin picioare.

Văzând că Emma dă să spună ceva, îmi dusei degetul la buze.

— Taci. Nu trebuie să facem zgomot.

Văzând după reacția mea și a lui Katie că nu-i a bună, Emma tremura deja de groază. Înșfăcă pruncul și mă urmă fără zăbavă până în bucătărie și apoi afară pe ușa din dos, spre colonia negrilor, să aprindem focul la colibă.

După ce ne făcurăm nevăzute, Katie trase aer în piept și se duse să deschidă ușa.

— Bună ziua, domnișoară, spuse necunoscutul ce aștepta în prag. Aș dori să vorbesc cu stăpâna casei.

— Înțeleg, dar... mama nu este acasă.

— Când se întoarce?

— Ăă... nu știu, domnule.

— Ei bine, trebuie să îi vorbesc despre o boală gravă care s-a abătut asupra negrilor din ținut, spuse bărbatul. Acum că războiul a adus atâtea schimbări și negrii pribegesc spre Nord în căutare de slujbe, încercăm să dăm de știre tuturor, și îndeosebi proprietarilor de plantații, să se ferească de negresele cu copii nou-născuți.

Katie se străduia să nu-și trădeze emoțiile, dar la auzul cuvântului „nou-născuți" făcu ochii mari.

— Ați putea să îmi spuneți de ce? întrebă ea, încercând să își stăpânească tremurul din voce.

— Pentru că maladia îi atinge doar pe nou-născuți. Aveți cumva sugaci negri pe plantație?

— Ăă... nu, domnule. Cum poate fi recunoscută boala?

— Am recunoaște noi semnele, nu-ți bate dumneata capul cu asta. Dar de ce întrebi?... Ești sigură că n-ai văzut pe aici niciun sugaci de culoare? N-a venit nicio negresă să vă ceară ajutor?

— Nu, domnule. Am întrebat doar așa... din curiozitate.

Bărbatul o sfredeli, bănuitor, cu privirea.

— Orișicum, am să mă întorc peste o zi, două să vorbesc cu mama dumitale, adăugă el. E important ca toți să știe că trebuie

să ne cheme numaidecât dacă văd vreo negresă tânără cu un prunc nou-născut, ca să putem pune capăt molimei.

— Şi ce se întâmplă dacă nu vi se dă de ştire? întrebă Katie.

— Boala este mortală, domnişoară. Dacă nu ne cer ajutorul, pruncii or să se prăpădească.

Katie icni, vădit şocată.

— Am să mă întorc să stau de vorbă cu mama dumitale, zise bărbatul, răsucindu-se să plece. Spune-i că am să vin să îi dau toate amănuntele de cuviinţă.

— Dar v-am mai zis, ripostă Katie, încercând să îşi ţină firea, că nu avem niciun sugaci pe plantaţie.

— Am primit ordin să dau sfară-n ţară. Aşa că spune-i mamei dumitale că am să mă întorc.

Bărbatul trecu călare pe lângă mine pe când mă întorceam de la colibă. Mi-am văzut încet de drum, cu paşi târşâiţi şi privirea aţintită în pământ, dar nici nu cred că m-a băgat în seamă. Nu-s sigură că a văzut nici măcar fumul ce se înălţa din colonia negrilor. De cum se îndepărtă, am iuţit paşii spre casă. Katie îmi ieşi grăbită în întâmpinare.

— Ce-a vrut?

— Unde sunt Emma şi William? mă întrebă ea agitată, fără să îmi răspundă la întrebare.

— I-am lăsat la colibă. N-are cum să-i vadă.

După ce se mai linişti niţel, Katie îmi povesti tot ceea ce îi spusese bărbatul.

Căzui o clipă pe gânduri.

— Hm, mie nu-mi miroase a lucru curat.

Katie îmi aruncă o privire întrebătoare.

— După toate câte ne-a povestit Emma despre indivizii aceia care sunt pe urmele ei şi vor s-o omoare, adăugai eu, am impresia că cineva tare vrea să pună mâna pe pruncul ei.

— Dar dacă există, totuşi, o molimă? N-ar trebui s-o anunţăm pe Emma? Poate că William este în pericol.

Chibzuii iar lucrurile preţ de câteva clipe.

— Hm, n-aş vrea s-o băgăm în sperieţi. Întâi ar trebui, poate, să încercăm a afla mai multe despre tărăşenia asta.

Spunând acestea, mi-am îndreptat privirea spre drum să văd în ce direcţie mergea călăreţul.

— Am putea să-l întrebăm pe medicul din oraş, îşi dădu Katie cu părerea.

— În felul ăsta n-am face decât să atragem şi mai mult atenţia asupra noastră. Înainte de toate socotesc c-ar trebui să aflăm mai multe. Dacă William este cu adevărat în pericol, cum de individul ăla nu ţi-a spus că sugacii ar trebui duşi la doctor?

— Ai dreptate, zise Katie, n-a pomenit niciun cuvânt de medic.

— Iar dacă pe Emma o caută, va trebui să fim cu băgare de seamă, căci orice greşeală de-a noastră ar putea s-o pună în primejdie.

Cercetai iar drumul. Călăreţul abia ce se făcuse nevăzut. În momentul acela îmi veni o idee.

— Miss Katie, mă duc să pun şaua pe cai. Trebuie să pornim pe urmele lui!

— Poftim?... Noi două?...

Încuviinţai din cap, apoi mă răsucii şi o luai la goană spre grajd.

— Cum rămâne cu Emma şi cu Aleta? strigă Katie după mine.

— Trebuie să aflăm ce se petrece. Emma şi Aleta or trebui să-şi poarte singure de grijă până ce ne-om întoarce. Du-te să vorbeşti cu ele. Dar vezi să nu-i spui Emmei de ce plecăm, că de află, o loveşte damblaua. Spune-le doar c-o să fim plecate preţ de câteva ceasuri.

34
Pe urmele pericolului

Știam că ne asumăm un mare risc lăsându-le pe Emma și pe Aleta singure acasă. Peste nici cinci minute, caii erau deja pregătiți de drum. Katie nu le-a spus fetelor decât să fie cu băgare de seamă și, în caz că vine careva, să se ascundă jos, în pivniță. Acum că nu o lăsam singură, chiar dacă Aleta era doar o copilă, Emma părea să fie ceva mai liniștită.

Eu și Katie ne-am suit pe cai și am pornit la galop în direcția în care o luase călărețul. Peste vreo zece minute, desluşindu-i silueta în zare, am încetinit. De-a lungul drumului, bărbatul s-a mai oprit pe la câteva case, timp în care noi am rămas ascunse, pândindu-l de la distanță.

La cea de-a treia oprire, lui Katie îi veni o idee.

— Așteaptă aici, Mayme, îmi spuse ea după ce bărbatul o luă iar din loc și se făcu nevăzut. Mă duc să văd ce i-a spus doamnei Travis.

— O cunoști?

Katie încuviință din cap, după care se îndepărtă călare. În dreptul casei descălecă și se duse la ușă.

— Bună ziua, doamnă Travis, o salută ea pe soția fermierului când aceasta veni să-i deschidă. Nu știu dacă vă aduceți aminte de mine – sunt vecina dumneavoastră, Kathleen Clairborne, de la Rosewood.

— O, da! Bună ziua, Kathleen! zise femeia. Doamne, ce ai mai crescut de când nu te-am mai văzut! Ce mai face mama dumitale?

— Ăă... mama nu se simte prea bine... și m-a trimis să vă întreb dacă n-ați primit cumva zilele acestea vreo vizită mai neobișnuită. N-a venit nimeni să vă pună întrebări?

— Ba da, tocmai ce a trecut pe aici un bărbat. A venit să întrebe dacă n-am văzut vreo negresă cu un prunc nou-născut.

— Altceva n-a mai spus?

— Numai că bântuie oarecare molimă și că trebuie să găsească toți sugacii de culoare din ținut. Dar de ce întrebi, Kathleen?

— Mamei i s-a părut puțin ciudat, spuse Katie, și a vrut să mă interesez dacă bărbatul v-a spus și dumneavoastră același lucru. La revedere, doamnă Travis.

Zicând acestea, Katie dădu să plece.

— Stai așa, Kathleen, strigă femeia după ea. Am și eu o întrebare. Necunoscutul acela ce întreba de prunci de culoare n-a fost singurul care a venit să pună întrebări. Reverendul n-a trecut și pe la voi?

— Reverendul Hall?... Nu, doamnă, n-a trecut, spuse Katie. De ce să treacă?

— Acu-s două zile a venit să mă întrebe dacă n-am văzut cumva o femeie însoțită de fetița ei. Și zici că n-a trecut pe la Rosewood?

Katie clătină din cap.

— Nu știu despre ce-i vorba. Reverendul n-a vrut să-mi spună cine sunt femeia și copila și nici de ce îl frământă pe el soarta lor, dar se vedea pe chipul lui că-i îngrijorat. Poftim potriveală! Unul întreabă de una, altul de alta – ce să mai înțeleagă omul din toată tărășenia asta?

Fără să mai piardă vremea, Katie porni spre cal. Sărmana femeie o petrecu năucită cu privirea, neștiind cum să tălmăcească toate întrebările cu care era asaltată de la o vreme încoace.

Katie se întoarse călare la ascunzișul unde o așteptam și îmi povesti ce aflase.

— Crezi că reverendul o căuta pe Aleta?

— Nu știu, răspunse Katie, dar nu avem acum timp să ne batem capul cu asta. Crezi că ar trebui să ne ținem mai departe după bărbatul acela?

— Dacă vrem să descurcăm ițele, n-avem încotro, bag seama.

Individul mai făcu câteva opriri, apoi se îndreptă călare spre Greens Crossing.

— Ce ne facem dacă intră în oraș? întrebă Katie. Cum îl vom mai putea urmări fără să fim văzute?

Din fericire, la răscruce bărbatul coti spre Oakwood.

Trecuse de pe-acum mai bine de un ceas de când eram plecate. Ne uitarăm una la cealaltă, întrebându-ne ce să facem. După ce bătuserăm atâta drum, ar fi fost păcat să ne întoarcem cu mâna goală. Am mers, așadar, mai departe.

Următorul moment de cumpănă fu când bărbatul coti brusc spre plantația lui McSimmons, fostul meu stăpân – și al Emmei. Ei, dar prea ne rodea curiozitatea ca să ne lăsăm păgubașe tocmai acum. După cele povestite de Emma și tot ceea ce știam eu însămi, mi se înteţiră și mai tare bănuielile. Pe măsură ce ne apropiam, atente să nu ne vadă cel pe care îl urmăream, mă năpădi iar neliniștea. Am încercat să mai prind inimă, spunându-mi că n-aveam de ce să îmi fac griji, că acum eram liberă și nu mă deosebeam cu nimic de orișice altă ființă – fie ea albă ori de culoare. Dar tot nu mi-a trecut frica. Pentru că știam că între albi și negri încă tot se mai căsca un hău adânc.

— Ce o să facem când ajungem la conac? întrebă Katie. Nu putem intra așa pur și simplu, spunând că îl urmărim pe omul acela.

— Înainte de toate trebuie să aflăm dacă a venit să întrebe și aici de pruncii de culoare. Dacă asta se dovedește a fi o oprire ca toate celelalte, înseamnă că nu-i în cârdășie cu neamul McSimmons și atunci ar trebui să mergem la el și să îi spunem de Emma. Dar întâi trebuie să vedem ce o să facă.

— Ce vom spune când ajungem acolo? întrebă Katie.

— M-am gândit să zicem că am venit pur și simplu în vizită la Josepha.

— Dar dacă îți vor face ceva, Mayme? mă întrebă Katie îngrijorată.

— Ce să-mi facă? Ai uitat că nu mai sunt sclava lor?

— Știu... dar nu vreau să pățești ceva, Doamne ferește...

Pe când călăream spre conac, am observat că, spre deosebire de data trecută, acum plantația fremăta de activitate. Încotro priveai, era un du-te-vino de lume, dobitoace și căruțe. Era ca odinioară, cu singura deosebire că de astă dată nu se vedeau prea mulți negri prin preajmă.

În fața casei ne-am oprit și am priponit caii. Câțiva inși se uitară la noi fără să zică nimic. Văzând cât de încordată e Katie, îi șoptii că n-are de ce să își facă griji, că doar n-o cunoștea nimeni. Dar bag seama că eram și eu încordată. Când ascunzi o taină, n-ai, vezi bine, cum să stai liniștit.

Călărețul intrase parcă în pământ. Am ocolit casa împreună cu Katie și am condus-o până la ușa din dos, gândindu-mă că am s-o găsesc pe Josepha în bucătărie.

Ușa era întredeschisă. Trăsei cu ochiul prin crăpătură. Văzând-o pe Josepha – stătea cu spatele la mine, în celălalt capăt al bucătăriei – pășii înăuntru, urmată de Katie, și mă îndreptai spre ea.

— Bine te-am găsit, Josepha!

Femeia tresări speriată și se răsuci pe călcâie. Când dădu însă ochii cu mine, în loc de bucuria pe care i-o adusese ultima noastră întâlnire, de astă dată nu citii pe chipul ei decât neliniște.

— Mayme, copilă, exclamă ea, ce Doamne iartă-mă cauți aicea?!

— Am venit... în vizită, Josepha. Am venit să ți-o prezint pe stăpâna plantației unde trăiesc acum... Adică pe fata stăpânilor. Dânsa este domnișoara Katie Clairborne.

— Mă bucur să te cunosc, duduie Clairborne, zise Josepha, după care se întoarse iar spre mine. Da' tu, copilă, n-ar fi trebuit să vii.

— Cum așa?

— S-or schimbat o grămadă de lucruri de când s-a dus stăpânu' ăl bătrân.

— De ce? Unde s-a dus?

— La ceruri, copilă, stăpânu' ăl bătrân s-a dus la ceruri. Ş-acu' feciorу' lui, conaşu' William, îi însurat, or el şi nevastă-sa nu-s nici pe departe cum era ăl bătrân. Stăpâna a nouă nu ne poate suferi pe noi, ăştia de culoare. Chiar ş-acu', de m-ar prinde că stau aicea la taclale cu tine, ar porunci numaidecât să fiu biciuită, cum mă vezi şi cum te văd.

— Dar spuneai că nu mai eşti sclavă. Cum să te biciuiască?

— Ei biciuieşte pe cine vrea, răspunse negresa, clătinând posomorâtă din cap. N-oi mai fi io sclavă, da' ei se fac că n-or auzit de niciun Lincoln şi de nicio proclimaţiune de 'mancipare. Cel mai cuminte ar fi să vă luaţi iute tălpăşiţa, să nu care cumva să dea de voi p-acilea.

— Voiam să aflăm dacă a trecut careva pe aici să întrebe de prunci de culoare.

— Să-ntrebe de prunci de culoare? Ce tărăşenie mai e şi asta? făcu Josepha, îngustându-şi ochii.

— Cică bântuie o molimă care-i atinge numai pe sugacii de culoare.

— Cine spune asta?

— Un bărbat care a venit s-o întrebe pe miss Katie dacă n-am văzut vreo negresă cu un sugaci.

— Şi voi ce i-aţi spus? întrebă Josepha, îngustându-şi ochii şi mai abitir.

— Păi... nu i-am spus nimic. Doar că mie mi s-a părut niţel ciudată întrebarea.

— Ei bine, nu toţi pruncii de culoare îs atât de negri precum par, zise Josepha, enigmatică. Şi n-am ce vă spune despre asta, adăugă ea, că p-aci n-a fost niciun bărbat care să pună asemenea întrebări.

— Vrei să spui că...

Josepha mă opri, agitându-şi mâna grăsulie.

— Nu vreau să spun decât că unii negri bătrâni ar trebui să învețe să-și țină gura și să nu mai vorbească din auzite. Ș-apoi, aci orice prunc de culoare ar sfârși-o rău.

Brusc, o voce stridentă ne făcu să tresărim, amuțindu-ne pe tustrele.

— Josepha!

Glasul aparținea unei femei albe ce tocmai intrase în bucătărie. Nu știu câte auzise din spusele Josephei, dar cert e că ochii ei aruncau flăcări. Era înaltă și avea o față lunguiață și ursuză. Când dădu cu ochii de ea, Josepha înlemni de frică. Observând-o pe Katie, femeia dădu pentru o clipă uitării mustrările aspre pe care părea să le aibă pregătite pentru jupâneasa de culoare.

— Dumneata cine ești, mă rog?

— Ăă... numele meu este Kathleen, stimată doamnă, bolborosi Katie.

— Și ce dorești... ce cauți în casa mea?

— Păi..., începu Katie șovăielnică, am venit în vizită.

— În vizită? La cine? Este prima dată când te văd.

— Într-adevăr, doamnă, nu mă cunoașteți. Am venit să-i facem o vizită Josephei.

— Josephei?! Ce treabă poți avea dumneata cu una ca ea – o simbriașă care taie mai tot timpul frunze la câini, trăncănind vrute și nevrute? Ce stai așa? Ți-am pus o întrebare. Ce treabă ai dumneata cu Josepha?

— Nu eu, doamnă... Mayme a trăit înainte aici... și a vrut să vină în vizită.

Femeia, care până atunci nici nu păruse să mă bage în seamă, se întoarse spre mine și mă măsură cu o privire plină de dispreț din cap până în picioare.

— *Tu*... ai trăit aici? întrebă ea cu o voce complet schimbată.

— Da, coniță. Întreaga mea familie a fost ucisă în colonia negrilor.

— Da, știu de masacru. Dar tu cum de ai scăpat cu viață?

— M-am ascuns, coniță.

— Și după aceea ce ai făcut?

— Am fugit, coniță.

Femeia păru să cadă o clipă pe gânduri. La felul în care mă pironea cu privirea în timp ce mă asalta cu întrebări, ar fi fost pesemne înțelept să mă întreb ce anume îi trecea prin minte.

— Așteaptă aici!

O spusese pe un ton obișnuit să dea dispoziții, ceea ce nu făcea decât să întărească spusele Josephei.

Dacă aș fi fost deșteaptă, mi-aș fi luat numaidecât tălpășița. În momentul acela eram însă prea buimăcită, și apoi, nu voiam să-i fac necazuri Josephei. Chiar dacă felul meu de a privi viața se schimbase de pe-acum simțitor, încă tot mă pierdeam ușor cu firea în fața albilor autoritari și începeam să gândesc iar ca o sclavă. Iar femeia asta era autoritară, nu glumă! Așa că eu și Katie am rămas acolo, stane de piatră, așteptând-o să se întoarcă. Josepha îmi aruncă o privire plină de îngrijorare. N-om mai fi fost noi sclave, dar încă tot ne temeam de ceea ce puteau să ne facă albii.

Niciuna dintre noi nu bănuia ce avea să urmeze. Dacă ar fi știut, Josepha ne-ar fi scos fără zăbavă din bucătărie și ne-ar fi pus să ne suim numaidecât pe cai, oricâte bice ar fi trebuit să suporte mai apoi pentru fapta aceasta. Dar nu știa nici ea, nu știam nici eu, așa că am rămas tustrele locului, privind încremenite cum nevasta lui William McSimmons se face nevăzută în încăperea alăturată.

35
Capturarea

Nici nu bănuiam că tatăl pruncului adus pe lume de Emma s-ar putea afla prin preajmă până ce nu ne ajunseră la urechi peste un minut, două, glasurile ridicate ale soților McSimmons, care se certau într-o altă parte a casei.

Pesemne că nu era nicio ușă închisă între noi, căci îi auzeam de parcă s-ar fi aflat în încăperea alăturată. Se vede treaba că eu și Josepha, două foste sclave, eram prea neînsemnate în ochii lor ca să se sinchisească de ce gândim noi. Cât despre Katie, necunoscând-o, or fi crezut că-i colo, o sărăntoacă albă. După felul în care ne vorbise stăpâna casei, Katie se închisese în sine, redevenind copila de odinioară, temătoare și nesigură pe ea. Așa că – mai știi? – femeia o fi crezut că-i și slabă de minte, pe deasupra. Orișicum, soții McSimmons se certau vârtos și era limpede că puțin le păsa dacă îi auzim ori ba.

Ascultându-i cum se sfădesc, numai ce îmi dau seama că vorbesc chiar *despre mine*!

— Te întreb doar dacă există vreo posibilitate să fie ea, spuse doamna McSimmons pe un ton autoritar.

Apoi se auzi glasul lui William, mai gros și mai înăbușit.

— ... nu văd cum... de ce ar... cum arată?

— Urâtă... urâtă de mama focului, răspunse femeia.

— Atunci n-are cum să fie ea.

— ... vreau să te încredințezi... nu care cumva să fie, totuși...

N-am izbutit să desluşesc restul discuţiei. Nici acum nu ştiu de ce n-am spălat putina pe când se certau ei aşa. Dar vedeţi voi, toate s-au întâmplat parcă într-o clipită. Şi apoi, mi-e greu să zugrăvesc în cuvinte ce simţeam pe vremea aceea eu, o fostă sclavă, când mă aflam în faţa unor albi. Mi se înmuiaseră genunchii, nu alta! Ce mai, era o cu totul altă lume decât cea pe care o ştim acum. Aşa că am aşteptat acolo, încremenite, fără să bănuim primejdia ce se strecura din ce în ce mai aproape.

— ... nu mi-am făcut iluzii, se auzi iar glasul femeii. Aceasta... o ştim amândoi... este o căsătorie de convenienţă, din raţiuni sociale şi politice, şi nimic mai mult. Aveam cunoştinţă de cele ce se petreceau pe unele plantaţii, dar nu m-aş fi învoit în ruptul capului dacă aş fi bănuit... mi-au ajuns zvonurile la ureche... ar fi trebuit să-mi spui... acum e prea târziu... aşa că vezi să rezolvi chestiunea o dată şi pentru totdeauna.

— ... nu-i nicio primejdie...

— Ba întotdeauna e primejdios... când o albă se înhăitează cu de-alde... e o altă lume acum... timpurile se schimbă... Nu vreau să am parte de vreo surpriză... să apară mai târziu vreun bastard şi să revendice moştenirea copiilor mei... Rezolvă chestiunea... că de nu, îmi iau banii şi te las!

Se lăsă tăcerea. Era limpede că femeia spumega de furie.

Mă întorsei spre Josepha.

— Josepha, ce...

— Mayme, copilă, îmi tăie vorba negresa, venindu-şi în fire, tre' să plecaţi neîntârziat d-acilea!

— Bine, dar despre ce....

— Plecaţi *acu'*, copilă, că de nu, e vai de tine! A tot umblat vorba printre negri. La început doamna n-a ştiut, da' apoi a aflat. O fi tras cu urechea pe undeva, iar acu' nu se ştie ce-i în stare să facă conaşu'... şi nevastă-sa crede că *tu* eşti cea de i-a pricinuit toate necazurile!

— Cea de i-a pricinuit toate necazurile? Despre ce vorbeşti, Josepha?

— De o negresă tânără și neghioabă pe care n-a dus-o capu' să-și țină picioarele strânse și-a fugit înainte ca stăpânu' ăl tânăr s-apuce a se scăpa de greșeala ce s-ar putea să se-ntoarne mai încol' împotriva lui. Conița a aflat abia după ce s-or luat și-a amenințat că-l lasă, așa vorbește lumea... așa că duceți-vă, copilă. Miss Kathleen, spuse ea, întorcându-se spre Katie, chiar de Mayme nu vrea să-mi dea ascultare, tre' să plecați numaidecât d-acilea. Întoarce-te de unde ai venit și ia-o și pe Mayme cu dumneata. Hai, duceți-vă!

Se auzeau deja pași grei coborând scara. Josepha ne privi îngrozită, dându-ne de înțeles că se trecuse de șagă. Ne repezirăm spre ușă.

William McSimmons dădu buzna în bucătărie tocmai când noi ne năpusteam afară pe ușa din dos. În timp ce alergam spre cai, am auzit cum o plesnește pe Josepha peste față și icnetul ei de durere.

— Năroadă bătrână ce ești! zbieră McSimmons. Cine te-a pus să-ți vâri nasul în treburile mele?

— Fugi, copilă, fugi! strigă Josepha după mine.

Dezlegarăm iute caii și încălecarăm în grabă. De pe-acum eram înfricoșate de-a binelea. Faptul că fugeam ne făcea, bag seama, să părem vinovate și, așa cum un câine se repede după tine de îndată ce încerci să fugi de el, tot așa când William McSimmons năvăli afară și ne văzu îndepărtându-ne la galop, se înfurie și mai abitir.

— Opriți-le! le strigă el oamenilor săi. Luați-vă după ele și prindeți-o pe negresă. Nu le lăsați să vă scape!

Nu ne îndepărtarăm bine de casă că ne și urmăreau, mâncând pământul, trei călăreți. Am încercat să scăpăm de ei, dar toate strădaniile noastre au fost zadarnice. În mai puțin de un minut ne-au ajuns din urmă.

Unul dintre ei își mână calul în dreptul meu și, după ce îmi strigă niște lucruri îngrozitoare, se întinse și îmi apucă frâiele.

— Nu te opri, Katie! strigai eu, simțind cum calul meu încetinește. Ne vedem acasă!

Când întoarse îngrozită capul, Katie văzu cum cei trei mă smucesc de pe cal.

— Mayme!

— Nu te opri, Katie! mai apucai eu să-i strig înainte ca unul dintre bărbați să îmi trosnească o palmă peste față, reducându-mă la tăcere.

Ochii lui Katie se umplură de lacrimi. Dar nu avea cum să mă ajute acum.

De îndată ce urmăritorii au pus mâna pe mine, pe ea au dat-o uitării. În câteva clipe, suspinând îngrozită, Katie se făcu nevăzută.

Privea mai tot timpul peste umăr, nădăjduind pe de o parte să mă vadă venind în urmă-i la galop și temându-se, pe de alta, că în loc de mine, îi va vedea pe oamenii lui McSimmons.

Ajunse la Rosewood cu lacrimile uscate pe obraji, tremurând de grija mea.

— Aleta, Emma, m-am întors! strigă ea intrând în casă.

Le găsi în pivniță, unde coborâseră de cum auziseră zgomotul făcut de copitele calului.

— Unde-i Mayme? întrebă Aleta, urcând înapoi în salon.

— Mayme nu este cu mine, răspunse Katie cu glasul sugrumat.

După ce urcă și Emma, cu William în brațe, fetele se așezară tustrele pe podea și Katie le povesti toată tărășenia.

— De ce or luat-o cu ei? întrebă Emma. Un' s-or petrecut toate astea?

— La plantația McSimmons, răspunse Katie. Acolo ne-am dus după ce a trecut pe la Rosewood bărbatul acela.

— La plantația McSimmons?! Da' de ce vă duserăți acol'?

— Voiam să aflăm dacă tu și William nu sunteți cumva în pericol.

— De ce să fim în pericol? Ei nu știe un' mă aflu.

— Trebuia să aflăm cum stau lucrurile. Omul acela a spus că...

Katie tăcu, șovăielnică, apoi adăugă cu jumătate de gură:

— Mayme se temea că bărbatul acela s-ar putea să te caute pe tine.

— Adică... Mayme a făcut asta... pentru mine?

— Da, Emma. Mayme ține la tine și nu vrea să ți se întâmple nimic rău. Se gândea că poate William McSimmons l-a trimis pe omul acela pe urmele tale.

Ochii Emmei se lărgiră de spaimă.

— Dar nu-ți face griji, continuă Katie. Ei nu știu că te afli aici. Nici măcar nu știu unde locuiesc. Și tu, și William sunteți în siguranță.

— Atunci de ce au oprit-o pe Mayme acolo? întrebă Aleta.

— Nu știu, răspunse Katie. Sunt niște oameni răi acolo care o caută pe Emma și poate socotesc că Mayme știe ceva despre ea, din moment ce au fugit amândouă de pe aceeași plantație.

— Dar Mayme n-o să le spună nimic, nu-i așa, Katie? întrebă Aleta.

— Nu, bineînțeles că n-o să le spună nimic. Mayme n-ar face niciodată una ca asta.

Se făcuse deja târziu. Amintindu-și că era ziua mea de naștere, Katie și Emma se posomorâră și mai tare, iar Aleta începu să plângă.

Katie o luă de mână întâi pe copilă, apoi pe Emma, și rămaseră tustrele așa vreme îndelungată, ținându-se de mâini, plângând și gândindu-se cât de singure se simțeau fără mine.

Într-un târziu, Katie înțelese că trebuia să fie tare de dragul celorlalte două.

— Doamne, Te rog să ai grijă de Mayme, se rugă ea, după care își șterse lacrimile și se ridică în picioare. Haideți să mâncăm ceva, ca să ne mai vină puțin inima la loc. Dacă Mayme ar fi fost aici, ea asta ar fi vrut să facem. Haideți să mai mâncăm câte o felie de tort.

Au încercat fetele să se îmbărbăteze, dar din cinci în cinci minute ba una, ba cealaltă se uita pe fereastră, în speranța că are să mă vadă venind, și, nevăzându-mă, slobozeau câte un oftat. Și uite așa s-a făcut seară, umbrele erau tot mai prelungi și în cele din urmă s-a lăsat întunericul, iar eu încă tot nu mă întorsesem.

De pe-acum Katie era înfricoşată de-a binelea, dar se străduia din răsputeri să n-o arate.

După ce Emma şi Aleta se pregătiră de culcare, se rugară împreună tustrele.

— Ce crezi că o fi făcând Mayme acum? o întrebă Aleta pe Katie după ce se băgă în pat.

Întrebarea trecu ca fierul roşu prin inima lui Katie.

— Nu ştiu, Aleta, răspunse ea, încercând să zâmbească. Dar ştiu că Mayme este în siguranţă şi că se gândeşte la noi.

36
Interogarea

Katie avea dreptate într-o privință – mă gândeam la ele, le duceam dorul și îmi doream să fiu la Rosewood, cu ele. În cealaltă privință nu știu ce să zic. Eu una nu prea mă simțeam în siguranță.

După ce călăreții trimiși pe urmele noastre m-au smuls de pe șa, pe când calul lui Katie se pierdea gonind în depărtare, unul dintre ei m-a luat de guler și m-a dus târâș până la William McSimmons. Chit că acesta era pasămite mai furios pe amenințările nevesti-sii decât pe mine, căci nici nu mă cunoștea bine, în timp ce mă târau spre el, am văzut că era roșu la față și ținea pumnii strânși. Bărbatul mă îmbrânci spre stăpânul său, apoi făcu un pas în spate.

— Vreau să știu ce cauți pe plantația mea, mârâi McSimmons, măsurându-mă din priviri.

— Te rog să mă ierți, conașule. Am fost sclavă pe plantația dumitale și m-am întors s-o vizitez pe Josepha.

— Voi puteți pleca, le spuse McSimmons oamenilor săi, care se adunaseră în jurul nostru, în speranța că vor asista la o bătaie. Vreau să vorbesc cu ea între patru ochi.

Calul meu o luase din loc, făcându-se nevăzut, ceea ce mă îngrijora nițel, căci încă tot mai speram să scap de acolo și s-o urmez pe Katie până acasă. Bărbații se împrăștiară încet-încet care spre grajduri, care spre țarc, care spre barăcile în care stăteau

muncitorii ce fuseseră aduşi în locul sclavilor ce părăsiseră plantaţia. Cei zece negri ce hotărâseră să rămână ca simbriaşi erau cu toţii plecaţi la muncile câmpului. Până acum nu văzusem acolo decât doi bărbaţi de culoare şi nicio altă negresă în afară de Josepha. Unul dintre cei ce se alăturaseră grupului de gură-cască era bărbatul pe care îl urmărisem până aici împreună cu Katie – cel care întrebase de sugaci de culoare. Katie nu mai era acolo s-o vadă, iar pe mine, am conchis eu privindu-l cu coada ochiului, nu cred că m-a recunoscut. Dacă se număra printre simbriaşii lui McSimmons, înseamnă că avuseserăm dreptate – nu exista nicio molimă, omul se interesase de pruncii negri din ţinut doar ca să dea de urma Emmei. Nu eram sigură, dar nici McSimmons nu părea să îşi aducă aminte că mă văzuse în ziua când intrase în prăvălia coanei Hammond. La urma urmei, era de înţeles. Singura negresă la care se gândea el în clipa de faţă – întrebându-se cum s-o găsească şi cum să scape de ea – era Emma.

Nevastă-sa, care ieşise la rându-i din casă să vadă care-i pricina tărăboiului, se apropie agale, cu o privire încărcată de... ură. Pe vremea când eram sclavi, mulţi albi ne priveau cu dispreţ, dar ne şi respectau pentru ceea ce făceam pentru ei. Ne dispreţuiau, dar nu ne urau. De când eram însă liberi, dispreţul lor faţă de noi se prefăcuse în ură.

— Nu-i ea, spuse McSimmons, întorcându-se spre nevastă-sa. Totuşi, cred că a fost una dintre sclavele tatei.

— Unde a fost până acum?

— Nu ştiu. Nu-mi aduc aminte de ea.

— Unde-ai fost, fato, până acum? mă luă la rost femeia.

— Ţi-am mai spus, coniţă, că am fugit de pe plantaţie când toţi ceilalţi au fost omorâţi.

— Nu întoarce vorba, obraznico! Te-am întrebat unde ai fost.

— Am stat la nişte oameni... care au avut grijă de mine.

— *Unde*, neghioabo!

— Nu ştiu, pe-acolo pe undeva, făcui eu, arătând în direcţia opusă plantaţiei lui Katie.

— La familia fetei albe care era cu tine?

— Da, coniţă.

— Şi cum se numeşte familia asta?

— Păi... nu mai ştiu, coniţă.

— Unde că eşti urâtă, mai eşti şi proastă de dai în gropi! Dar să nu crezi că poţi să mă duci de nas. Văd în ochii ei că minte, William, adăugă ea, întorcându-se spre bărbatu-său. Ţi-am spus-o şi ţi-o repet – rezolvă chestiunea, că altminteri ai numai de pierdut.

Spunând acestea, femeia se răsuci pe călcâie şi se întoarse în casă, lăsându-mă singură cu William McSimmons. Tremuram de groază. Chiar dacă el nu-şi aducea aminte de mine, eu îmi aduceam prea bine aminte de el. Dintre băieţii bătrânului McSimmons, William nu era doar cel mai vârstnic, ci şi cel mai câinos, şi nu o dată mă biciuise cu mâna lui. Iar lui, spre deosebire de taică-său, chiar părea să-i placă – lucru pe care nu-l pot înţelege în ruptul capului. Că ai pielea albă ori ba, cât de negru trebuie să fii la inimă ca să-ţi facă plăcere să biciuieşti pe altul?

McSimmons mă înşfăcă de gulerul rochiei şi mă duse târâş spre hambar.

— Las' c-o să te învăţ eu minte, mincinoaso! Spune-mi unde-i cealaltă fată că, de nu, e vai de pielea ta!

— Iartă-mă, conaşule, dar nu ştiu despre cine vorbeşti.

— Tacă-ţi fleanca! Om vedea noi ce ştii când ai să simţi biciul pe spinare.

Îmi venea să urlu de durere, dar m-am înfrânat. Ştiam prea bine că pe indivizii de teapa lui William McSimmons ţipatul nu face decât să-i întărâte şi mai abitir. Mă târî până în hambar şi mă trânti pe podeaua bătucită, după care înşfăcă unul dintre bicele atârnate pe perete. Se întoarse înainte să apuc a mă ridica în picioare, îmi sfâşie rochia, lăsându-mă cu spatele gol, şi începu a mă biciui cu sete.

Mai că uitasem cât de tare dor cureluşele alea de piele. Prima lovitură mă făcu să urlu de durere, dar după patru-cinci bice, şocul agoniei mă amuţi cu totul.

— Văd că ai deja urme de bici pe spinare, strigă el, lovindu-mă mai departe. Noi te-am tăbăcit așa frumos?

— Da, conașule, scâncii eu.

— Ei, tot n-ai de gând să vorbești? Afurisita aia – fir-ar să fie, nici măcar nu-mi amintesc cum o cheamă! – a dispărut la scurtă vreme după tine. Precis c-ai ajutat-o. La cât era de năroadă, n-ar fi fost în stare s-o scoată la capăt de una singură.

— Nu știu, conașule, despre cine vorbești. În afară de mine, toți ceilalți sclavi au fost omorâți când...

— Ea nu muncea pe câmp și nu trăia în colonie, cu voi. Lucra în casă și era cât o vacă când și-a luat tălpășița. Unde-i acum afurisita?!

Îmi cârpi cu nesaț încă trei lovituri de bici, făcându-mă să strig de durere. Începea să-mi sângereze spinarea. Mă gândii cu groază la soarta pe care ar avea-o Emma și micul William dacă ar cădea pe mâinile lui. Câtă răutate poate să existe într-un om ca să fie în stare să își ucidă propriul fiu? Căci nu încape îndoială că asta avea de gând să facă William McSimmons.

Mă prăbușii la pământ, cât pe ce să leșin de durere.

— Îmi pare rău, conașule... Nu știu despre cine vorbești.

— Atunci ești proastă făcută grămadă! Poate că ți s-a urât cu viața.

Zicând acestea, se răsuci pe călcâie și părăsi furios hambarul. Am tras adânc aer în piept și am rămas acolo, scuturată de suspine, întrebându-mă ce avea să se aleagă de mine. Până s-apuc să mă ridic și să încerc s-o iau la sănătoasa, numai ce se iviră doi bărbați care mă înșfăcară și, fără să-mi dea măcar voie să mă acopăr cu rochia sfâșiată, mă scoaseră târâș din hambar.

Peste vreo două, trei minute stăteam ghemuită în colțul ghețăriei, auzind cum este tras zăvorul pe când ușa se închidea deasupra mea, lăsându-mă în beznă.

Și așa a rămas toată noaptea, deși n-aveam de unde să știu când s-a lăsat întunericul afară. Nu s-a întors nimeni să-mi aducă un colțuc de pâine sau măcar o cană cu apă. Nu că, la starea în care mă aflam, aș fi putut pune ceva în gură. Iar dacă mi se făcea

sete, puteam să ling, la o adică, gheața. Durerea mă sleise însă de puteri și, moleșită cum eram, am izbutit cumva să adorm. Somnul din noaptea aceea a fost unul înțesat de coșmaruri. Se făcea că viața alături de Katie nu fusese decât un vis și că William McSimmons îmi ucisese familia, iar apoi mi-a dat de urmă și m-a adus aici și, după ce mă va mai biciui de câteva ori, avea să mă siluiască și apoi să mă omoare ca pe toți ceilalți.

Libertatea nu mi se păruse nicicând mai îndepărtată. Îmi ieșise cu totul din minte că era ziua mea de naștere.

37
Katie și Aleta

În noaptea aceea, Katie a stat mai mult trează, ciulind urechile la fiece zgomot, rugându-se să mă audă venind. Într-un târziu, doborâtă de oboseală și de îngrijorare, ațipi și se trezi cam pe la aceeași oră când mă deșteptam și eu în ghețărie.

Odată cu mijitul zorilor, spaimele care o asaltaseră toată noaptea se mai domoliră. Faptul că trebuia să aibă singură grijă de Emma și de Aleta îi dădea puteri, căci a-ți face datoria este, bag seama, cel mai bun remediu atunci când tristețea încearcă să te covârșească. Totuși, când se trezi dimineața și îmi văzu calul, care își găsise drumul înapoi și aștepta în fața casei să fie hrănit, grijile în privința mea o năpădiră iar.

Știindu-mă în pericol, fetele erau tăcute și îngândurate, nu le stătea mintea la treburile gospodărești și nu le ardea de șagă. Peste Rosewood plutea, ca o ceață deasă și apăsătoare, o tristețe adâncă – așa obișnuia Katie să descrie clipele acelea.

Spre amiază, Emma îl lăsă pe William pe canapea, înconjurat de perne ca să nu cadă, și dădu o fugă până la etaj. Când intră în salon și îl văzu pe prunc singur, Aleta rămase o clipă nemișcată, după care, auzindu-l că scâncește, se apropie șovăielnică. Plânsetele lui William se înteţiră. Aleta se așeză cu grijă lângă el pe marginea canapelei și îi șopti:

— Nu mai plânge, copilaș. Mămica ta are să se întoarcă acuș.

Luă ușor mânuța pruncului, mângâind degețelele negre ce se strânseră numaidecât în jurul degetului ei.

— Nu mai plânge, micuțule. O să am eu grijă de tine până ce se întoarce mămica ta, zise ea în șoaptă, întinzându-și arătătorul spre gurița lui William.

Pruncul se opri imediat din plâns și începu să-i sugă degetul. Senzația o făcu să chicotească.

În momentul acela își făcu apariția Katie. Văzând-o, Aleta își trase rușinată degetul.

— Nu voiam decât să... William plângea și încercam doar să-l liniștesc...

— Cred că i-a plăcut, spuse Katie, apropiindu-se de ei. William nu este decât un copilaș neajutorat. Are nevoie de oameni care să îl țină în brațe și să îl ocrotească, așa cum te ocrotea și pe tine cândva mama ta. Iată de ce Emma are nevoie de tot ajutorul nostru.

Tristețea acelei zile și grijile în privința mea deschiseseră în inima copilei odăițe pe care, de la sosirea ei la Rosewood, Aleta le ținuse ferecate. Acum acele uși se deschideau și prin ele se revărsau emoții pe care fetița le ascunsese în tot acest timp.

Katie numai ce observă că buzele fetei încep să tremure, ochii i se umplu de lacrimi, iar privirea i se încarcă de o tristețe fără margini.

— N-am s-o mai revăd niciodată pe mama, suspină Aleta.

Katie se așeză lângă ea pe canapea și o luă în brațe. Pentru prima dată de când își pierduse mama, Aleta își arăta durerea, plângând cu suspine amare. Katie o ținea strâns, mângâindu-i părul și șoptindu-i cuvinte liniștitoare.

— Nici eu nu mai am mamă, Aleta, spuse ea în șoaptă. Eu și Mayme suntem amândouă orfane. Și poate tot orfană este și Emma. Nu știu de ce ni s-a întâmplat una ca asta, dar Dumnezeu ne-a adus împreună ca să ne ajutăm și să avem grijă una de alta, așa cum îl îngrijeai tu adineauri pe William. Iată de ce trebuie să fim ca niște surori – pentru că niciuna dintre noi nu mai are o familie a ei.

— Dar eu o vreau înapoi pe mama! se tângui Aleta.

— Ştiu, Aleta, ştiu... Şi eu la fel, dar într-o bună zi ne vom reîntâlni cu mamele noastre în rai. Până atunci însă trebuie fim tari, ca să le facem cinste. Iar tu poţi fi, la rându-ţi, puternică fiindcă ştii că sunt pe lumea asta patru fiinţe care te iubesc.

— Patru? făcu Aleta nedumerită, suspinând şi ştergându-se la nas.

— Eu, Mayme, Emma şi, când va creşte mare, are să te iubească şi William. Ştiu că tăticul tău te-a iubit cândva şi ne vom ruga să te iubească din nou.

Se lăsă tăcerea preţ de câteva clipe, răstimp în care plânsul Aletei se mai domoli. Fără să-şi dea seama, fetiţa începu să mângâie iar braţul pruncului, iar peste un moment degeţelele lui William îl strângeau iar cu străşnicie pe al ei.

— Mi-e dor de Mayme, şopti Aleta. Sper să nu i se întâmple nimic rău.

— Totul va fi bine, răspunse Katie. Domnul va avea grijă de Mayme.

— Bine, dar cum de Dumnezeu a lăsat să i se întâmple asta şi să fie luată de oamenii aceia răi?

— Nu ştiu, Aleta, răspunse Katie. Lucrurile rele care ni se întâmplă nu sunt date de Dumnezeu, dar El are grijă de noi când trecem prin momente grele. Şi sunt sigură că, în momentele acestea, Dumnezeu veghează asupra lui Mayme.

— Dar de ce vor să-i facă rău?

— Unii oameni îi urăsc pe alţii doar pentru că sunt de altă culoare, răspunse Katie.

Aleta nu spuse nimic. Avea încă o vârstă prea fragedă ca să îşi dea seama cât de mult se schimbase ea însăşi.

— Dar într-o bună zi, continuă Katie, or să vină pe lume prunci precum William şi n-are să conteze dacă sunt albi sau negri, căci nimeni nu le va arăta răutate, oricare le-ar fi culoarea pielii.

38
Clipe de coșmar

Eu, pe de altă parte, mă trezii în ghețăria de pe plantația McSimmons tremurând de frig, de durere, de foame și de sete, cu senzația că avusesem un vis urât care încă nu se sfârșise. Spatele mă durea așa de tare că abia mă puteam mișca.

Gândul îmi zbură la Katie, Emma și Aleta. Mă rugam să nu li se fi întâmplat, Doamne ferește, ceva. Curioasă treabă cum, atunci când ești în pericol, îți faci parcă mai multe griji pentru ceilalți. De parcă tu ai avea puterea să înfrunți greutățile, dar n-ai vrea să treacă și ceilalți prin aceeași suferință.

Și de suferit, sufeream ca un câine, zău așa. Mă durea spatele de-mi venea să urlu. Mă chirceam de durere la fiece mișcare. Totuși, nu era prima dată când fusesem biciuită și știam că, în cele din urmă, durerea va înceta. Cel mai tare mă apăsau grijile. Mi-era teamă să nu se fi luat careva după Katie și să fi dat de Emma. Îmi închipuiam tot soiul de grozăvenii care li s-ar putea întâmpla celor de acasă, fără ca eu să le pot veni în ajutor. Nu știam că fetele și micul William sunt cu toții în siguranță la Rosewood, așteptându-mă, perpelindu-se de grija mea și rugându-se să mă întorc teafără la ele.

Cândva în dimineața aceea, pe când zăceam eu așa într-un colț, numai ce se auziră glasuri deasupra, iar în clipa următoare cineva descuie ușa și ghețăria fu inundată de razele soarelui. O fetiță albă la vreo zece, unsprezece ani coborî scara cu un

urcior cu apă și o bucată de pâine și îmi aruncă o privire încărcată de... ură.

Cum de o copilă care nu mă mai văzuse în viața ei putea nutri un asemenea sentiment, zău că nu știu. Vă întrebați, poate, de ce n-am privit-o și eu cu ură. Pentru că n-am putut. Cu toate că privirea pe care mi-a aruncat-o fetița m-a durut, nu puteam simți pentru ea decât milă, căci știam ce ravagii avea să facă ura aceea în sufletul ei – nimicind tot binele ce ar fi putut crește acolo.

— Mulțumesc.

Pentru că aveam gâtlejul pârjolit de sete, cuvântul sună ca orăcăitul unei broaște.

Fata mă pironi cu privirea fără să răspundă, apoi îmi întoarse spatele și ieși din ghețărie, iar ușa se închise în urma ei.

Peste câteva ceasuri se deschise din nou. De astă dată, se auziră pași grei și vocea lui William McSimmons. Când am ridicat privirea și am văzut că ține biciul în mână, m-am cutremurat de groază.

— Ridică-te! strigă el, după care mă înșfăcă și mă trase în sus pe scară.

Îmi răsuci mâna, cât pe ce să mi-o rupă, făcându-mă să țip de durere, după care îmi trase rochia sfâșiată în jos, dezgolindu-mi umerii.

— Vorbește acum dacă ți-e dragă viața.

— Te rog să mă crezi, conașule, că-ți zic adevărul adevărat – am fugit de pe plantație în ziua când călăreții aceia i-au omorât pe toți sclavii din colonie. Eu mă dusesem după apă și nu m-au văzut. Am fugit cât m-or ținut picioarele, făr' să știu măcar încotro mă-ndrept, și nu m-am întâlnit cu nimeni pe drum. Credeam că s-or prăpădit toți. Credeam c-ai murit și dumneata, conașule, și stăpânu' McSimmons. De-aia nu m-am întors. Ăsta-i adevărul adevărat – n-am văzut pe nimeni.

— Minți! răcni el. Chiar dacă lucrurile s-au petrecut așa cum spui, sunt sigur că știi unde se află acum afurisita aia!

— Îmi pare rău, conașule... dar te rog să mă crezi că nu știu...

McSimmons se dezlănțui cu și mai multă furie decât în ajun, iar peste un minut m-am prăbușit la pământ, în nesimțire, cu spatele șiroind de sânge. Ultimul lucru de care îmi aduc aminte este împunsătura pe care am simțit-o în coaste când m-a izbit cu piciorul, urmată de zgomotul pașilor lui apăsați în sus, pe trepte. Apoi mintea mi se încețoșă.

Cât timp am zăcut așa, în nesimțire, n-aș putea să vă zic. Când mi-am venit în sfârșit în fire, îmi zvâcnea tot corpul de durere. Nu știu cum o fi în iad, dar dacă e măcar de departe atât de groaznic cum m-am simțit eu în ziua aceea, nu pot decât să le plâng de milă celor care o sfârșesc acolo. Deasupra se auziră iar voci – voci bărbătești împletite cu râsete batjocoritoare.

— A spus că pot s-o am eu primu'.

— ... da' vezi să-i dai zor, că după aia-mi vine mie rându'... ș-apoi tre' să mă-ntorc la treabă...

Se mai auziră câteva râsete înfundate, apoi ușa se deschise și ghețăria fu iar inundată de lumină. Mijii ochii și, zărindu-l pe individul ce tocmai cobora treptele, îmi acoperii îngrozită, cu mâinile tremurânde, sânii și umerii.

— Las', nu te acoperi, făcu bărbatul rânjind, după care îngenunche lângă mine și începu să-mi smulgă hainele, pipăindu-mă pofticios.

Când mă împinse pe spate și rănile mi se frecară de pământul tare, mă străbătu un fior de durere.

Nu mai aveam de pe-acum nicio îndoială că venise să mă necinstească.

Individul dădu să-și coboare nădragii, când numai ce se auzi de sus un glas de femeie.

— Ridică-te imediat și ieși afară! strigă femeia furioasă.

Bărbatul se răsuci. În spatele lui deslușii în lumina de deasupra ușii o siluetă înaltă. Era nevasta lui McSimmons.

— Ieși! repetă ea. Chiar dacă nu-i decât un gunoi, aceasta este casa mea și n-am să accept apucăturile voastre scârboase. Ieși afară, iar voi, adăugă ea, întorcându-se spre cei care așteptau pesemne prin apropiere, lăsați-o în pace. Dacă e să-și găsească

sfârşitul, asta se va întâmpla aşa cum procedăm noi cu cei de culoare. Dacă vă mai prind că încercaţi să faceţi aşa ceva, vă jur că vă omor cu mâna mea.

Înţelegând că nu-i de şagă cu stăpâna, muncitorul îşi trase pe el nădragii şi părăsi gheţăria, iar tovarăşii săi se împrăştiară care pe unde. După ce uşa se închise la loc, îmi acoperii goliciunea şi izbucnii în plâns.

Şi am plâns şi am tot plâns, fără să mă pot opri.

În ziua aceea n-am mai auzit şi n-am mai văzut pe nimeni.

39
O hotărâre curajoasă

Aleta era încă prea mică să poată înțelege toate implicațiile situației în care mă aflam, dar de-a lungul zilei Katie deveni din ce în ce mai îngrijorată. Știa că, pe măsură ce trece timpul, lucrurile nu pot decât să se înrăutățească.

Intuind la rându-i gravitatea situației, Emma rămase mai toată ziua tăcută și îngândurată. Știa că pe ea o căutau și că tot ceea ce mi se întâmpla era din pricina ei.

Se scurseră încet orele până ce se făcu seară și, într-un târziu, fetele se duseră iar la culcare, perpelindu-se de grija mea mai mult ca oricând.

A doua zi dimineața, după ce au luat micul dejun, Emma spuse că ar vrea să se ducă să facă o baie afară.

— Îmi dai voie să îl țin eu pe William? întrebă Aleta.

Emma o privi surprinsă.

— Sigur că da, don'șoară Aleta. Bag seama că-n scurtă vreme o s-adoarmă. Are burtica plină, că numa' ce i-am dat să mănânce.

— Pot să mă duc cu el în salon și să îl leagăn în balansoar?

— Cum să nu, don'șoară Aleta. Numa' vezi de așază un prosop sub el să nu facă mizerie.

Katie se duse să-i dea Emmei o mână de ajutor, după care se întoarse în casă. Când intră în bucătărie, auzind glasul șoptit al Aletei, se furișă tiptil până la ușa salonului.

Aleta îl legăna domol pe William, cântând încetișor.

Soarele asfințește, îngerii mă veghează.
Dormi, copile, și te odihnește, îngerii mă veghează.
Zi și noapte, Doamne, noapte și zi... mă veghează îngerii.
Zi și noapte, noapte și zi... mă veghează îngerii.

Acum mă culc, sunt ostenit, îngerii mă veghează.
Doamne, fă-mi somnul liniștit, îngerii mă veghează.
Zi și noapte, Doamne, noapte și zi... mă veghează îngerii.
Zi și noapte, noapte și zi... mă veghează îngerii.

Katie se apropie încet de ei.

— De unde știi cântecul acesta? o întrebă ea pe Aleta.

— De la Mayme.

— Ai cântat minunat, Aleta. Și lui William se vede că i-a plăcut – doarme ca un îngeraș.

Katie se așeză pe canapea, fredonând melodia, iar peste câteva clipe începură să cânte amândouă încetișor.

Vocea înaltă și cristalină a Emmei li se alătură încă înainte ca negresa să pășească în încăpere. Când își văzu copilașul dormind în poala Aletei, o încercă o dragoste de mamă cum nu mai simțise, mărturisi Emma, niciodată până atunci.

Se așeză la rându-i pe canapea și, după ce isprăviră de cântat, ea fu prima care curmă tăcerea.

— Tre' s-o ajutăm cumva pe Mayme, don'șoară Katie.

— Nu știu cum am putea s-o ajutăm, Emma.

— *Nu* avem încotro, don'șoară Katie. Nu cred c-o să izbutim s-o scoatem la capăt fără ea, că io nu-s așa pricepută și nici nu mă duce capu' ca pe Mayme și pe dumneata, că de-aia aveți voi grijă de mine... și nu știu, zău, ce-o să se-aleagă de noi de Mayme n-are să se-ntoarcă. Dumneata, don'șoară Katie, ești grozav de deșteaptă și ești tare bună cu mine, da' eu n-am să-ți pot fi de mare ajutor.

— Îmi ești deja de ajutor, Emma, învățând zi de zi să faci lucruri noi. Și ești o mamă minunată pentru William.

— Vai, don'șoară Katie, dumneata ești mereu tare drăguță, da' io știu prea bine că n-am creier în capu' ăsta al meu nici cât ai matale în degetu' ăl mic. Așa că io zic că tre' să facem ceva. Că toate astea se petrec din vina mea, c-am fost năroadă și m-am lăsat dusă de nas de nemernicu' cela, și-acu' sărmana don'șoară Mayme trage ponoasele.

— Nu e vina ta, Emma. Uneori lucrurile rele se întâmplă pur și simplu.

— Io-s vinovată de buclucu' în care se află acu' don'șoara Mayme. Și la cum o știu eu pe ea, îs sigură că nu le-a suflat o vorbă despre mine. E-n primejdie din pricina mea. Așa că io-s de vină, don'șoară Katie, și tre' să facem ceva că, dacă o să li se cășuneze, or s-o atârne-n ștreang, zău că da. Văzut-am eu de ce-s în stare albii cân' prind necaz pe noi, ăștia de culoare. Pe plantația un' lucram înainte or spânzurat un unchiaș bătrân numa' pen' că lipsea o găină. Iar William McSimmons poate fi tare câinos cân' i se năzare. Așa că tre' să ne ducem s-o ajutăm pe Mayme. Tre' s-o fac cumva scăpată.

Katie căzu o clipă pe gânduri.

— Bine, Emma, spuse ea într-un sfârșit. Am să mă întorc la plantația McSimmons. Nu știu ce am să fac, dar ai dreptate, nu pot aștepta aici, cu brațele încrucișate.

— Io nu asta am zis, don'șoară Katie. Am zis că *io* tre' să fac ceva. O să vin cu dumneata.

— Și cine va avea grijă de micul William? întrebă Katie.

— Eu! făcu Aleta cu înflăcărare.

— N-o să-ți fie frică să rămâi singură acasă? o întrebă Katie.

— Nu. Am văzut cum îi dați să bea lapte din sticlă și știu cum să îl schimb dacă face pe el. Iar de vine careva, o să ne ascundem amândoi în pivniță.

Katie se întoarse iar către Emma.

— Nu ți-e teamă că vei fi văzută?

— Cum să nu-mi fie? răspunse Emma. Da' dacă asta tre' să fac ca s-o ajutăm pe don'șoara Mayme, atunci o s-o fac.

Katie trase adânc aer în piept, apoi se ridică hotărâtă în picioare.

— Hai, atunci, să ne pregătim de drum. Emma, tu lasă-i Aletei cele trebuincioase pentru William – vezi să umpli și două sticle cu lapte – iar eu mă duc să pun șaua pe cai.

Peste zece minute, când se întoarse în casă, Katie era pe cât de speriată, pe atât de hotărâtă. Cumpănind la vorbele Emmei, conchisese că negresa avea dreptate – trebuiau să facă ceva. Nu avea încotro, venise momentul să își pună curajul la încercare.

Pe chipul Emmei se citea aceeași dârzenie. Katie avea să spună mai târziu că, în acele câteva minute, Emma părea să se fi maturizat cât alții în trei ani. Se priviră în ochi și știură amândouă că venise timpul să treacă la fapte.

— N-are să-ți fie frică, Aleta?

— Nu, Katie.

— Știi tot ce trebuie să faci?

Aleta încuviință din cap.

— Bravo, spuse Katie, îmbrățișând-o și sărutând-o pe obraz, după care se întoarse spre Emma. Ei, ești pregătită?

— Îs pregătită, don'șoară Katie, răspunse Emma, luându-și copilașul în brațe. Să fii cuminte, m-auzişi? îi spuse ea micuțului, după care îl sărută și îl întinse înapoi Aletei.

Katie își roti privirea prin bucătărie, apoi se duse și luă un cuțitaș de pe masă.

— La ce-ți trebuie cuțitu'? exclamă Emma alarmată.

— Sper că n-o să-mi trebuiască la nimic, răspunse Katie, dar dacă o găsim pe Mayme legată pe undeva, n-aș vrea să mă duc la doamna McSimmons s-o întreb dacă nu ne poate împrumuta cumva un cuțit.

În momentul acela, venindu-i o idee, Katie se răsuci și porni grăbită spre salon. Emma se luă după ea. Când păși în încăpere și o văzu pe Katie scoțând o pușcă din dulapul de arme, negresa făcu ochii rotunzi.

— Ce, Doamne iartă-mă, faci, don'șoară Katie?!

— Nu știm ce ne așteaptă acolo, Emma. Dar dacă omul acela i-a făcut vreun rău lui Mayme, jur că aș fi în stare să... să... Nu știu ce aș fi în stare să fac. Orișicum, nu strică să fiu înarmată.

Mayme m-a învățat cum să trag cu pușca și, la o adică, n-am să preget să folosesc arma din nou.

Închise dulapul și dădu să plece, apoi se răzgândi. Se răsuci și mai scoase o pușcă, înșfăcă încă un pumn de cartușe și le băgă în buzunarul rochiei, după care se întoarse cu Emma în bucătărie și ieșiră pe ușa din dos.

40
Misiunea de salvare

Katie și Emma se suiră pe cai și porniră spre plantația McSimmons. Se grăbeau, dar nu puteau merge la galop. Cum Emma nu mai călărise până atunci decât o dată sau de două ori, Katie a fost practic nevoită s-o învețe din mers și se temea că Emma s-ar putea să cadă de pe cal dacă înaintau prea iute. Pe măsură ce se apropiau, Katie se simțea din ce în ce mai nesigură, dându-și seama că încă nu știa ce vor face odată ajunse acolo. Cu cele două puști aninate de șei în spatele lor n-aveau, vezi bine, cum să țină piept armatei de bărbați de pe plantație.

Când ajunseră la răscruce, lui Katie numai ce-i veni o idee. Se poate spune, bag seama, că acela a fost un moment de cotitură în viețile noastre din mai multe puncte de vedere. Nu că ea ar fi avut cum s-o știe în clipa aceea.

— Emma, am să dau o fugă până în oraș. Tu ascunde-te și așteaptă-mă aici până mă întorc.

— Ce-ți veni să te duci taman acum în târg, don'șoară Katie? Nu vreau să mă lași aicea de una singură. Cum rămâne cu Mayme?

— Tocmai pentru ea mă duc până la Greens Crossing – să găsesc ajutoare.

Zicând acestea, Katie o însoți pe Emma până în pădfuricea de lân ă drum, îi priponi calul de un copac și o ajută să descalece.

— Să nu te miști de aici până nu mă întorc, o îndemnă ea pe negresă. Îți făgăduiesc că n-am să lipsesc mai mult de 15 sau 20 de minute.

Până s-apuce Emma a protesta, Katie se săltă în șa și porni în goană spre oraș. Și era prea deznădăjduită ca să-i mai pese dacă o vedea careva. Nu-i mai păsa nici măcar dacă avea să-i fie descoperită taina sau ce or să gândească doamna Hammond, Henry sau oricine altcineva.

Peste nici șapte minute gonea deja pe strada principală a orașului. La auzul tropotului năprasnic, trecătorii se opreau în loc și se uitau năuciți după ea, întrebându-se ce se întâmplă. Katie însă nici că-i băga în seamă. Lăsă repede în urmă prăvălia coanei Hammond și banca și nu încetini până în fața rotăriei unde, strunind calul, opri într-un nor de praf și alergă într-un suflet la Henry.

— Unde-i Jeremiah? îl întrebă ea cu glasul gâtuit, fără a lua în seamă privirea lui îngrijorată.

— Colo-n spate, face curat în grajd, răspunse Henry. Da' ce s-a-ntâmplat de ești așa de...

Neașteptând ca Henry să-și ducă întrebarea până la capăt, Katie se năpusti în clădire. Răspunsurile la întrebări mai puteau să aștepte.

— Jeremiah... Jeremiah! strigă ea, înaintând grăbită prin grajdul întunecos. Jeremiah, sunt eu, Katie Clairborne... Am nevoie de ajutorul tău. Mayme este în pericol.

Jeremiah aruncă furca pentru fân cât colo și porni cu pași apăsați spre ea.

— Niște albi au luat-o prizonieră pe Mayme, bolborosi Katie înnebunită. Sunt îngrijorată și mă tem pentru ea... Vom încerca să-i venim în ajutor, dar m-aș simți mult mai bine dacă ai veni și tu cu noi.

— Du-mă acol', don'șoară Clairborne, spuse Jeremiah, și-oi face ce mi-o sta în puteri...

Fără să-l lase să-și isprăvească vorba, Katie se răsuci și se năpusti afară. Jeremiah, încă zăpăcit, se grăbi s-o ajungă din urmă.

— Da' eu n-am cal.

— Vom călări amândoi pe al meu! îi strigă Katie, săltându-se în şa. Hai, urcă în spatele meu, îl îndemnă ea pe băiat, fără a se gândi măcar o clipă cât de necuviincios era lucrul acesta.

Peste nici un minut, Katie gonea deja, plesnind din hăţuri, înapoi în direcţia din care venise, cu Jeremiah în spatele ei, lăsându-i cu gura căscată nu doar pe Henry, ci şi pe trecătorii care se holbau după ei, uluiţi din cale afară să vadă o fată albă şi un băiat de culoare călare pe acelaşi cal.

Când trecu pe lângă magazinul universal, Katie o zări cu coada ochiului pe coana Hammond, care ieşise în faţa prăvăliei şi urmărea scandaloasa scenă cu ochii cât cepele.

— Aşa ceva...

Zgomotul năprasnic al copitelor acoperi însă tot ce o mai fi avut de zis jupâneasa.

Jeremiah nu puse întrebări, iar Katie nici măcar nu încercă să-i dea lămuriri până ce încetiniră şi cotiră ieşind de pe drum.

— Am să-ţi spun ce ţi-a mai spus şi Mayme, zise ea, întorcând capul spre Jeremiah. Te rog să nu vorbeşti nimănui despre ceea ce ai să vezi. N-am să-ţi cer să-mi dai cuvântul tău de onoare, pentru că n-avem acum timp de asta – trebuie să încercăm s-o salvăm pe Mayme. Totuşi, nădăjduiesc că ai să păstrezi tăcerea, după cum sunt sigură că ai făcut-o până acum, din moment ce n-a venit nimeni să pună întrebări – nimeni în afară de un bărbat, motivul pentru care Mayme se află acum în pericol.

Înainte ca Jeremiah să apuce a riposta, Katie opri calul şi descălecă.

— Ăsta cine-i? întrebă Emma, ridicându-şi privirea spre tânărul care era la fel de surprins s-o vadă pe ea.

— N-avea tu grijă de asta, răspunse Katie. Este băiatul care a venit o dată la Rosewood, iar acum are să ne ajute.

Zicând acestea, Katie se întoarse spre Jeremiah.

— Eşti bun să urci în spatele ei pe celălalt cal? Nu de alta, dar ea nu se prea pricepe la călărit.

Ascultător, Jeremiah sări imediat pe spinarea calului.

— Hai, încalecă, o îndemnă Katie pe Emma. Stai liniştită, Jeremiah va avea grijă să nu cazi.

Peste câteva minute, se apropiau deja de plantaţia McSimmons. Cu caii înaintând unul lângă altul, Katie încercă să îi explice lui Jeremiah pe scurt situaţia.

— Aceştia sunt oameni răi, Jeremiah, şi nu se ştie de ce ar fi în stare dacă o văd pe Em... pe ea, se corectă repede Katie, încă neştiind sigur cât era cuminte să îi destăinuie băiatului, arătând cu capul spre Emma. S-ar putea chiar s-o omoare. Aşa că va trebui să ne ferim. Şi nu vreau să te pun nici pe tine în pericol. Dacă eu păţesc ceva, tu fugi şi ia-o şi pe ea cu tine. Fugi cât mai departe şi pe ea du-o acasă la mine.

— Şi dumneata ce-ai să te faci, don'şoară Katie?

— Dacă are să mi se întâmple ceva, tot ce vreau e să fugiţi cât mai iute. Mie n-o să-mi facă nimic – sunt albă.

— Cum ai s-o găseşti pe Mayme? o întrebă Jeremiah.

— Nu ştiu. Va trebui să ne furişăm cumva până la casă fără să fim văzuţi şi să vorbim cu o servitoare de culoare pe nume Josepha.

— Ştiu io cum să intru în casă, sări Emma. M-am strecurat de multe ori pe-acol' făr' să fiu văzută. Îmi pare rău, don'şoară Katie, da' am fost o nătoadă şi-am făcut lucruri pe care n-ar fi trebuit să le fac.

— Acum n-avem timp să ne batem capul cu asta, răspunse Katie. Dacă vrei, cere-I lui Dumnezeu iertare pentru greşelile pe care le-ai făcut, dar acum trebuie să o salvăm cumva pe Mayme. Deci, cum se poate intra în casă fără să fii văzut?

— Sub fereastra de la cămară e o scară ce coboară în beciu' un' se ţin lemnele şi cărbunii pentru iarnă. Nu prea dă nime' pe-acol'. Dacă nu-i nime' la fereastra ceea, n-are cin' să te vadă pân' hăt, la coteţu' păsărilor. Io pe scara ceea mă strecuram afară ş-apoi dădeam fuga pân' la coteţ.

— Putem ajunge până la coteţul păsărilor fără să fim văzuţi? întrebă Katie.

— Bag sama, don'șoară Katie, că putem încerca să ne pitim după caii ăștia în pâlcu' de copaci de alăturea și-apoi să ne furișăm cân' nu se uită nime'.

— Atunci va trebui să avem grijă să nu ne vadă nimeni pe drum, iar când ajungem aproape de casă, s-o luăm direct prin pădure.

Merseră mai departe, făcând întocmai cum zisese Katie, dar după ce cotiră de pe drumul principal, pentru că zăpăcita de Emma nu era o călăuză dintre cele mai pricepute, le luă ceva vreme să găsească locul. Când, într-un sfârșit, zăriră casa în depărtare, descălecară și priponiră caii.

— Poate că ar fi mai cuminte ca tu să rămâi aici, cu caii, îi spuse Katie lui Jeremiah, în caz că îi vede careva. Oricum, n-are niciun sens să ne asumăm tustrei riscul de a fi surprinși în casă. Ține minte ce ți-am spus: dacă eu pățesc ceva, voi doi fugiți cât mai departe de aici și nu vă faceți griji pentru mine.

Acestea fiind zise, Katie și Emma porniră pe jos prin pădure.

— Uite, don'șoară Katie, îi șopti Emma când ajunseră la marginea pădurii, acolo-i cotețu' păsărilor. Da' pân' acol' îi câmp deschis.

Priviră în jur. Mai toată suflarea era strânsă de cealaltă parte a casei, unde se aflau grajdul și hambarele. Katie se uită în stânga și în dreapta și, încredințându-se că nu era țipenie de om prin preajmă, îi șopti Emmei:

— Bine, să mergem.

— Mi-e cam frică, don'șoară Katie.

— Și mie, dar trebuie s-o facem, pentru Mayme. Trebuie să fii curajoasă, Emma.

— Bine, don'șoară Katie. O să-ncerc.

Ieșiră de după copaci și străbătură în goană cei aproximativ 45 de metri până la îngrăditură, după care săriră gărdulețul și se ghemuiră, cu inimile bubuindu-le în piept, în spatele cotețului. Speriate, orătăniile se puseră pe cotcodăcit, dar în scurtă vreme zarva se domoli.

— Sper că nu ne-a văzut nime'!

— Și eu asijderea, Emma. Acum ce-i de făcut?

— Aruncă o privire după coteț.

Katie își iți capul în afară și se uită.

— Vezi partea ceea din casă ce iese-n afară? Aia-i cămara. Și ușa ceea de dedesubt e ușa care duce-n beci.

— Dacă-i încuiată?

— N-a fost nicicând încuiată, din câte țin io minte.

— Atunci hai să fugim până acolo.

— Stai așa, don'șoară Katie! Întâi tre' să te încredințezi că nu-i nime' la fereastră să ne vadă.

Katie își iți iar capul de după coteț.

— *Este* cineva la fereastră. O negresă.

Emma își întinse gâtul și aruncă și ea o privire.

— Aia-i Josepha! Nu-i niciun bai dacă ne vede.

— Oricum, pe ea o căutăm, spuse Katie. Să mergem.

Ieșiră tiptil din spatele cotețului și o tuliră spre casă. Mișcarea atrase atenția Josephei. Coborându-și privirea, nu mică-i fu mirarea să vadă o fată albă și o negresă dispărând în beci.

— Dumnezeule mare! exclamă în barbă bătrâna, recunoscându-le.

Fără să mai aștepte o clipă, își răsuci trupul voinic și o luă grăbită din loc, străbătând bucătăria fără să se oprească.

— Unde te duci, Josepha? se auzi o voce în urma ei.

— În beci, coniță McSimmons, răspunse negresa fără să încetinească pasul.

— După ce?

— Păi... tre' s-aduc ceva ce-am lăsat acol' deunăzi. Mă întorc acușica.

Cu frica-n sân, Josepha deschise ușa beciului și apoi o închise repede după ea. Aerul rece și umed îi lovi obrajii. După ce coborî cu băgare de seamă pe scara îngustă și întunecoasă, făcând treptele să geamă sub greutatea ei, Josepha scoase un chibrit din buzunar și, după ce îl scăpără de o piatră, îl ridică în dreptul ochilor, căutând o lumânare. Până să găsească ea lumânarea, numai ce desluși două siluete ivindu-se în celălalt capăt al beciului, unde dădea ușa pe care intraseră.

— Sfinte Sisoe! exclamă Josepha în şoaptă. Ce căutaţi voi două acilea? Emma, zăludă ce eşti, de dă stăpânu' de tine, o să te-omoare! Că te cată în lung şi-n lat, iar coniţa e c-o falcă-n cer ş-una-n pământ din pricina ta.

— Josepha, interveni Katie, ne-am întors să aflăm ce i-au făcut lui Mayme. Ştii unde se află acum?

Josepha întoarse privirea, vădit înfricoşată.

— Josepha, unde este Mayme? stărui Katie.

— Ieri or ţinut-o toată ziua în gheţărie, spuse în cele din urmă aceasta. Da' azi dimineaţă i-am auzit cum spuneau că 'geaba o biciuie, că-i o cioară căpoasă, şi că nu mai rămâne decât o singură cale de a-i dezlega limba.

— Care anume?

Josepha întoarse iar privirea.

— Josepha, spuse Katie, întinzând mâna spre bătrâna negresă şi întorcându-i iar faţa spre ea, trebuie să ştiu ce au vrut să spună cu asta.

Ochii Josephei se umplură de lacrimi.

— Mă tem, don'şoară Kathleen... tare mă tem că vor s-o ducă la stejaru' ăl mare.

— La stejaru' ăl mare! icni Emma, cu ochii lărgiţi de groază.

— Ce s-a întâmplat? o întrebă Katie, întorcându-se spre ea.

— Vino cu mine, don'şoară Katie. Tre' s-o ştergem d-acilea!

— Dacă Mayme a fost dusă la acest stejar, atunci acolo trebuie să mergem şi noi. Ştii, Emma, unde se află stejarul?

— Ştiu, da'...

— Emma, vino-ţi în fire! Nu uita că am venit aici ca s-o ajutăm pe Mayme.

— Copilă, începu Josepha, izbucnind în lacrimi, dac-or dus-o la stejaru' ăl mare, de pe-acu' îi prea târziu s-o mai ajutaţi pe biata Mayme.

În momentul acela, uşa dinspre casă se deschise brusc şi lumina inundă scara din spatele Josephei.

— Ce stai atâta acolo, Josepha? Întoarce-te numaidecât!

Katie şi Emma se ghemuiră în întuneric, rugându-se ca stăpâna casei să nu coboare în beci.

— Da, coniţă, vin.

Josepha se şterse iute la ochi, apoi se întoarse şi porni târşâind picioarele în sus pe trepte, mergând pasămite cât putea ea de încet, ca să le dea fetelor răgaz să se refugieze.

Katie şi Emma se furişară afară din beci şi o luară la goană până la coteţul păsărilor, apoi săriră gardul şi nu se opriră până nu ajunseră la adăpostul pădurii, unde le aştepta Jeremiah, ghemuit în spatele unui copac, cu o puşcă în mâini.

— Ce faci cu puşca aceea?! îl întrebă Katie în şoaptă când ajunse la el.

— La cât de periculoşi ziceaţi că-s oamenii ăştia, am socotit că, dacă se iau după voi şi încearcă să vă facă vreun rău, îi mai bine să-i aştept cu puşca pregătită.

— Nu ne-a văzut nimeni... Să-i dăm zor!

Peste două minute goneau deja pe cai, sub călăuzirea Emmei, spre fatidicul stejar.

41
La stejar

După mai bine de zece minute, ajunseră la pădurea ce mărginea întinsul imaş în mijlocul căruia se înălţa singuratic falnicul stejar.

— Uite, acolo-i stejaru' ăl mare, unde-s adunaţi călăreţii ceia! şopti Emma înfricoşată. Vai, don'şoară Katie, tare mă tem c-am ajuns prea târziu!

Descălecară tustrei cu grijă şi priponiră caii, apoi se furişară până la liziera pădurii.

— Nu, n-am ajuns prea târziu, spuse Katie. Uite-o pe Mayme călare pe cal în mijlocul lor...

În momentul acela, Katie icni îngrozită.

— E legată la ochi... şi are un ştreang în jurul gâtului! Iar funia e legată de creanga copacului!

— De asta mă temeam io, don'şoară Katie! suspină Emma.

— Vor s-o spânzure, spuse Jeremiah în şoaptă, cu glas adânc şi o fermitate ce nu i se simţise până atunci în voce. De la război încoace am auzit că nu puţini negri au avut soarta asta. O dată a fost cât pe ce să sfârşesc şi eu cu ştreangu' de gât din pricina unor albi ce se-ntrecuseră cu băutura.

— Vai, don'şoară Katie, bolborosi Emma, Mayme îi aşa de bună la suflet! Îs sigură că nu le-a suflat o vorbă despre mine. Ş-acu' o s-o spânzure din pricina mea, care nu-s bună de nimic. Cum pot să-i facă una ca asta...

— Emma, vino-ți în fire! se oțărî Katie la ea, fără să se mai sinchisească de Jeremiah. Trebuie să facem ceva!

— Da' ce-am putea noi face, don'șoară Katie, cân' ei îs vreo șapte-opt inși, iară noi suntem numa' trei? se smiorcăi Emma. O să ne omoare și pe noi dacă...

— Taci, Emma! *Nu* îi putem lăsa s-o ucidă pe Mayme.

— Da, coniță.

— Nu, n-o să-i lăsăm să facă una ca asta, i se alătură și Jeremiah, clocotind de furie. Îi omor pe toți, la o adică! Mă duc s-aduc pușca!

— Așteaptă puțin, Jeremiah! îl opri Katie. Înainte de toate trebuie să chibzuim bine lucrurile. Văd că unii dintre ei au capetele acoperite cu capișoane albe. Oare de ce?

— Am auzit că-i un fel de ritual de-al albilor, spuse Jeremiah.

— Un bărbat cu capul descoperit pare să îi spună ceva lui Mayme.

— Ăla-i William McSimmons, zise Emma. Strigă la ea – se vede că-i furios tare.

— Atunci trebuie să ne grăbim!

— Spune-mi ce să fac, don'șoară Katie, că io mor de frică.

— Ce crezi că ar trebui să facem, Jeremiah?

— Eu i-aș omorî pe toți, că tare mi-s urâți, răspunse băiatul. Da' îs prea mulți la număr. La drept vorbind, n-am mai tras nicicodat' cu pușca și nu știu dacă m-ar lăsa inima să omor un om, chiar de-o fi el alb.

— Nu trebuie să omorâm pe nimeni, doar să-i facem pe ei să creadă că asta avem de gând. E un șiretlic pe care l-am învățat de la Mayme. Haideți să aducem puștile.

Dădură fuga înapoi la cai, Katie și Jeremiah luară fiecare câte o armă și un pumn de cartușe, iar Katie îi explică în grabă băiatului cum se mânuiește pușca.

— Eu am să mă duc pân' la pâlcu' cela de copaci, spuse Jeremiah, să fiu nițel mai aproape de ei, după care începem să tragem.

— Vezi să ții bine arma, pentru că te lovește puternic în umăr, îl instrui Katie.

— N-oi mai fi tras eu cu pușca, da' de mânuit, știu cum se mânuiește, ripostă Jeremiah, zâmbind pe sub mustață. Eu îmi fac mai multe griji pentru dumneata, don'șoară Clairborne.

— Să fii, te rog, cu băgare de seamă. Nu vreau să împuști de-adevăratelea pe careva... sau s-o nimerești, Doamne ferește, pe Mayme.

— Fii făr' de grijă, don'șoară Clairborne, o să trag numa' peste capetele lor.

Jeremiah o luă din loc, lăsând-o pe Katie cu pușca în mână și cu Emma tremurând lângă ea.

În timp ce stăteau la pândă, ciulind urechile, Katie izbuti cumva să deslușească o parte din cuvintele răcnite de McSimmons.

— ... știi unde-i afurisita aia... dacă ți-e dragă viața... nu merită să... pentru un nenorocit de bastard...

Neavând de gând să aștepte cu mâinile-n sân cumplitul deznodământ, Katie aruncă o privire printre copaci. Jeremiah se făcuse deja nevăzut.

Spunându-și că erau îndeajuns de departe unul de celălalt, Katie îngenunche în spatele unui copac, își rezemă pușca de umăr și o îndreptă spre bărbații adunați în dreptul stejarului.

Dă, Doamne, să nu împușc pe nimeni, și cu atât mai puțin pe Mayme, se rugă ea, după care își așeză degetul pe trăgaci și trase un foc peste capetele călăreților.

Deși numai ce îl avertizase pe Jeremiah, reculul armei o luă prin surprindere și fu cât pe ce să cadă în fund. La auzul împușcăturii, Emmei îi scăpă un țipăt înăbușit. Fără a se lăsa distrasă, Katie își regăsi echilibrul și mai trase o dată. Apoi răsună primul foc tras de Jeremiah.

Înainte să se stingă ecoul exploziei, Katie își descărcă din nou arma în aer. Peste câteva clipe Jeremiah trase, unul după altul, încă trei-patru focuri.

Numai să nu ţintească din greșeală înspre mine! își spuse Katie îngrijorată.

Luați prin surprindere, bărbații se răsuciră năuciți în direcția din care veneau împușcăturile, strigând și suduind de mama focului.

Katie trase iarăși, nimerind din greșeală coapsa lui William McSimmons. Bărbatul slobozi o înjurătură strașnică și se chirci de durere.

— Să nu mai pierdem vremea pe-aici! le strigă el celorlalți. Ne-am atins scopul. De pe-acum e ca moartă – o să lăsăm copacul să isprăvească treaba!

Mai răsunară câteva împușcături. McSimmons plesni cu cravașa crupa calului pe care fusesem așezată, făcând animalul să țâșnească înainte, după care se îndepărtă la galop în urma celorlalți.

La început, Katie se simți în al nouălea cer. Apoi, văzând cum mă bălăngănesc neputincioasă de colo colo, cu funia strânsă în jurul gâtului, aruncă îngrozită arma și o luă la fugă spre mine, lăsând-o pe Emma încremenită de frică.

— Mayme!

Katie străbătuse deja jumătate din distanța până la stejar când Jeremiah ieși din pădure și o luă la fugă după ea. Auzindu-l, Katie întoarse privirea spre el.

— Jeremiah, întoarce-te degrabă și adu caii!

Auzind disperarea din glasul lui Katie și înțelegând că nu mai era nicio clipă de pierdut, Emma, care îi privea tremurând buimăcită dintre copaci, uită de propria-i frică și se repezi să dezlege caii. De îndată ce ajunse la ea, Jeremiah înșfăcă frâiele unuia dintre cai și sări în șa.

— Mayme... Mayme! strigă Katie cu ochii plini de lacrimi, alergând spre stejar. Suntem aici, Mayme... și o să te salvăm.

Când ajunse însă la copac, înțelese că de una singură nu putea face mare lucru. Aproape căzută în nesimțire, nici nu-mi dădeam seama că este acolo. Aveam mâinile legate la spate și, sugrumată fiind de funia ce îmi strângea beregata, nu puteam scoate nici măcar un sunet.

— Mayme... Mayme... O, ajută-mă, Doamne! strigă Katie deznădăjduită.

Apucându-mi picioarele, ce se legănau în aer cam la înălțimea umerilor ei, încercă să mă susțină ca să slăbească strânsoarea lațului.

Dar eu atârnam mai departe nemișcată, prea vlăguită ca s-o pot ajuta.

— O, Doamne! strigă Katie plângând. Ce să mă fac?

Jeremiah gonea deja spre ea la galop, urmat de Emma, care aducea de dârlogi celălalt cal.

Jeremiah își struni calul și, aducându-l sub mine, încercă să mă apuce în brațe.

— Mayme... Mayme, proptește-te de cal! îmi strigă Katie de sub copac, încercând să mă așeze pe spinarea animalului.

Din pricina zarvei și a derutei, calul era însă agitat și Jeremiah nu izbutea nicicum să-l facă să stea locului. Iar eu atârnam încă acolo, mai mult moartă decât vie, cu gâtul din ce în ce mai alungit. Simțeam calul sub mine și mâinile ce căutau să m-apuce, dar habar n-aveam că acelea erau mâinile lui Jeremiah.

— Emma, scoate cuțitul din desagă și adu-mi-l! strigă Katie în timp ce se căzneau ei așa.

Emma dădu fuga la cal și se întoarse într-o clipită.

— L-am adus, don'șoară Katie!

— Te poți cățăra în copac? o întrebă Katie.

— Păi cum să nu pot? Mă pricep tare bine la cățărat și...

— Atunci suie-te iute în copac și taie funia, Emma!

Fără să mai piardă o clipă, Emma se săltă pe primele crengi și o luă repede în sus pe trunchi, timp în care Katie îmi proptea cu umerii ei picioarele, iar Jeremiah încerca să mă țină de mijloc ca să nu-mi frângă lațul beregata. Emma se cățăra cu agilitatea unei pisici și peste doar câteva clipe ajunse la ramura groasă de care era legată funia.

— Ai grijă să nu cazi, Emma... dar grăbește-te!

Peste câteva clipe, funia cedă și mă prăbușii în brațele lui Jeremiah. Luat prin surprindere, Jeremiah se clătină sub

greutatea mea și ne prăvălirăm amândoi de pe cal. Jeremiah se trase cu chiu, cu vai de sub mine, iar Katie se repezi, cu degetele tremurânde, să-mi desfacă lațul din jurul gâtului. Slăbind strânsoarea, se înfioră când văzu rana roșie și adâncă lăsată de funia ce îmi intrase în carne.

După ce izbuti să îmi scoată ștreangul, îmi acoperi fața cu sărutări, încercând să mă readucă în simțiri.

— Mayme... o, Mayme! Dă, Doamne, să nu fi murit!

Emma coborî din copac și se apropie într-un suflet.

— E vreun pârâu prin preajmă? o întrebă Katie.

— Cred că-i unu' p-aci pe-aproape.

— Atunci du-te degrabă după apă... Adu-o cum poți... Înmoaie-ți rochia, dacă trebuie!

Emma se făcu numaidecât nevăzută. În timp ce Katie căuta mai departe să mă readucă la viață în toate felurile cu putință, Jeremiah îngenunche lângă ea, privindu-mă neputincios. Aveam ochii închiși, buzele crăpate și pline de sânge, o tăietură deasupra unui ochi și o crestătură de bici de-a curmezișul obrazului. La cât de jalnic arătam, Katie se temea că murisem. Și bag seama că eram, într-adevăr, mai mult moartă decât vie.

Katie mă mângâia deznădăjduită pe păr și pe față, șoptindu-mi numele printre lacrimi și așteptând să se întoarcă Emma. Negresa se întoarse într-un sfârșit cu rochia șiroind de apă și îngenunche la căpătâiul meu. Katie îi apucă tivul rochiei și îmi tamponă ușor fața și ochii. Atingerea răcoroasă păru să îmi ajungă la creier și, într-un târziu, izbutii să mijesc ochii.

— O, Mayme! strigă Katie fericită, văzând că îmi flutură pleoapele.

Simții cum îmi sărută fața, ochii, obrajii, fruntea. Plângea, iar lacrimile ei fierbinți amestecate cu umezeala răcoroasă a rochiei Emmei mă mai dezmeticiră nițel.

Am deschis ceva mai larg ochii, încercând să schițez un surâs, apoi mi-am întins mâinile spre ele și le-am tras la pieptul meu. Emma și Katie plângeau ca doi copii. Neavând puterea să plâng, eu mă bucuram pur și simplu de îmbrățișare, ușurată să le simt

aproape. Apoi zării cu coada ochiului, ca prin ceață, chipul lui Jeremiah, care stătea în genunchi lângă ele. Eram prea vlăguită până și să mă întreb ce căuta acolo, dar am încercat să-i zâmbesc.

Următorul glas care se auzi fu al lui.

— În scurtă vreme albii ăia or să se întoarcă. Iar de află că noi le-am stricat socotelile, data viitoare nouă or să ne-atârne ştreangu' de gât.

— Ai dreptate, încuviință Katie. Trebuie să plecăm de aici.

Mă ridicară cu chiu, cu vai în picioare, iar Jeremiah mă așeză pe unul dintre cai. Acum că mi se deșteptau simțurile, mă durea întregul trup. Totuşi, am încercat să n-o arăt, căci ăsta era ultimul lucru de care trebuia să-și facă griji Katie în momentul acela.

— Jeremiah, tu ești mai puternic decât mine, spuse Katie. Suie-te în șa în spatele lui Mayme și ai grijă să nu cadă de pe cal.

Jeremiah se săltă pe cal și mă străbătu un fior plăcut când își trecu brațele pe după mijlocul meu ca să apuce oblâncul șeii. Chiar și susținută de el, abia mă puteam ține în șa din pricina durerilor.

Katie încălecă pe celălalt cal, apoi întinse mâna și o ajută pe Emma să urce în spate.

— Ține-te de mine, Emma, o îndemnă ea pe negresă.

În pădure, Katie și Jeremiah opriră caii ca să ținem sfat. Cu toate că aveam încă mintea moleșită de durere, de foame și de sete, am izbutit s-o ajut pe Emma să se dumirească unde ne aflam și cum să ne întoarcem la drum fără riscul de a ne întâlni cu vreunul dintre oamenii lui McSimmons. Înaintam încet, cu băgare de seamă. Katie stătea cu urechile ciulite, știind că, după cum spusese și Jeremiah, nu scăpaserăm încă de pericol.

Luând-o pe căi ocolite, am ajuns în cele din urmă la drumul ce ducea spre Oakwood. Katie descălecă și, lăsându-ne pe noi la adăpostul copacilor, se duse să vadă dacă era liberă calea. Nevăzând țipenie de om pe drum, se întoarse și o pornirăm mai departe. Înainte de răspântia la care se separa drumul spre plantația McSimmons, am cotit-o spre pădure și am luat-o printre copaci până ce am trecut de răscruce.

După ce răspântia se pierdu în zare, abia ce reveniram pe drum când numai ce răsună un tropot năprasnic, de cai ce se apropiau mâncând pământul. Ne adăpostirăm repede înapoi în pădure. În clipa următoare, vreo cinci-șase călăreți trecură la galop pe lângă ascunzișul nostru, îndreptându-se spre Oakwood.

— Ei îs, șopti Emma. Ne caută pe noi!

— Ei bine, din moment ce se îndreaptă în direcția opusă celei în care mergem noi, nu au cum să ne găsească, ripostă Katie.

De îndată ce călăreții se pierdură în depărtare, am părăsit ascunzișul și am pornit mai departe. Katie își îndemnă calul să meargă mai iute. Jeremiah făcu așijderea și calul se puse să alerge la galop, zdruncinându-mă zdravăn până ce, nemairăbdând durerea, îmi scăpă un țipăt. Atunci Katie și Jeremiah încetiniră și ne continuarăm drumul la trap.

42
Patru surori și un prieten

După vreo douăzeci de minute, vreme în care am străbătut cât se putea de iute cam jumătate din distanța până la Rosewood, începu să mă ia iar cu leșin. Văzând că mă las moale în brațele lui și înțelegând că aveam nevoie de un răgaz de odihnă, Jeremiah încetini, căutând un loc de popas, și Katie făcu așijderea.

Peste câteva minute, Jeremiah coti de pe drum și mână calul peste câmpia înverzită, până la râu – același râu care mărginea, cale de trei, cinci kilometri mai încolo, plantația Rosewood.

Ajutată de el și de Katie, am coborât de pe cal, dar pe malul apei fu cât pe ce să mă prăbușesc.

— Apă... sete...

Katie se repezi la râu, își scoase boneta și o umplu cu apă, apoi se întoarse într-un suflet la mine. Mă ajută să mă ridic în fund și îmi duse la buze boneta ce șiroia de apă. Până să se scurgă toată apa prin pânză, izbutii să iau vreo două, trei înghițituri.

Katie mă spălă pe față și mai făcu câteva drumuri până la râu până ce, simțindu-mi în sfârșit setea ostoită, schițai cu greu un zâmbet și îi șoptii cu vocea răgușită:

— Mulțumesc, Katie.

— Of, Mayme, mi se rupe inima să te văd așa! spuse ea, îmbrățișându-mă din nou.

Am rămas îmbrățișate vreme îndelungată, până ce Katie se liniști. Într-un târziu, văzându-i pe Emma și pe Jeremiah așezați în genunchi lângă ea, am întins mâna spre Emma, care se apropie și mă îmbrățișă la rându-i. Atingerea lor făcea să-mi zvâcnească spatele de durere, dar îmbrățișarea merita toată osteneala. Apoi îi zâmbii lui Jeremiah, încă prea sleită de puteri ca să mă întreb ce căuta el acolo.

— Vai, don'șoară Mayme, ce ne mai perpelirăm de grija ta! exclamă Emma. Știam că toate astea se petrec din vina mea și vreau să știi că-mi pare tare, tare rău. Don'șoara Katie mi-a spus că oamenii lu' McSimmons cătau să-mi dea de urmă, da' îs sigură că matale nu le-ai suflat o vorbă despre mine... și nici nu știu cum să-ți mulțămesc. Îmi pare așa de rău, don'șoară Mayme! Don'șoara Katie a fost tare vitează și-a spus c-o să te salvăm noi cumva, da' mie-mi era așa de frică...

— Și mie îmi era frică, Emma, spuse Katie râzând. Și nu sunt sigură, dar probabil că și lui Jeremiah i-a fost nițel teamă, adăugă ea, uitându-se la băiat. Orișicum, Dumnezeu ne-a ajutat s-o scoatem cumva la capăt. Mayme, ești în stare să te sui iar pe cal?

— Înainte eram secătuită de puteri, că de două zile n-am pus în gură nici apă, nici mâncare, dar acum mă simt mai bine.

— Atunci hai să mergem acasă.

Încălecarăm și pornirăm mai departe la trap.

Când într-un sfârșit am văzut conturându-se în zare clădirile albe de la Rosewood, am simțit o ușurare și o fericire fără margini.

Apoi o siluetă de copil țâșni afară din casă și o luă la goană spre noi, strigându-mi numele.

Katie și Emma descălecară, iar eu mă sprijinii de Katie ca să poată coborî Jeremiah, după care alunecai moale în brațele lui.

Aleta se năpusti în brațele mele și mă îmbrățișă cum n-aș fi crezut că are să mă îmbrățișeze vreodată. Când își încleștă mâinile pe spatele meu, zgândărind rănile proaspete lăsate de bici, îmi veni să urlu de durere, dar bucuria din ochii ei îmi încălzi sufletul, dându-mi puterea să îndur aproape orice.

— Mayme, te-ai întors..., murmură ea fericită. Mi-a fost așa dor de tine! Am fost tare îngrijorată.

— Acum sunt bine, Aleta.

— Te iubesc, Mayme, șopti fetița, strângându-mă și mai tare în brațe.

Mi se umplură ochii de lacrimi. Aruncai o privire spre Katie. Și ea era înlăcrimată.

— Bine ai venit acasă, Mayme, spuse Katie.

Jeremiah mă ridică în brațe și, pornind în urma lui Katie, mă duse până sus în odaie. Nu știu ce era în mintea lui, dar de întrebat, n-a întrebat nimic. Peste un minut, două eram deja întinsă în pat. Fetele umplură cada cu apă, apoi se puseră zorite a-mi pregăti ceva de-ale gurii. Nu știu ce o fi gândit Jeremiah pe când le privea cum trebăluiesc înfrigurate prin bucătărie, dar era limpede ca lumina zilei că nu se afla niciun adult prin preajmă și că stăpâna casei era Katie.

După ce o însărcină pe Aleta cu încălzitul supei și îi spuse Emmei să mai ducă niște apă la etaj, Katie îl conduse pe Jeremiah până afară.

— Nu am cuvinte să îți mulțumesc, Jeremiah. N-aș fi reușit fără ajutorul tău.

— Mă bucur că don'șoara Mayme îi teafără și că v-am putut fi de folos, spuse el.

Se lăsă tăcerea.

— Sunt încredințată..., începu Katie după câteva clipe, că n-ai să vorbești nimănui despre asta. Într-o bună zi... probabil că vom putea lămuri lucrurile... dar deocamdată nu trebuie să afle nimeni.

— N-am să spun ce am văzut, răspunse băiatul cu vocea tărăgănată, cercetând expresia gravă de pe chipul lui Katie. Da' tre' să mărturisesc că-i tare osebit să vezi două fete albe și două de culoare trăind sub același acoperiș, singure în ditai căsoiu'. Orișicum, o să-mi țin gura. Da' nădăjduiesc că odat' și-odat' mi-ți zice și mie ce se petrece aici, că m-ați făcut tare curios.

— De îndată ce am să pot, spuse Katie, zâmbind uşurată. Îţi mulţumesc, Jeremiah. Ţi-aş da un cal să te întorci în oraş sau te-aş conduce eu însămi înapoi, dar...

— Mă-ntorc pe jos, don'şoară Clairborne, o întrerupse Jeremiah. Asta o să le dea taichii şi ălorlalţi târgoveţi ce se uitau la noi cu ochii cât cepele niscaiva răgaz să uite ce-or văzut. O să mă furişez înapoi pe căi ocolite ca să nu mă vadă nimeni.

— Probabil că ai dreptate, Jeremiah, încuviinţă Katie râzând. Îţi mulţumesc încă o dată!

43
O nouă răscruce

Coşmarul meu luase sfârşit, dar efectele lui au dăinuit săptămâni de-a rândul. Din pricina sfârşelii şi a rănilor de pe spate, vreme de trei zile abia am putut să mă mişc. Am stat mai tot timpul în pat, bucurându-mă de libertate şi preţuind-o pentru prima dată la adevărata ei valoare. Fetele roiau în jurul meu, dornice să îmi îndeplinească orişice dorinţă. De când îmi văzuse spatele crestat de bici, Aleta devenise şi mai grijulie.

Păţania ne schimbase parcă pe toate. Ştiam că nu era o joacă de copii. Porniserăm într-o aventură riscantă şi eram toate în pericol – iar acum că Jeremiah ştia de situaţia noastră, eram şi mai conştiente de lucrul ăsta. Profund îngrijorată în privinţa mea şi a Emmei, Katie era mai hotărâtă ca oricând să ne ocrotească. Emma devenise mai tăcută şi mai gânditoare, de parcă s-ar fi maturizat subit după ce a aflat că nu o dădusem de gol şi că fusesem dispusă să-i păstrez taina chiar şi cu preţul vieţii mele. Eu priveam un pic altfel lucrurile, dar ea nu contenea să-mi spună:

— Nu-mi vine a crede că ai făcut asta pentru mine, don'şoară Mayme. Pur şi simplu nu-mi vine a crede!

Cele întâmplate păreau s-o fi schimbat cel mai mult pe Aleta care, din fetiţa de odinioară, devenise parcă brusc o tovarăşă de-a noastră, în toată puterea cuvântului.

Ştiam însă toate patru că, deşi scăpaserăm ca prin urechile acului, primejdia încă nu trecuse. Şi nu avea să treacă nicicând

atâta vreme cât William McSimmons și nevastă-sa le purtau gând rău Emmei și pruncului ei. Abia acum înțelegea, bag seama, Katie că pericolul avea să ne urmărească toată viața. Din fericire însă, omul lui McSimmons care venise să întrebe de prunci de culoare, pretinzând cum că ar fi bântuit nu știu ce molimă prin ținut, nu s-a mai întors.

Ceea ce mă întrista din cale afară era faptul că știam sigur că n-am s-o mai pot vizita niciodată pe Josepha.

Necazurile s-au ținut departe o vreme, iar eu m-am înzdrăvenit îndeajuns cât să mă dau jos din pat și să ajut la treburile casei. Apoi ne-am reluat încet-încet vechea rutină, fiind însă mai mereu cu ochii în patru.

Veni și luna septembrie și toate culturile de la Rosewood se pârguiau sub razele soarelui. Katie încă mai avea mare parte din cei zece dolari rămași după ce schimbase moneda de aur și cei doi dolari pe care îi găsise în cămară, așa că banii erau ultima noastră grijă. Pentru noi, zece dolari însemnau o adevărată avere.

Creditul pentru care mama lui Katie pusese plantația zălog se apropia de scadență, dar niciuna dintre noi nu înțelegea cu adevărat ce însemna asta. Știam că banii împrumutați trebuie să fie dați înapoi, dar n-am stat niciodată să ne întrebăm ce s-ar putea întâmpla dacă nu erau restituiți.

Neștiind că ar trebui să ne preocupe problema asta, am dat-o cu totul uitării, fără să bănuim că astfel, pe zi ce trecea, puneam tot mai mult în pericol planul nostru de a păstra plantația.

Și uite așa am ajuns iar la răscruce – o răscruce pe care nici eu, nici Katie n-aveam habar cum o s-o trecem.

Într-o zi, auzind huruitul unei șarete în depărtare, am dat fuga cu Aleta la atelierul de fierărie și am pus-o să bată cu ciocanul în nicovală, apoi m-am repezit în colonia negrilor să aprind focul în vreo două colibe, timp în care Katie i-a ascuns pe Emma și pe William în pivniță. După ce am aprins focul în colibe, m-am întors prin curte, cărând un coș de rufe pe care îl țineam mereu plin cu zdrențe și pături vechi.

Musafirul era directorul băncii.

Katie îi ieși în întâmpinare la ușa din dos. Bărbatul opri șareta în fața casei și i se adresă pe un ton tăios, dând să coboare:

— Domnișoară Kathleen, am venit să stau de vorbă cu mama dumitale.

— Mama nu este acasă, domnule Taylor, răspunse Katie.

— Poftim? făcu bărbatul, clătinând nemulțumit din cap. Adică am bătut atâta drum degeaba?

Oftă cu năduf, vădit ofuscat de faptul că mama lui Katie părea să fie de negăsit.

— *Trebuie* să îi vorbesc, stărui el. De când ai venit să depui acea sumă modică la bancă, situația s-a agravat simțitor. Dacă mama dumitale nu achită până luna viitoare suma restantă de 153 de dolari pentru primul împrumut, sunt constrâns să iau măsuri.

— Ăă... ce are să se întâmple, domnule Taylor, dacă nu va fi achitat creditul? întrebă Katie.

— Mă tem că va trebui să demarez procedura de executare silită.

— Ce înseamnă asta? întrebă Katie.

— Înseamnă că Rosewood va trece în proprietatea băncii.

— Adică... o să-i luați mamei casa?

— Mă tem că da, răspunse bărbatul, urcând înapoi în șaretă.

— Dar dumneavoastră nu ați face una ca asta... nu-i așa, domnule Taylor?

— Hotărârea nu îmi aparține, răspunse bancherul. Eu, Kathleen dragă, nu sunt proprietarul băncii, ci un simplu angajat, iar ca atare trebuie să respect regulile instituției la care lucrez – reguli menite să apere interesele băncii, fără de care aceasta nu ar mai fi în măsură să acorde credite. Firește că eu nu îmi doresc să trecem la executarea silită și am să fac tot ce îmi stă în puteri să vă ajut. Dar dacă mama dumitale continuă să mă ocolească, nu se va mai putea face nimic. Îmi pare rău. Peste câteva săptămâni am să trimit la Rosewood o echipă de revizori, care vor inspecta întreaga proprietate ca să facă evaluarea casei și a tuturor bunurilor. Apoi se va anunța public scoaterea la mezat.

— La mezat? Ce înseamnă asta? întrebă Katie.

— Vânzarea tuturor bunurilor de pe plantaţie. Licitaţia va fi anunţată în toate gazetele. Spune-i mamei dumitale să treacă neîntârziat pe la mine. Ea este singura care are de pierdut de pe urma acestor întârzieri la plata creditului. Iar dacă nu ia repede măsuri, are să piardă totul.

Spunând acestea, domnul Taylor se urcă pe capră, plesni din hăţuri, iar şareta porni legănându-se înapoi spre oraş.

— Ce a vrut? o întrebai eu pe Katie de îndată ce bancherul se pierdu în depărtare.

Expresia de pe chipul ei îmi dădu imediat de înţeles că situaţia era gravă. Katie încercă să îmi explice ce îi spusese bancherul.

— Domnul Taylor are de gând să trimită revizori şi să dea anunţ la gazetă că Rosewood este de vânzare! Va afla toată suflarea. Banca are să pună sechestru pe Rosewood şi lumea o să afle adevărul despre noi...

— Atunci nu putem aştepta cu braţele încrucişate.

— Ce-am putea noi face? Domnul Taylor zicea că trebuie să restituim întreaga sumă, or cum să facem noi rost de 150 de dolari? Toţi banii pe care îi avem este ceea ce ne-a rămas din moneda aceea de 10 dolari. Of, Mayme... ce ne facem?!

— Bag seama că a sosit vremea să ne rugăm din nou, răspunsei eu. Până acum Dumnezeu nu ne-a lăsat niciodată la greu.

În momentul acela, ajungându-ne la urechi loviturile de ciocan ce răzbeau încă dinspre fierărie, ne dădurăm deodată seama că uitasem de sărmana Aleta. Probabil că nici nu-şi mai simţea braţul deja, biata de ea!

O rupserăm la fugă spre fierărie.

— A plecat, îi strigă Katie fetei. Acum poţi să ieşi, Aleta.

44
Îmi vine o idee

Trecu săptămâna. Mai abătută ca niciodată, Katie își îndeplinea sarcinile de zi cu zi fără să scoată un cuvânt. Gândul că vom fi despărțite o apăsa groaznic. Socotea, bag seama, că ea se făcea vinovată de situația asta și că, de n-ar fi fost împrumutul, totul ar fi fost în ordine.

Între timp mă înzdrăvenisem în toată regula și, în afară de rănile de pe spate care mă dureau când făceam vreo mișcare greșită, mă simțeam cât se poate de bine. Totuși, eram în continuare cu ochii în patru și aveam deja stabilit locul în care urma să ne ascundem eu și Emma în caz că ne trezeam pe nepusă masă cu vreo iscoadă trimisă de McSimmons.

Într-o zi, m-am dus afară pe câmp. Tot mergând eu așa, privind distrată în jur, numai ce mă trezesc pe unul dintre câmpurile de bumbac. Nu dăduserăm mare atenție acestor culturi, pentru că bumbacul nu ne era de niciun folos, iar eu una culesesem atâta bumbac la viața mea, că îmi era silă să mă și uit spre el. Și totuși, în ziua aceea m-am uitat. Măciuliile se desfăceau văzând cu ochii, semn că bumbacul era gata de cules.

Deodată făcui ochii mari. Mă răsucii. De jur împrejur, cât vedeai cu ochii, bumbacul dădea în pârg.

Bumbacul!

Păi, nu bumbacul era cultura pe care se clădiseră toate marile plantații din Sud, însăși rațiunea ntru care existase sclavie?

Sclavii culegeau bumbacul ca stăpânii lor să îl *vândă*! Poate că bumbacul nu ne era, totuși, chiar atât de nefolositor pe cât crezusem!

Fără să mai aștept o clipă, mă răsucii și o luai la goană spre casă.

— Katie! strigai eu gâfâind de îndată ce trecui pragul. Poate că s-ar găsi, totuși, o cale să plătim împrumutul ăla pe care l-a făcut mama ta la bancă.

Katie îmi ieși numaidecât în întâmpinare.

— Cum?

— Culegând bumbacul și *vânzându-l*.

— Mayme, crezi că am *putea* face noi asta?...

— Am putea culege măcar o parte.

— Tu știi cum se culege bumbacul? mă întrebă ea.

— Ba bine că nu! râsei eu. Cred că nu se află în tot Sudul om de culoare care să nu fie în stare să culeagă bumbac chiar și cu ochii închiși! Chit că – mai știi? – Emma s-ar putea să nu mai fi cules niciodată. Ce nu știu eu e ce se face cu bumbacul după ce-i cules. Cum se vinde?

— Știu eu cum se vinde, spuse Katie.

— Zău? mă mirai eu.

— Da. Este în Greens Crossing un comerciant care cumpără bumbac.

— Un alt lucru pe care nu-l știu e cum se fac balurile de bumbac.

— Am văzut cum făceau Jeremiah și Mathias baloturile. Nu e greu. Bumbacul se așază în presa de balotat, se apasă bine și apoi se leagă cu sfoară.

— Dar balurile sunt uriașe, stăruii eu. Sunt mari cât carul. Noi n-am fi în stare să le urnim din loc.

— Eu vorbesc de baloturi mici, spuse Katie. În presa noastră de balotat încap doar vreo 45 de kilograme.

— Și asta numești tu balot *mic*?! Păi atâta cântărim noi două la un loc! Cum crezi că am putea ridica un balot de 45 de kilograme?

— Am putea așeza presa în căruță, spuse Katie, vădit entuziasmată de idee. În felul acesta, am putea pregăti baloturile direct pe platforma căruței, fără să mai trebuiască să le ridicăm.

— Şi chiar crezi că am putea vinde bumbacul – asta, fireşte, dacă o să fim *în stare* să-l culegem şi să facem balurile?

— Nu ar fi prima dată când o fac. Mama m-a trimis o dată în târg să vând o căruţă de bumbac.

Cumpănii o clipă lucrurile, dar tot nu mi se risipiră toate îndoielile.

— Şi încă ceva, Katie. O să trebuiască să laşi culesul pe seama mea.

— Poftim? De ce?

— Eu ştiu cum se face, aşa că o să mă îndeletnicesc eu cu culesul.

— Iar eu am să te ajut, stăruii ea.

— Culesul bumbacului e muncă de sclav, Katie. Cea mai grea, năduşitoare şi istovitoare muncă de pe faţa pământului.

— Mayme, nu pot să stau cu mâinile-n sân, spuse Katie cu hotărâre în glas. Dacă nu facem rost de bani ca să achităm împrumutul acela, ne putem lua adio de la Rosewood.

— Dacă ar fi vorba de orice altceva, aş înţelege, dar nu mi se pare drept să trebuiască să culegi tu bumbac. Poate că are să mă ajute Emma.

— De-acum nu mai există sclavi şi stăpâni, Mayme, spuse Katie. Totul s-a schimbat. Acum nu mai suntem decât tu, eu, Emma şi Aleta. Dacă îl lăsăm pe domnul Taylor să ne ia casa, voi fi nevoită, aşa cum spuneai tu, să mă duc la unul dintre unchii mei sau la vreo casă de copii. Iar Aleta va fi dusă înapoi la tatăl ei sau, dacă nu este fetiţa pe care o caută reverendul Hall, atunci tot într-un orfelinat va ajunge şi ea. Şi ce se va alege de Emma fără noi? Ce se va alege de tine? Nu, Mayme, trebuie să facem ceva. Nu putem vinde grâul. Nu putem vinde vacile sau găinile – avem nevoie de ele. Şi, chiar dacă am vinde ouăle, n-am câştiga decât câţiva bănuţi. Ai avut o idee grozavă, Mayme. Bumbacul e tot ce ne mai rămâne. Iar acum bumbacul acesta este al meu, Mayme, iar eu vreau să-l culeg.

— Bine, bine, mă dau bătută! Am să-ţi arăt cum se face şi o să-l culegem împreună.

— Oare Aleta nu ne-ar putea ajuta și ea? întrebă Katie. Sau poate socotești că ar fi o muncă prea grea pentru o copilă de vârsta ei?

— Eu eram mai mică decât ea când am început să culeg bumbac. E o muncă grea, dar dacă tu ești dispusă s-o faci, socotesc că ar putea să ne dea și ea o mână de ajutor.

— Atunci, Mayme, poate că a sosit vremea s-o facem părtașă la planul nostru. Dacă ne va ajuta să salvăm plantația, se cuvine să știe adevărul.

— Tu ar trebui să stai de vorbă cu ea.

— Am să îi vorbesc chiar mâine.

Am rămas o vreme tăcute, chibzuind asupra celor discutate.

— Când ne putem apuca de cules? întrebă în cele din urmă Katie, fremătând de entuziasm. Nu avem timp de pierdut.

— Oricând. Mă duc să mai arunc o privire peste câmpuri, iar în după-masa asta putem începe pregătirile.

45
Dimineața pe câmp

A doua zi, ne trezirăm amândouă fremătând de emoție.

Știam că ne aflam la o mare răscruce. Dacă nu făceam ceva cât de repede, mica noastră joacă de-a plantația avea să ia sfârșit curând, iar drumurile noastre aveau să se despartă, poate pentru totdeauna.

Ne-am uitat serioase una la alta, un soi de „acu-i acu" spus din priviri, după care ne-am dus să ne pregătim.

Deși nimic nu-mi era mai urât pe fața pământului, în dimineața aceea, Dumnezeu știe de ce, parcă abia așteptam să mă apuc de cules. Acum că bumbacul era *al nostru* și știam că viitorul meu, al lui Katie, al Aletei, al Emmei, al lui William și chiar viitorul plantației Rosewood depindea de el, lucrurile stăteau cu totul altfel. Firește că bumbacul era de fapt al lui Katie, dar în parte simțeam că este oarecum și al meu, căci acum întreaga plantație era, așa cum încercase odinioară Katie să-mi dea de înțeles, *a noastră*.

M-am dus să cercetez încă o dată terenul cel mai mare. Câmpul era plin de buruieni înalte cât bumbacul, dar era plin și de alb. Măciuliile se desfăcuseră și bulgării moi se întindeau cât vedeai cu ochii. Bulgării contau, nu buruienile.

Bumbacul era gata de cules!

Eram oare în stare noi, patru fete ce se zbăteau să răzbată pe cont propriu, să culegem îndeajuns bumbac cât să avem cu ce plăti datoria la bancă?

Habar n-aveam cât bumbac vom putea culege. Cu un an în urmă, pe o asemenea tarla ar fi muncit vreo douăzeci-treizeci de negri, care ar fi dat gata lucrul în trei-patru zile. Dacă nu avea să plouă, mie și lui Katie urma să ne ia pe puțin două-trei săptămâni. Cu ajutorul Aletei, treaba ar putea merge ceva mai iute, dar chiar și așa, vom isprăvi oare la timp?

Răspunsul, de care atârna soarta planului nostru nebunesc, aveam să îl aflu cât de curând.

Mă plimbam agale pe câmp, înconjurată de o mare de puf. În dreptul unei plante, m-am oprit și m-am aplecat să culeg unul dintre bulgării albi de pe tulpină.

Am ținut ghemotocul în palmă, fixându-l preț de câteva clipe, apoi mi-am trecut iar privirea peste câmp.

Iată-ne din nou împreună, bătrâne câmp de bumbac. De astă dată nu-ți mai port însă dușmănie, căci de pe-acum ești pasămite, așa cum zicea Katie, bumbacul meu. Și am să te culeg cu spor!

Am aruncat pufușorul în aer, privind cum plutește alene în jos, după care m-am răsucit și am pornit spre casă. Cum mergeam eu așa, numai ce-mi veni în minte melodia pe care o cântaserăm de ziua mea. În scurtă vreme o îngânam deja încetișor.

Vara asta n-a plouat deloc, și arșița a fost așa de mare
Că s-a și deschis bumbacu' tot, de-aci și până-n zare.
Bumbacu-i gata de cules, bumbacu-i gata de cules,
Să culegem repejor tot – tot bumbacu' cela des.

În timp ce eu mă aflam afară pe câmp, Katie le chemă pe Aleta și pe Emma în bucătărie și, după ce se așezară tustrele la masă, privi cu un aer grav spre copilă.

— Aleta, trebuie să purtăm o discuție serioasă.

Fetița se uită la ea nițel speriată, întrebându-se dacă nu cumva Katie o fi având de gând s-o izgonească.

— Vreau să îmi spui unde trăiați tu și mama ta, continuă Katie.

— În Oakwood, răspunse Aleta cu vocea tremurândă, aruncând o privire spre Emma care ședea tăcută alături și temându-se de ceea ce avea să spună Katie mai departe.

— De acolo veneați când ați fugit de tăticul tău?

Fata încuviință din cap.

— Care este numele tău de familie, Aleta?

— Butler.

— Aleta Butler... ce nume frumos! Cum îl cheamă pe tatăl tău, Aleta?

Copila coborî privirea fără să răspundă.

— Încearcă să înțelegi, Aleta. Trebuie să îi dăm de știre că mama ta a murit, iar tu trebuie să te întorci acasă. Nu vrei să te întorci la tatăl tău?

— Nu. Nu vreau să-l mai văd niciodată.

Katie căzu o clipă pe gânduri, căutându-și cuvintele.

— Să știi, Aleta, că este mare lucru să ai un tată, spuse ea în cele din urmă. Nici eu, nici Mayme nu avem tată.

— Cum așa?

— Pentru că tații noștri au murit.

Auzind aceste cuvinte, Aleta ridică ochii și se uită mâhnită la Katie.

— Așa că, vezi tu, Aleta, tu ai ceva ce noi nu mai avem, continuă Katie.

— Dar tăticul meu e rău.

— Bun sau rău, e totuși tăticul tău.

— Și cu mamele voastre ce s-a întâmplat? întrebă Aleta.

Katie șovăi o clipă, apoi hotărî să îi spună adevărul.

— Și mamele noastre au murit, Aleta. Înainte să ni se alăture Emma, eu și Mayme eram singurele suflete de pe întreaga plantație.

Urmă încă un răstimp îndelung de tăcere. Cuvintele lui Katie păreau s-o fi întristat și mai tare pe copilă, dar parcă o și zăpăciseră nițel.

— Atunci de ce le spui oamenilor că mama ta nu-i acasă? întrebă ea nedumerită.

— Pentru că acesta e, de fapt, adevărul, răspunse Katie. Ceea ce omit însă a le spune este că mama nu se va mai întoarce niciodată.

Katie făcu o pauză, apoi o întrebă:

— Vrei să mai stai o vreme la noi, Aleta?

— Da, sigur că vreau!

— Atunci te lăsăm să rămâi până ce vom hotărî ce-i de făcut. N-ai vreo rudă la care ai vrea să te duci?

— Lasă-mă, te rog, să rămân aici cu voi, o imploră Aleta.

— Te las, se învoi Katie, dar cu o condiție. În mod normal nu i-aş cere unei fetițe să le ascundă ceva celor mari, dar este din cale afară de important ca lumea să nu ne descopere secretul.

— O să fac orice îmi ceri.

— Va trebui să îmi făgăduieşti că nu vei vorbi nimănui despre ceea ce se petrece la Rosewood. Nu trebuie să afle nimeni că suntem singure aici. Ştii ce pericol o paşte pe Emma dacă omul acela rău îi dă de urmă. Şi ştii ce i-au făcut sărmanei Mayme. I-ai văzut, doar, rănile de pe spate.

Aleta încuviință serioasă din cap.

— Pentru siguranța lor, continuă Katie, nu trebuie să se afle că nu e niciun om mare la Rosewood. Unii albi vor să le facă rău celor precum Emma şi Mayme, aşa că noi trebuie să le ocrotim, nu-i aşa? Deci, ia spune, ne poți păstra secretul?

— Îți promit, Katie, că n-am să suflu nimănui o vorbă.

— Va trebui să păstrezi tăcerea pentru totdeauna, chiar şi după ce vei pleca de la noi.

— Îți făgăduiesc, Katie, că aşa am să fac. Dar... tu chiar vorbeai serios când ai spus că suntem singure la Rosewood? Credeam că oamenii mari or fi plecați pe undeva şi or să se întoarcă.

Katie clătină din cap.

— Nu, Aleta, nu se mai întoarce nimeni. Noi facem toată treaba, ca şi cum cei mari ar fi încă aici.

— Dar băiatul acela de culoare nu vă ştie şi el secretul?

— Jeremiah? El ştie mai puține decât ți-am destăinuit ție şi mi-a făgăduit la rândul lui că va păstra tăcerea. Dacă lumea

ar afla adevărul, ne-ar lua de aici și le-ar face lucruri înfiorătoare lui Mayme și Emmei.

— Vrei să spui că... totul e prefăcătorie?

— De muncit, muncim de-adevăratelea. Ai văzut și tu cât trudim zi de zi. Singura minciună este că nu suntem singure. Iar acum va trebui să trudim mai mult ca oricând la culesul bumbacului ca să avem cu ce plăti împrumutul și să nu pierdem casa. Așadar, Aleta, dacă vrei să rămâi, trebuie să îmi promiți că nu ai să ne dai niciodată în vileag.

— Am să vă păstrez secretul pentru totdeauna, Katie... pentru totdeauna! exclamă Aleta, cu ochii strălucind de înflăcărare.

— Iar de-acum încolo va trebui să muncești și tu din greu. Uită-te la mâinile mele. Sunt aspre, arse de soare și pline de bășici, cum n-au fost niciodată până acum. Crezi că vei fi în stare?

— Da.

— Și promiți să păstrezi secretul?

— Promit.

— Atunci din momentul acesta ești una de-a noastră. Tu, Mayme, Emma și cu mine suntem de-acum surori. Și într-o zi o să-l găsim pe tăticul tău, iar tu probabil că ai să-ți dorești să te întorci acasă, dar până atunci îți dăm voie să rămâi la Rosewood.

După aceea, Katie le vorbi fetelor despre împrumutul făcut de mamă-sa la bancă, explicându-le ce are să se întâmple dacă nu culegem îndeajuns bumbac ca să putem plăti datoria.

— Crezi că ai să ne poți ajuta și tu un pic, când nu va trebui să stai cu William? o întrebă ea pe Emma.

— Da' cum să nu v-ajut, don'șoară Katie! După câte ați făcut dumneata și don'șoara Mayme ca să-mi salvați viața și să mă scăpați de hainu' cela de William McSimmons, aș face orice pentru voi, don'șoară Katie. Orice pe fața pământului. Ce mi-ți spune să fac, aia oi face.

— Bine, atunci să mergem s-o căutăm pe Mayme și să ne apucăm de cules.

46
La cules de bumbac

Ne-am apucat de cules chiar în dimineața aceea.

Am înhămat caii la căruța cea mare și ne-am opintit toate patru să ridicăm presa de balotat. După ce-am izbutit cu chiu, cu vai s-o așezăm pe platforma căruței, am mânat caii până la câmpul cel mai apropiat, de unde socoteam că ar fi cel mai bine să începem. Acolo i-am deshămat și, lăsând căruța pe câmp, am dus caii înapoi. Mă întrebam cât timp o să ne ia să umplem căruța aceea. Câteva zile? Sau poate chiar o săptămână întreagă? Am adus apă și pături și am înjghebat un coviltir pe banca mai mică din față, ca William să poată dormi liniștit, ferit de razele soarelui, și ca Emma să poată ședea confortabil atunci când trebuia să lase culesul și să vadă de ăl mic.

După ce am pregătit totul, am pornit pe câmp cu câte o traistă petrecută pe după gât și pălării cu boruri largi ca să nu ne bată soarele în cap.

— Cu stânga ții tulpina, le-am arătat eu fetelor, aplecându-mă în dreptul unei plante, iar cu dreapta apuci ghemotocul de bumbac. Apoi strângi mâna pe tulpină și cu cealaltă smulgi bulgărele. Uite așa, am adăugat, smulgând ghemotocul alb și vârându-l în traistă.

Încercă fiecare de câteva ori, la început cu stângăcie. Erau nevoite să învețe din mers.

— Important e să nu amestecăm frunzele cu bumbacul, le-am spus eu. După ce învățați cum se face, o să trebuiască să-i dăm zor. Bumbacul e ușor, nu trage mult la cântar, or noi o să fim plătite după greutate. Așa că burdușiți-vă traistele, apoi mergeți de le deșertați în căruță, după care o luați iar de la capăt. Și vedeți să beți apă pe săturate, că de nu, te sleiește soarele mai dihai ca munca.

Ne apucarăm de cules pe patru rânduri alăturate, fiecare luând în primire câte un rând. La început, sporovăiam vesele între noi, înaintând în același ritm. Peste doar câteva minute, eu i-am luat-o însă înainte lui Katie, apoi Katie și Emma au depășit-o pe Aleta. În mai puțin de cincisprezece minute eram împrăștiate care pe unde și nu prea mai aveam cum să vorbim una cu cealaltă.

Am strâns bumbac toată ziua sub soarele zăpușitor, oprindu-ne când și când să bem apă, să ne ostoim foamea ori să ne tragem sufletul. Spre lauda ei, Emma se dovedi a fi mai muncitoare decât credeam că ar fi vreodată cu putință. Din sfert în sfert de ceas se ducea să vadă ce face William sau să-i dea sân, dar când muncea, o făcea cu sârg, iar în scurtă vreme ajunse să culeagă de două ori mai mult bumbac decât Aleta. Eu goleam două traiste în răstimpul de care avea nevoie Katie ca să umple una, iar Aleta se mișca și mai încet. Cu toate că era nevoită să întrerupă în răstimpuri lucrul, Emma izbutea să țină pasul cu Katie. Eram tare mulțumită să văd cât de repede învață fetele și socoteam că ne descurcaserăm de minune pentru prima zi de cules.

Spre seară, fetele erau deja frânte de oboseală. După o zi întreagă de lucru, căruța nu era însă nici pe jumătate plină. Cu cât vom rămâne după balotarea bumbacului n-aveam de unde să știu. Nu puteam decât să sper că strânseserăm măcar vreo 45 de kilograme, cât pentru un balot întreg. Știam că un sclav priceput poate culege în jur de 140-180 de kilograme pe zi. Stăpânul McSimmons obișnuia să dea câte un dolar pe zi fiecărui negru care culegea peste 200 de kilograme. Dacă strângeam, toate patru la un loc, câte 45 de kilograme pe zi, după o lună de cules aveau

să se adune o grămadă de baloturi. Probabil destule cât să *putem* face rost de banii de care avea trebuință Katie – chit că habar n-aveam cu cât se vinde bumbacul. Dar dacă nu eram în stare să-l culegem pe tot? Din câte îmi arătase Katie, cultura de bumbac de la Rosewood se întindea pe vreo 16-20 de hectare. Orișicum, mi-am spus, aveam să culegem cât om putea și tot o fi ceva.

În dimineața următoare, ne-am trezit sleite de puteri, cu dureri în tot corpul. Ne-am dus iar afară pe câmp, dar de astă dată n-am mai putut munci toată ziua. Am cules bumbac până pe la vreo trei după-masa, după care ne-am întors în casă și ne-am culcat.

Unde căpătaserăm niscaiva îndemânare, în ziua a treia lucrul a înaintat ceva mai ușor. Deși munceam din greu, parcă nici că se vedea. Să mori de ciudă, nu alta. Bumbacul se întindea pe kilometri întregi, or noi eram abia la prima tarla!

Peste cinci zile, aveam deja patru baloturi de bumbac și căruța era aproape plină cu vârf, de ne era mai mare dragul să ne uităm la ea.

— N-ar trebui oare să ducem bumbacul la târg? întrebă Katie entuziasmată.

— Hai să încercăm să mai facem un balot, i-am răspuns eu. Dacă așezăm un bal peste celelalte, o să avem loc să mai facem unul, după care o să coborâm presa, iar mâine ori poimâine o să poți merge în târg să vinzi nu patru, ci cinci baloturi de bumbac.

— De asta dată nici măcar n-o să mai am emoții, spuse Katie.

— Vrei să vin cu tine? Sau... dacă vrei să mergi singură, eu pot să-mi văd mai departe de cules.

— Cred că am să mă pot descurca singură, răspunse Katie. Oricum, după cele întâmplate, socotesc că e mai cuminte să rămâi aici ca să nu te vadă cumva vreunul dintre oamenii lui McSimmons. Prefer, deci, să mă duc singură.

Două zile mai târziu, Katie se duse în târg, lăsându-ne pe Aleta, pe Emma și pe mine la culesul bumbacului.

Oamenii se uitau lung după ea, dat fiind că era prima dată când revenea în Greens Crossing după pozna cu Jeremiah, dar,

fără să îi bage în seamă, Katie mână hotărâtă caii pe străzile orașului, ocolind cu bună știință rotăria.

La două ore și jumătate după ce părăsi plantația, Katie opri căruța în dreptul depozitului și se duse să îl caute pe domnul Watson. Bărbatul ieși și își trecu ochii peste încărcătură.

— Hm, văd că ai adus baloturi de 45 de kilograme, făcu el. Ca să livrez marfa mai departe, o să trebuiască să ambalez din nou bumbacul în baluri de câte un sfert de tonă, ceea ce scade din prețul pe care pot să ți-l plătesc. Mama dumitale ar trebui să știe lucrul ăsta.

— Știe, domnule Watson, răspunse Katie. Stați liniștit.

Bărbatul sări pe platformă, apucă unul dintre baloturi de sfoara cu care îl legaserăm și îl ridică.

— Bumbacul ăsta nu cântărește nici 45 de kilograme. Se vede treaba că negrii voștri nu l-au presat îndeajuns. Balotul ăsta are cel mult 38 de kilograme.

— Am înțeles.

— Orișicum, toate baloturile or să fie cântărite. Ce-a zis mama dumitale? Vrea să-i trec plata în cont?

— Da, domnule Watson.

— N-am mai văzut-o de mai bine de un an. Nădăjduiesc că totul e în ordine.

— Da, domnule Watson. Doar că nu mai avem destui muncitori și, din lipsă de timp, mama m-a trimis pe mine.

— Așa carevasăzică. Atunci am să descarc repede bumbacul ca să te poți întoarce grabnic acasă.

47
O veste cumplită

Pe săptămână ce trecea, căpătând îndemânare, înaintam tot mai vârtos cu culesul, iar o dată la patru, cinci zile Katie se ducea la Greens Crossing cu căruța plină de bumbac.

Domnul Watson se mira că la Rosewood culesul merge atât de încet în comparație cu alte plantații de unde primea mii de kilograme, dar atâta vreme cât bumbacul ajungea la el în stare bună, n-avea de ce să pună prea multe întrebări.

Într-o zi, Katie se întoarse din târg și veni să mă caute. Munceam singură pe câmp. Aleta ostenise și se întorsese în casă, iar Emma îl îngrijise toată ziua pe William care de vreo două zile era bolnăvior și agitat.

Ridicând ochii, am văzut-o pe Katie venind spre mine. Ținea un plic în mână și, judecând după expresia de pe chipul ei, m-am temut că murise, Doamne ferește, careva.

— Am primit o scrisoare, spuse Katie, arătându-mi plicul.

— Ce scrisoare?

— Este adresată mamei mele, spuse ea, după care citi cu voce tare: „Vă înștiințăm pe această cale că, dacă nu vă achitați integral soldul creditului în valoare de 150 de dolari până în data de 29 septembrie 1865, banca va demara fără întârziere procedura de executare silită."

Katie mă privi pierită.

— Mayme, ce ne facem? Până atunci nu mai sunt decât trei zile!

— O să avem grijă ca în răstimpul ăsta să culegem cât mai mult bumbac cu putință!

În ziua aceea ni s-au mișcat mâinile mai repede ca oricând. Katie le-a explicat fetelor cât de sumbră devenise situația.

— Știu că ești obosită, dar trebuie să muncim mai departe cot la cot, îi spuse ea Aletei, după care se întoarse spre Emma. Crezi că îl poți aduce pe William afară pe câmp?

— Da, don'șoară Katie. Îl aduc și-am să vă dau și eu o mână de ajutor. Cum-necum, tre' să salvăm cumva plantația Rosewood.

Am cules până ce ne-au lăsat puterile, apoi am muls vacile și am luat ceva în gură, după care eu și Katie ne-am întors pe câmp și am cules mai departe până ce s-a întunecat așa de tare că ne era greu să mai deslușim albul bumbacului.

— Trebuie să ne oprim, Katie, prea s-a făcut întuneric, i-am spus eu în cele din urmă. Mâine o să culegem mai departe.

Katie nu spuse nimic. Făcurăm cale întoarsă în tăcere, amândouă frânte de oboseală. Aleta dormea deja dusă. Emma adormise cu William în brațe pe canapeaua din salon. Fără a mai avea măcar puterea de a ne spăla, ajunse în odăile noastre, ne prăbușirăm în pat cu hainele de pe noi și ațipirăm într-o clipită.

A doua zi, când m-am trezit, soarele nici nu urcase bine pe cer. Mi-am ițit capul pe ușa lui Katie, dar ea nu era în dormitor. Am coborât s-o caut la parter, dar n-am dat nici acolo de ea.

Atunci am ieșit afară și, departe, pe câmpul pe care lucram, i-am zărit silueta. Lucra aplecată, înaintând de-a lungul unui șir de bumbac, de parcă nici nu s-ar fi dus la culcare. M-am întors în casă și am pus repede ceva în gură, apoi am luat niște pâine și lapte pentru Katie și am pornit spre câmp.

Auzindu-mi pașii, Katie ridică privirea. La cât era de trasă la față, se vedea cât de colo că nu mâncase încă nimic. I-am întins pâinea și ulciorul cu lapte. Katie surâse obosită și mâncă merindele, deși sleită cum era de puteri, pesemne că nici nu mai simțea foamea.

Peste un ceas se ivi Aleta, ciufulită și cu ochii încețoșați încă de somn. La scurtă vreme după aceea ieși din casă și Emma, cu William în brațe.

— Ai muncit din greu, i-am spus eu lui Katie. De ce nu te duci în casă să iei micul dejun cu Aleta și cu Emma?

— Tu nu vii, Mayme? mă întrebă Katie obosită.

— Nu, eu am mâncat deja. Puneți și voi ceva în gură și apoi veniți de mă ajutați.

Katie se răsuci fără să protesteze și porni spre casă, urmată de Aleta și de Emma. Un ceas mai târziu, munceam iar toate patru pe câmpul de bumbac.

Spre mijlocul dimineții, ridicând privirea, numai ce văd un vlăjgan negru venind spre noi. Adâncite cum eram în lucru, niciuna dintre noi nu îl zărise.

M-am oprit și m-am îndreptat de spate, să mă dezmorțesc. Noul venit se opri lângă mine. Observându-l la rându-i, Katie veni să îl salute.

— La cât bumbac tot aduceți la depozitu' lu' Watson, mi-am dat seama că îți fi trudind din greu, zise Jeremiah. Nu v-ar strica o mână de ajutor.

Katie îi aruncă un surâs ostenit.

— Ajutorul ne-ar prinde, ce-i drept, bine, Jeremiah. Dar ce o să spună Henry? Știe...

— Tătucu' nu știe un' m-am dus. De pus, de ce să mint, mi-a pus o grămadă de întrebări. Da' eu nu i-am suflat o vorbă despre cele văzute aici.

— Îți mulțumesc, Jeremiah. Ajutorul tău este cât se poate de binevenit.

Zicând acestea, Katie se întoarse la treabă. Eu mă apucai la rându-mi de cules, iar Jeremiah mi se alătură, așezând bumbacul pe care îl strângea la mine în traistă. Culegea mai iute chiar și decât mine, iar căruța se umplea văzând cu ochii. După ce am adus încă o traistă din hambar, lucrul a început să meargă și mai repede. Munceam cot la cot, sporovăind despre una, despre alta – îndeosebi despre traiul pe care îl duseserăm pe vremea în care

eram sclavi, căci vrând-nevrând, la asta ne ducea cu gândul culesul bumbacului.

La sfârșitul zilei, cu ajutorul lui Jeremiah, una dintre cele două căruțe așezate de o parte și de alta a câmpului era aproape plină. Nu știu ce i-a spus lui Henry, dar cert e că Jeremiah s-a întors să ne ajute și a doua, și a treia zi. Ne trezeam zilnic la mijitul zorilor. În 29 septembrie am lucrat până la amiază, după care am lăsat în sfârșit culesul și ne-am pregătit să ducem cele două căruțe de bumbac la Greens Crossing. În cele trei săptămâni care trecuseră de când ne apucaserăm de cules, strânseserăm mai mult bumbac decât credeam că ar fi cu putință. Niciuna dintre noi n-avea însă cum să știe dacă banii obținuți pe bumbac vor fi îndeajuns cât să acopere datoria la bancă.

După ce am mâncat ceva pe grabă, am înhămat câte doi cai la fiecare căruță. De astă dată n-aveam încotro: trebuia să merg și eu. Katie plesni din hățuri și o luă de-a lungul drumului spre oraș, iar eu urcai în cealaltă căruță. Jeremiah se sui lângă mine. Aveam să îl ducem cu căruța până aproape de târg, urmând ca el să facă restul drumului pe jos.

— Dii, frumoșilor! le strigai eu cailor, pornind în urma lui Katie.

— Să vă întoarceți degrabă! strigă Emma în timp ce Aleta ne făcea cu mâna.

— Iar voi să fiți cu băgare de seamă, îi răspunse Katie.

— O să fim, don'șoară Katie, stai fără grijă. Cât îți fi plecate, nici n-o să punem picioru' afar' din casă.

48
Ziua cea mare

Cele două căruțe, purtând cea de-a cincea și cea de-a șasea încărcătură din bumbacul cules de noi la Rosewood, înaintau hurducându-se, în frunte era cea condusă de Katie, pe străzile orașului spre depozitul domnului Watson. Jeremiah sărise jos din căruță la o milă de Greens Crossing și o luase peste câmp, făcându-se nevăzut.

Trecând pe lângă rotărie, l-am văzut cu coada ochiului pe Henry, care ne urmărea cu vădită suspiciune.

— Aș avea o rugăminte, domnule Watson, spuse Katie după ce ajunserăm la depozit și simbriașii se apucară a descărca bumbacul din cele două căruțe. Ați putea... ăă... ați putea să ne achitați azi tot bumbacul pe care l-am adus până acum? Mama... ăă... mama vrea să depun banii la bancă.

— Desigur, răspunse bărbatul. Mă duc să văd cât vă datorez până acum și am să pun la socoteală și bumbacul pe care l-ați adus astăzi. Vrei să-ți dau un cec sau bani gheață?

Katie șovăi, buimăcită, preț de o clipă, apoi răspunse:

— Bani gheață, domnule Watson.

În timp ce așteptam, am încercat eu să-mi țin privirea în pământ, prefăcându-mă că nu-s atentă, dar în răstimpuri tot mai zăream cu coada ochiului cum ne ochește Henry din josul străzii.

Peste vreun sfert de ceas, domnul Watson ieși în sfârșit din birou și îi întinse lui Katie o punguță.

– Vezi să-i duci direct la bancă, o povățui el. Spune-i mamei tale că îmi doresc să fi fost ceva mai mulți, dar să sperăm că va izbuti să strângă restul recoltei ceva mai iute. 957 de kilograme, adăugă el, întinzându-i lista livrărilor, la jumătate de cent – jumătate de kilogram, fac 348 de dolari, câți sunt în săculeț.

Katie luă punga cu bani și foaia de hârtie, holbându-se la el de parcă n-ar fi auzit bine.

– Ați spus... trei *sute* de dolari?

– Da, 348.

– Vai, domnule Watson, vă mulțumesc... din suflet vă mulțumesc!

Zicând acestea, Katie se răsuci și o luă la fugă spre mine, cu ochii strălucind de bucurie și un zâmbet mare pe chip. La mijlocul drumului însă se opri și făcu cale întoarsă.

– Domnule Watson, am putea lăsa aici căruțele și caii vreme de câteva minute, cât mergem până la bancă?

– Sigur că puteți, Kathleen, râse domnul Watson. Și vezi să nu-i cheltuiești pe toți odată!

Coborâi din căruță. Katie era vădit încântată. Încercam să fac pe neștiutoarea, dar adevărul e că muream de curiozitate.

– E de bine? îi șoptii eu în timp ce ne îndreptam spre bancă.

– O, da! exclamă Katie. Am primit peste 300 de dolari. E mai mult decât suficient, Mayme!

– Habar n-aveam că bumbacul e așa de scump. Nu-i de mirare că proprietarii de plantații sunt avuți.

– Păi, vreme de câteva clipe, ne putem socoti și noi bogate, răspunse Katie râzând.

În dreptul băncii mă oprii.

– Am să te aștept aici, Katie.

– Ba nu, Mayme. De astă dată ai să intri și tu cu mine.

– Nu se poate, Katie. Or să se holbeze oamenii.

– N-au decât. Fără ajutorul tău aș fi pierdut plantația. Tu ești cea care a câștigat cea mai mare parte din banii ăștia, așa că, vrei, nu vrei, o să intrăm în bancă împreună. Vom achita împrumutul,

iar din banii rămași am să-ți dau 20 de dolari pe care ai să-i depui în propriul tău cont.

— 20 de dolari! Nu, Katie, n-aș putea să...

— Să nu mai aud niciun cuvânt, Mayme. Dacă nu vrei s-o faci singură... am să-ți deschid eu un cont.

Zicând acestea, Katie păși hotărâtă pe ușă, iar eu, neavând încotro, am urmat-o.

Munciserăm, fără oprire, de dis-de-dimineață și nu zăboviserăm nici cât să apucăm a ne spăla. Ce mai, arătam jalnic.

Mai toate privirile se întoarseră spre noi. Fără să le bage în seamă, Katie se duse întins la biroul domnului Taylor.

Bărbatul o privi încruntat. S-o fi săturat, bag seama, omul s-o tot vadă pe Katie în locul mamă-sii.

— Ce dorești, domnișoară Clairborne? o întrebă el tăios.

— Astăzi suntem în data de 29 septembrie, dacă nu mă înșel.

— Nu, domnișoară, nu te înșeli. La drept vorbind, tocmai vă întocmeam dosarul de executare silită. Din moment ce mama dumitale refuză să...

Katie dădu drumul săculețului cu bani și acesta ateriză zornăind pe masa bancherului, întorcând și mai multe capete.

— Vă rog să luați de aici cei 153 de dolari, spuse Katie, iar pe ceilalți, în afară de 20 de dolari, să îi depuneți în contul nostru.

— Păi, eu... ăă, da... da, desigur, bolborosi năucit bărbatul, ridicându-se de pe scaun.

Trase punga cu bani înspre el, iar când o desfăcu și se uită înăuntru făcu ochii mari.

— Aceasta e... aceasta este, desigur, o veste îmbucurătoare. Da... am să mă îngrijesc negreșit de toate, domnișoară Clairborne!

Bancherul luă câteva hârtii de pe masă și le rupse în două.

— Se pare că nu vom mai avea nevoie de acestea, spuse el zâmbind. Am să depun banii neîntârziat. Și zici că vrei să păstrezi 20 de dolari?

— Da, răspunse Katie. Dorim să deschidem un cont nou cu banii aceștia.

— Înțeleg. Ce fel de cont?

— Unul obişnuit, dar pe numele altcuiva.

— A, înţeleg... desigur. Şi pe numele cui va fi noul cont?

— Pe numele domnişoarei Mary Ann Jukes, aici de faţă, răspunse Katie, arătând cu capul spre mine. De acum încolo domnişoara Jukes se va număra printre clienţii băncii dumneavoastră. Mary Ann, aş dori să îţi fac cunoştinţă cu domnul Taylor, directorul băncii.

Întinsei mâna spre bancher. El rămase cu ochii holbaţi, parcă neştiind ce să facă. Mă îndoiesc că mai strânsese vreodată mâna unei persoane de culoare.

— Ăă... încântat de cunoştinţă, domnişoară... ăă... domnişoară Jukes, spuse el, şovăind preţ de o clipă, după care îmi apucă moale mâna şi îi dădu repede drumul.

— Veţi înfiinţa, aşadar, contul? întrebă Katie.

— Da... da, chiar acum, bolborosi domnul Taylor, luând săculeţul cu bani şi îndreptându-se spre ghişeu.

Cred că era uşurat că scăpase de mine!

Katie îmi aruncă o privire victorioasă, schiţând un zâmbet în colţul gurii.

Ce mai, se maturiza văzând cu ochii! Tocmai îl pusese la punct pe directorul băncii, care era, pasămite, cel mai bogat om din întregul oraş.

Peste zece minute, când am părăsit banca, zâmbeam amândouă. Iar eu ţineam în mână un libret pe care scria *Mary Ann Jukes* şi înăuntru era consemnat primul meu vărsământ în valoare de 20 de dolari, făcut pe 29 septembrie 1865.

Nu mă simţisem nicicând mai mândră! De pe-acum eram de-a dreptul bogată!

49
Din nou acasă

— **A**i fost strașnică, zău așa! am exclamat eu în șoaptă pe când făceam cale întoarsă, străduindu-mă din răsputeri să-mi înfrânez zâmbetul. Îți mulțumesc din suflet, Katie. Contul ăsta înseamnă grozav de mult pentru mine!

— Îl meriți, Mayme. Dacă nu erai tu, Rosewood ar fi trecut de mâine în proprietatea băncii. Iar acum hai să mergem acasă și să mai culegem niște bumbac ca să putem achita și cel de-al doilea credit!

— Înainte de a purcede iar la treabă socotesc că n-ar strica să ne tragem și noi sufletul măcar o zi, două.

— Sunt prea ostenită să mă opun! râse Katie.

Ne-am urcat în căruțe și am luat-o din loc.

Urmând-o pe Katie, îl zării departe, în fața rotăriei, pe Henry stând de vorbă cu Jeremiah. Nu auzeam ce își spuneau, dar păreau că se sfădesc.

La un moment dat, Henry ridică privirea și, văzându-ne, îl lăsă pe fiu-său în plata Domnului și porni grăbit spre noi, cu pași mari și apăsați. Până să apuce Katie a coti, Henry se înființă în colțul străzii, blocând trecerea.

Când negrul păși direct în fața noastră, neavând încotro, Katie struni caii și opri căruța. Se opriră și caii mei.

— Bună ziua, Henry, îl salută Katie.

— Ziua bună, don'şoarelor, răspunse Henry privindu-ne drept în ochi, întâi pe Katie, apoi pe mine. Pare-mi-se că tare mai trudiţi în ultima vreme.

— Păi... culegem bumbacul, Henry, îngăimă Katie.

— Se vede, don'şoară Katie, se vede. Că de cân' te ştiu, mătăluţă n-avusăşi nicicând mâinile aşa de muncite. Îi de ajuns să mă uit la ele ca să-mi dau seama că te îndeletniceşti chiar dumneata cu culesul.

Katie nu spuse nimic.

— N-am dreptate, don'şoară Katie?

— Am mai dat şi eu o mână de ajutor.

— Şi māmuca matale ce mai face?

— Mama... ăă... mama e bine.

Henry îşi trecu iar privirea de la una la alta, apoi se uită şi mai stăruitor în ochii lui Katie.

— Eşti *sigură*, don'şoară Kathleen, că n-ai nimic să-i spui prietenului dumitale Henry?

— Da, Henry... sunt sigură, răspunse Katie. La bună vedere.

Fără să aştepte ca Henry să se dea la o parte, Katie plesni din hăţuri şi caii o luară din loc. Henry se trase din cale şi rămase pe marginea drumului, petrecându-ne cu privirea. Amândouă ne temeam să privim înapoi. Am ţinut ochii aţintiţi înainte până ce am cotit în josul străzii spre prăvălia coanei Hammond.

În dreptul magazinului universal, Katie opri căruţa, făcându-mă să opresc şi eu lângă ea, după care sări jos de pe capră şi dădu fuga înăuntru. Peste câteva clipe se întoarse cu o punguţă, se sui iar în căruţă şi pornirăm mai departe.

N-am să uit niciodată drumul acela de la Greens Crossing până la Rosewood. Ce povară ni se ridicase de pe umeri! Rosewood era din nou a lui Katie! În ciuda oboselii, simţeam amândouă o fericire fără margini. Nici chiar faptul că trebuia să rămânem cu ochii în patru şi asta îndeosebi în apropierea răscrucii spre Oakwood, în caz că se iveau nişte călăreţi pe care nu doream să-i vedem, nu a reuşit să ne ştirbească bucuria.

Când am ajuns la Rosewood, Katie dădu fuga în casă să le spună fetelor vestea cea bună.

— Or să-ți ia casa, don'șoară Katie? întrebă Emma îngrijorată.

— Nu, Emma, am achitat datoria! Plantația este încă a noastră... ba chiar am mai rămas cu ceva bani după vânzarea bumbacului! exclamă Katie, îmbrățișându-le pe fete.

— Adică am cules îndeajuns? o întrebă Emma.

Katie râse încântată.

— Da, Emma, am cules mai mult decât suficient!

— Pentru ziua de azi, am adăugat eu. Dar trebuie să culegem mai departe. Nu de alta, dar mai avem încă un împrumut de achitat.

— Să nu ne batem azi capul cu asta, spuse Katie, creditul acela n-are să fie scadent încă vreme îndelungată. Azi vreau să ne odihnim, să ne îmbăiem și să facem ceva bun de mâncare. Ia uitați, adăugă ea, arătându-le fetelor punga cu care ieșise din prăvălie, am cumpărat bomboane pentru toată lumea! Și vom sărbători. Iar peste o zi, două, poate că o să ne apucăm iar de cules.

În ziua aceea nimic n-a putut să știrbească entuziasmul lui Katie. Nu o mai văzusem nicicând atât de senină și de fericită, iar bucuria ei era molipsitoare. Ne-am îmbăiat toate și ne-am pus haine curate și am ținut-o tot într-o joacă, râzând voioase, până seara târziu. Bag de seamă că niciuna dintre noi nu voia ca ziua aceea să ia sfârșit.

La ora culcării eram toate adunate în odaia lui Katie. William adormise în brațele Emmei. Aleta ședea pe pat, cuibărită lângă Katie. Eu stăteam în fotoliul din fața lor. Le spusesem o poveste, iar Katie numai ce ne citise un basm dintr-o carte a ei.

Când isprăvi și închise cartea, se făcu liniște în dormitor. M-am ridicat căscând, cu gândul să mă duc în odaia fratelui lui Katie, pe care ea o numea acum odaia mea.

— Nu vreau să plece nimeni, spuse Katie ca prin vis, pe jumătate adormită. La cât sunt de fericită în momentul ăsta, mi-aș dori să rămânem împreună toată noaptea.

Cuvintele pe care tocmai le rostise îi risipiră parcă moleșeala. Se îndreptă numaidecât de spate și făcu ochii mari.

— Şi de ce n-am face-o? exclamă ea entuziasmată. Aduceţi-vă păturile, pernele şi păpuşile şi o să dormim la noapte toate la un loc!

— Se cuvine, oare, să facem una ca asta? întrebă Aleta.

— E casa mea! râse Katie. Putem face orice îmi doreşte inima! Emma, tu vei dormi împreună cu William în patul meu, iar Mayme, Aleta şi cu mine o să ne culcăm pe podea!

Fără să aştepte să i se mai spună o dată, Aleta sări încântată de pe pat şi se repezi la salteaua pe care i-o aşezasem în colţul odăii.

— Da' nu se cuvine, don'şoară Katie, să dorm în patu' matale, se împotrivi Emma.

— Ba exact acolo ai să dormi în noaptea asta, stărui Katie, înjghebându-şi un culcuş pe podea în timp ce eu îmi adunam deja cele trebuincioase din odaia alăturată.

— Da' dacă ăsta mic o să facă gălăgie şi-o să vă trezească pe toate din somn?

— N-o să fie nicio supărare, răspunse Katie. Suntem cu toţii o familie, Emma, iar William face şi el parte din familia noastră.

Peste zece minute, am stins felinarul din odaia lui Katie şi m-am strecurat în culcuşul pe care mi-l înjghebasem pe podea din pături şi perne. Fiecare dintre noi ţinea în braţe câte o păpuşă de-a lui Katie şi am stat la poveşti până în miez de noapte. La cât eram de obosite, nu ştiu, zău, cum de am putut sta treze atâta vreme, dar cert e că niciuna dintre noi nu voia să se culce.

Într-un târziu, prima care adormi fu Aleta, iar peste vreo cinci minute o fură somnul şi pe Emma.

Katie se întoarse cu faţa spre mine. În lumina albă a lunii ce răzbea printr-una dintre ferestre, răsfrângându-se pe chipul ei, îi vedeam pleoapele coborându-se, îngreunate de somn.

— Sunt atât de fericită, şopti ea pe jumătate adormită. Aş vrea ca fericirea asta să ţină o veşnicie.

M-am întors spre ea zâmbind. Katie îmi luă mâna într-a ei şi mi-o strânse, după care oftă adânc şi, închizând ochii, spuse în şoaptă:

— Te iubesc, Mayme.

— Noapte bună, Katie. Şi eu te iubesc.

Peste doar câteva clipe, adormirăm, ţinându-ne de mână.

Epilog

O siluetă înaltă se furişă cu băgare de seamă printre copacii ce mărgineau câmpul de pe care cam jumătate din bumbac fusese cules de curând.

Pornise călare din târg după ce isprăvise lucrul, ţinând-o pe căi ocolite, apoi străbătuse restul drumului pe jos. Acum, aflat la marginea câmpului, îşi duse mâna streaşină la frunte să-şi ferească ochii de razele soarelui ce scăpăta, încercând să pună cap la cap cele văzute.

Atenţia îi era îndreptată spre cei cinci lucrători ce culegeau de zor bumbacul rămas pe tulpini. Cum de nu se mai vedea nimeni prin preajmă? Patru erau fete, dintre care, conchise el, una avea o vârstă mult prea fragedă pentru o muncă atât de grea, iar cel de-al cincilea culegător era un tânăr zvelt de culoare care-i semăna ca o picătură de apă.

Mă întrebam io, băiete, un' o tot ştergeai zilele astea, îşi spuse bărbatul. *Se vede treaba că mi-ai înşirat la gogoşi. Da' şi fata ceea mi-a dat de bănuit. A fost de-ajuns să mă uit în ochii ei ca să ştiu că-mi ascunde oareşice. Aicea se petrece ceva tare năstruşnic. Ceva ce n-are nicio noimă pentru ochii ăştia bătrâni ai mei.*

Îi mai urmări vreme de câteva minute, după care se întoarse cu spatele şi porni îndărăt spre locul în care îşi priponise calul.

Io şi fecioru' ăsta al meu o să stăm de vorbă ca de la bărbat la bărbat, mormăi el în barbă, *după care o să fac o vizită acas' la don'şoara Kathleen Clairborne şi la prietena ei. Şi asta cât de curând! Dacă stau bine să mă gândesc, cred c-o să trec chiar mâine e la ele.*

Alte cărți publicate la editura Casa Cărții

Căminul mult visat, de Lynn Austin
Când o lume întreagă ne desparte, de Lynn Austin
Dorie, fata pe care nu o iubea nimeni, de Doris VanStone și Erwin W. Lutzer
Fiicele Evei, de Lynn Austin
Flacăra Rezistenței, de Tracy Groot
Fugi, băiete, fugi!, de Nicky Cruz
Ironia sorții, de Jerry B. Jenkins
Locul femeii, de Lynn Austin
În vâltoarea apelor, de Lynn Austin
Misterul fotografiei, de Beverly Lewis
Niciun loc unde să plângi, de Doris VanStone și Erwin W. Lutzer
Omul ceresc, Fratele Yun și Paul Hattaway
O perlă în nisip, de Tessa Afshar
Pârâul Fermecat, de Lynn Austin
Perechea potrivită, de Lynn Austin
Scorpionul roșu, de Rami Kivisalo și Marko Joensuu
Sub ocrotirea aripilor Lui, de Lynn Austin
Tărâmuri ascunse, de Lynn Austin
Tot ce ea își dorește, de Lynn Austin
Un nou început, de Lynn Austin
Colecția *Raftul clasic*:
- *Ben-Hur*, de Lewis Wallace
- *Cămașa lui Cristos*, de Lloyd C. Douglas
- *Cetatea blestemată*, de John R. Carling
- *Coliba unchiului Tom*, de Harriet Beecher Stowe
- *Mândrie și prejudecată*, Jane Austen
- *Quo vadis*, de Henryk Sienkiewicz

Seria *Anotimpurile inimii*, de Janette Oke (4 volume)
Seria *Cântecul Acadiei*, de Janette Oke și T. Davis Bunn (5 volume)
Seria *Cronicile de la Fountain Creek*, de Tamera Alexander (3 volume)
Seria *Cronicile întoarcerii din exil*, de Lynn Austin
Seria *Cronicile regilor*, de Lynn Austin (5 volume)
Seria *Faptele credinței*, de Davis Bunn și Janette Oke (3 volume)
Seria *Focul topitorului*, de Lynn Austin (3 volume)
Seria *Învăluiți de iubire*, de Janette Oke (8 volume)
Seria *Moștenirea din Lancaster County*, de Beverly Lewis (3 volume)
Seria *Moștenirea din prerie*, de Janette Oke (4 volume)
Seria *Secretul trandafirului*, de Michael Philips (4 volume)
Seria *Soțiile patriarhilor*, de Jill Eileen Smith (3 volume)
Seria *Soțiile regelui David*, de Jill Eileen Smith (3 volume)
Seria *Surorile Shenandoah*, de Michael Phillips (vol. 1)
Seria *Trilogia Genezei*, de Kacy Barnett-Gramckow (3 volume)
Seria *Vestul canadian*, de Janette Oke (6 volume)

În curs de apariție

Seria *Surorile Shenandoah*, de Michael Phillips (vol. 3 și 4)
Seria *Carolina Cousins*, de Michael Phillip